

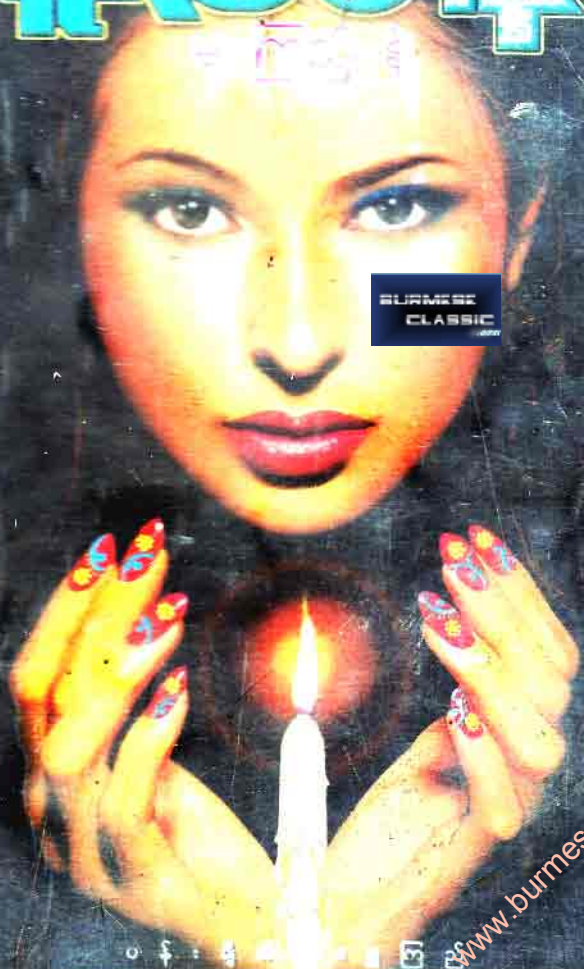
PUBLISHED BY VIEW

၇၅၅

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မင်္ဂလာသေဉာဏ်

နာဇီဇာတ်

BURMESE CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာစုခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၅၁၀၃၀၈

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၉၈၀၄၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)

(ရဲအောင်စာအုပ်တိုက်)

အမှတ်(၂) ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

အတွင်းမျက်နှာပုံနံပါတ်

ဦးတော်မင်းအေး (မြ-၀၇၁၂၅)

(တော်ပုံနှိပ်တိုက်)

(၃၈၆) အင်ကြင်းမြိုင်လမ်း၊

(၂၃)ရပ်ကွက်၊ သယံဇာတကျွန်းမြို့နယ်၊

ကွန်ပျူတာစာစီ

UKN

၃၂လမ်း(အထက်) ရန်ကုန်၊

မျက်နှာပုံနံပါတ်

သိန်းရွှေကြည်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

ပြန်ဆိုရေး

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၁)

“ ဂျပ်... ဂျပ် ဂျပ် ”

သော့တံက သော့ပေါက်နှင့် အံမဝင်။ တစ်ဝက်တံပျက်နှင့်
ငြည့်ကျပ်ရပ်တန့်သွား၏။ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်တွင်
စာချွန်ချွန်မြည်လေသည်။

လက်ထဲ သည်သော့တွဲက ဘယ်လိုရောက်နေသည်မသိ။
သည်သော့အိမ်၊ သည်တံခါးချပ်များကရော ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာ
သည်လဲ။ သော့ချောင်းမြောက်မြားစွာထဲမှ တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း
ခွေထုတ်ထိုးသွင်းနေမိ၏။

သော့တံကို ရွေးချယ်နေသည့် လက်ချောင်းများက
အဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လျက်ရှိသည်။

သည်တံခါးကို သူမ ဗဟိုကြောင့် ချောက်ချားတုန်ယင်စွာ
ခွေချင်နေရသည်လဲ။

ဟိုဘက်မှာတွင် အလင်းရောင်ကိုပြည့်ဝစွာ မြင်တွေ့နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မိ၍လား။ သည်ထက်မကနိုင်။ သူမရောက်ရှိနေသော ညိုမွဲမွဲ ဝန်းကျင်ထဲ၌ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာရှိနေသလိုမျိုး။ လွတ်လမ်းကို သွေးရူးသွေးတမ်းရှာနေခြင်းမျိုး။

ကဖင်းဝါတ်များစွာ မြို့ချထားမိသူလို ရင်ဝ၌ တလှုပ်လှုပ်။ နောက်ဆုံးသော့တံကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း နောက်သို့ မဝံ့မရဲ။ လှည့်ကြည့်မိသည်။ အခိုးအငွေ့လို ညိုမွဲမွဲမြင်ကွင်းအား ကိုယ့်ပခုံးကို ကျော်၍ တွေ့လိုက်ရ၏။ သူမ မျက်နှာကို သူမ ပခုံးနှင့်ကွယ်၍ ငဲ့ကြည့် မိခြင်းသာ။

ဘာအန္တရာယ်ဟု သူမ မသိ။ သော့တံကို သော့ပေါက်ထဲ ခက်ခက်ခဲခဲထိုးသွင်းလိုက်သည်။ တုန်လှုပ်နေမှုကြောင့် အံ့ချော်သွား၏။ လက်တစ်ဘက်နှင့် သော့တံအဖျားကို ထိန်းမတ်၍သော့အိမ်ထိ တော့သွင်း လိုက်ရ၏။ စွပ်ခနဲ။

သော့ပေါက်ထဲတွင် သားရေသားတစ်ခုခံနေခြင်းလား။ သော့တံ သည်လည်း ချွန်မြိထက်ရှသော အသွားတစ်ခုနယ် စိုက်ဝင်သွားခဲ့သည်။ အသားစိုက်တစ်ခုကို ဦးချွန်နှင့် ထိုးသွင်းလိုက်ရသည်လို ခံစားရ၏။

သော့ကို မလှည့်မိမှပင် သော့အိမ်ထဲမှ အရည်တချို့ စီးကျ လာသည်ကို သူမ မြင်မိသည်။ လှည့်ဖွင့်လိုက်သော သူမလက်ချောင်းပါ ထိုအရည်များပေးကျသွားရ၏။ ပူနွေးပျစ်ချဲသော အရည်များ။

“ အိုး ”

အမှတ်တမဲ့ လက်ကိုပြန်ရုတ်၍ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက် မိ၏။ သွေး... သွေးများစီးကျနေသော တံခါးသော့ပေါက်။ နာကျင်စွာဖြင့် ကြိတ်၍ ညည်းညူလိုက်သည်နယ် လေတိုးသံသဲ့သဲ့ကိုမင် သူမကြားလိုက် ရသည်။

“ သက်... သက်ရှိတံခါး ”

သူမနှုတ်ဖျားမှ သည်ပေါဟာရ ဘယ်လိုထွက်သွားသည်မသိ။ ကလစ်ခနဲ သော့ချက်ပြုတ်သွားသည့် အသံကို ကြားလိုက်ရ သည်။ သူမတို့ဆိုင် ငေးကြောင်ကာ ရပ်နေမိ၏။ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခု နီးကပ်လာသလိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

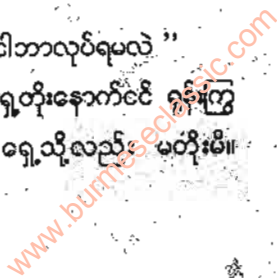
“ ကျွီ ”

တံခါးရွက်က ခပ်ဟဟ ပွင့်စပြုနေလေပြီ။ သူမ ရှေ့တိုးရမည်လား။ နောက်ကျောဘက်မှာ ခြေသံလှုံစွာ တရွေရွေချဉ်းကပ်လာသော တစ်စုံတစ်ရာ။ သူမရှေ့တွင်မူ တစ်လက်မ ခန့်သာ ဟ သေးသော တံခါးရွက်။

ဟိုဘက်မှာတွင် ဘာရှိမည်ကို သူမ မသိ။ သူမ နောက်ဆုတ်ရ မည်လား။

“ ငါ... ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ... ငါဘာလုပ်ရမလဲ ”

ခြေထောက်ကြွက်သားစိုင့်တို့က ရှေ့တိုးနောက်ငင် ရှမ်းကြွ နေသည့်တိုင် သူမ မရွေ့လျားမိသေး။ ရှေ့သို့လည်း မတိုးမိ။ နောက်ကိုလည်း မဆုတ်မိ။

သောအိမ်ထဲမှ သွေးများစီးကျနေဆဲ။ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရသလိုထင်ယောင်နေဆဲပင်။ မသိမသာ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်မိသည်။ နောက်... ချာခနဲ။

“ အမယ်လေး ”

“ ဝုန်း ”

တံခါးပေါက်ထဲ နောက်ပြန်ခုန်ဝင်လိုက်မိသလား။ ခပ်ဟဟသာ ဖွင့်သေးသည့် တံခါးရွက်မှာ သူမ တွန်းလိုက်သဖြင့် ဝုန်းခနဲ ဖွင့်ထွက်သွားရသည်။ ဟံခါးကို ပြန်ပိတ်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ပြင်ပမြင်ကွင်းကြောင့် သူမ ကြောင်အ သွားရ၏။

ညိုမွဲမွဲအခိုးအငွေ့များမှလွဲ၍ ဘာမျှမရှိသည့် မြင်ကွင်း။ သူမ နောက်ဆုတ်ရန် ကိုယ့်ကို လှည့်လိုက်စဉ်က တစ်စုံတစ်ခု သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်ရှိနေသလို ထင်လိုက်မိခြင်းအတွက် မြင်ကွင်းက သူမကို မှင်တက်မိသွားစေသည်။

“ ငါ... ငါဘာကိုမြင်လိုက်တာလဲ ”

သူမ မမှတ်မိ။ အန္တရာယ်ပေးမည့်အရာဟုသာ မှတ်ဉာဏ်ထဲ၌ ရေးရေးထင်သည်။ ဘာရယ်ဟု မသိတော့။ တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ အဆောက်အဦးတစ်ခုထဲရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီဟု လုံခြုံမှုကို ခံစားရမည့် အစား သူမပို၍ ချောက်ချားလာသည်။

သည်ဘက်မှာရှိ အန္တရာယ်သည် ပို၍ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည်ဟု ကြိုသိနေသလိုမျိုး။

“ အိုး... ငါဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ... ဘယ်... ဘယ်လို နေရာတွေ ရောက်နေတာလဲ ”

အကောင်အထည်မပီပြင်သော အန္တရာယ်ထဲမှ ထွက်ပြေးနေရသည်။ ပို၍ဆိုးရွားသောနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။

“ ဒါ... ဒါ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုလား ”

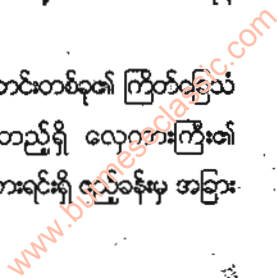
သည်အဖြစ်အပျက်များ၏ အစကို သူမ မသိ။ မည်သို့ အဆုံးသတ်ရမည်ကို ပို၍ပင်မသိနိုင်တော့ပြီ။ တံခါးရွက်တွင် ကျောက်ပိတ် နေရာသစ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ အန္တရာယ်အသစ်ကို ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်လိုက်ခြင်းလား။ သူမကိုယ်တိုင် မသေချာ။

တူရူတွင် ရှေးဆန်စွာ ခန့်ညားနေသော ဧည့်ခန်းဆောင်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ပြန်၏။ သူမ မျက်လုံးအစုံကမူ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ထွင်ရှားလျက်။

သူမ ငတ်မွတ်ခဲ့သော အလင်းရောင်က သူမကို ခြောက်လှန်းနေလေပြီ။ အံ့မွိုင်းနေမှုထက်ပို၍ ချောက်ချားစေသော လင်းချင်းမှု။

သူမ ခန္ဓာကိုယ်က တံခါးရွက်ထဲနစ်ဝင်လုမတတ် ဖိကပ်ပူးဝင်နေ၏။ အံ့ကြိတ်ထားလျက်ကပင် သူမ နှုတ်ခမ်းတို့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

အသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ၏။ ပတ္တာဟောင်းတစ်ခု၏ ကြိတ်ခြေသံ နှင့် တံခါး တံခါးဖွင့်သံ။ သူမ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ လှေကားကြီး၏ ထိုင်သို့ ယောကြည့်လိုက်မိသည်။ နောက်လှေကားရင်းရှိ ဧည့်ခန်းမှ အခြား

အခန်းသို့ ကူးသည့်တံခါး။

နှစ်နှစ်လုံးက ပိတ်လျက်သား ငြိမ်သက်စွာ။ ဧည့်ခန်းဆောင် တပုဒ်မှ ခြတင်ပေါက်များကိုပါ ဝေကြည့်မိသည်။

ပွင့်တလာသော တံခါးဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ရ။ ပတ္တာကြိတ်သံကမူ လျှောက်ကွယ်ပသွားသေးပေ။ အသံလာရာကိုလည်း မမှန်းတတ်အောင် ခြစ်နေသည်။

သူမ လက်တစ်ဘက်က တံခါးလက်ကိုင်ကွင်းဆီ အလိုလို ဆောက်သွား၏။

အားကိုးတကြီး ခိုလှုံမိသော သူမသည်နေရာမှ သူမ ထွက်ပြေးရဦး ညည်လာ။ ပတ္တာသံမှာ သူမ ကျောက်ထားသော တံခါးရွက်မှ ဖျောက်မှန်းတော့ သေချာသည်။

လက်တိုင်ကွင်းကို မိမိရေ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိလေပြီ။ အေးစက်စက် အထိအတွေ့က လက်ဖဝါးမှာတဆင့် ရင်ဝအထိ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

တံခါးဖွင့်သံ ရပ်သွား၏။

သို့သော် ပတ္တာကြိတ်သံအစား တရှုပ်ရှုပ်မြည်သံက သူမနားထဲ ထိထင်လာခြင်းသည်။ ခြေသံရှင်ကိုမူ မတွေ့ရ။ မတွေ့ရသေး။

“ ဖာင့်အင်း... မဟုတ်သေးဘူး ဒါ... ဒါ ငါ့လက်ထဲက သော့တွေနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ဝင်ခဲ့တဲ့ အခန်းလေး အထဲမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ငါ့သွေးကြောင်နေတာ၊ ငါထင်ယောင် ထင်မှာဖြစ်နေတာ၊ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ”

ခြေသံတို့ ရုတ်တရက်ရပ်တန့်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူမ အတွေးကြောင့်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။ အာရုံကို စုစည်းလိုက်နိုင်ခြင်း ထင်လိုက် မိ၏။

ခန္ဓာကိုယ်အား တံခါးရွက်ပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်းချာ၍ မတ်လိုက် သည်။ ထိုနောက် ခြေဖျားကိုကုတ်၍ တစ်လှမ်းရွေ့ကြည့်၏။

“ ရှုပ် ”

နောက်တစ်လှမ်း။ အသံလုံးဝမထွက်အောင် သတိကြီးစွာနှင့် လှမ်းလိုက်သည်။

“ ရှုပ် ”

ဆက်လှမ်းမည့် ခြေထောက်ပင် တွန့်သွား၏။ အသံက သူမ ဆံမှ မဟုတ်။ ခြေသံ။ သူမ ကြားရသော ခြေသံသည် သူမခြေသံမဟုတ်။ သွင်းမိလျက်သား ခြေထောက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖွဖွချလိုက်သည်။

“ ရှုပ် ”

“ ချွင် ”

ထွက်ပေါ်လာသည့် အခြားခြေသံကြောင့် သူမခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး တောင့်ခနဲအမတ်တွင် လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သော သော့တွဲလေးမှာ သူမနောက်သို့ လွတ်ကျသွားခဲ့သည်။

ချာခနဲ ပြန်လှည့်၍ သော့တွဲကို ငဲ့ကောက်လိုက်ချိန်တွင် သူမ ခေတ်တည်ရာကြမ်းပြင်မှာ သိမ့်သိမ့်လှုပ်ခါသွား၏။

သော့တွဲလေးမှာ သူမနှင့်ဝေးရာသို့ လျှောက်လိုက် လှင့်စင်သွား

သလို သူ့ သို့သော်လည်း ဟန်ချက်မျက်ကာ လဲကျလိမ့်ဆင်းသွားရ၏။

- အခု "

- ချွင်... ချွင်... ချွင် "

ဖြေငံလျှင်နယ် သိမ့်သိမ့်ခါနေသော ကြမ်းပြင်ထက် သော့တွဲ

ထဲခြား လူတခြားဖြေ

ရ၏။ သေ့ကားထိမ့်မှ လဲပြိုသံတစ်ခုကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

အလှူအလဲ ထရင်းမှ သူမမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဦးခေါင်းထဲ ရိပ်ခနဲ မူးဝေသွားသည်။ သူမကိုယ်တိုင်တွင်မှ

ဆန်တက်လာသော လေတို့ကြောင့် နားစည်နှစ်ဘက် အူခနဲ။

မျက်လုံးထဲတွင် လှေကားတစ်စင်းလုံး ယိမ်းယိုင်စောင်းကျသွားသည်ကို

မြင်လိုက်ရသည်။

ပြီး လှေကားတစ်လျှောက် ပြုတ်ကျလာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခု။

ဘာရယ်ဟု ပိပြင်စွာ မမြင်လိုက်ရခင်မှာပင် သူမဦးခေါင်းမှာ

ကြမ်းပြင်နှင့် အင်္ဂါပြင်စွာ ထိဆောင့်သည်။ တကယ်က လှေကားထစ်တို့

ယိမ်းယိုင်တိမ်းဆောင်းသွားခြင်းမဟုတ်။ သူမကိုယ်တိုင်ပြန်လည် လဲကျ

သွားခြင်းသာ။

" ဂုန်း "

" အာ "

အမြင်အာရုံမှောင်ခနဲဖြစ်သွား၏။ အမှောင်ထဲတွင် အလင်းပွင့်

အချို့ကို တဖျပ်ဖျပ် မြင်လိုက်ရသေးသည်။ မျက်လုံးအစုံကို အားယူ၍

ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိသေးသည်လား။

လှေကားပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာသောအရာက သူမရှိရာသို့

လိမ့်ဝင်လာသလိုလို။

ထိုအရာမှာ

သူမ မျက်လုံးများကို တစ်ကြိမ်ထပ်ဖွင့်ရန် မစွမ်းနိုင်တော့။

" ဒီလိုပါပဲဟာ ဘဝဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ဟာတွေကို

ကြောက်ရ ဘယ်မှန်းမသိတဲ့နေရာတွေဆီ ထွက်ပြေးရနဲ့၊ နောက်ဆုံး

ဘာမှ ရေရေ ရာရာမသိလိုက်ဘဲ ပြီးသွားရော၊ နင့်အိမ်မက်က

ဘဝဆန်တယ် နာတာလီ နောက်ကျရင် အဲ့ဒီ အိမ်မက်ထဲက အန္တရာယ်

တွေကို ထွက်မပြေးဘဲ ရင်ဆိုင်ကြည့်ပါလား။ အမင်း ဘဝရဲ့

သွေးဝက်ချက်ကို သဲလွန်စ ရလိုက်တာမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာ ဟ "

ဆမန်သာ၏ မှတ်ချက်က လေးနက်သလိုရှိသော်လည်း သူမ

အတွက်တော့ မလွယ်ပါ။ အိမ်မက်ထဲမှာဆိုသည့်တိုင်အောင်

" မဖြစ်ပါဘူးဟာ... အဲ့ဒီလိုသာ ခဏခဏမက်နေရင်

အပြင်မှာပါ ငါတကယ်ရူးသွားလိမ့်မယ် ဆမန်သာ "

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

အခန်း (၂)

(ခေတ်လွန်မြို့ပြရဲ့ အငွေ့အသက်တွေကို ငြိမ်းအရမ်းငြီးငွေ့နေပြီလို့ 'ကို'ကို ငြိမ်း ပြောဖူးတယ်နော်၊ ထပ်တောင်ထပ်နေပါပြီလေ၊ ငြိမ်း 'ကို'ဆီရေတဲ့ စာတိုင်းမှာ ဒီအကြောင်းက မပါမဖြစ်လိုတောင် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ 'ကို'ရယ်... ကြည့်ပါဦး ငြိမ်း ရှေ့မှာ မြင်နေရတာ ညမှတုတ်ရဲ့လား။

ငြိမ်းတို့အခန်းကိုက ဒီရှုခင်းတွေကို ကြည့်မို့သက်သက်လို ဖြစ်နေရပြီ သူများတွေအတွက်တော့ ငွေကြေးပမာဏအများကြီးတန်တဲ့ ရှုခင်းကို မုန်းလို့တောင်နေပါပြီ။

'ကို' တကယ်ဆို ည ဆိုတာ နေခင်းဘက်မှာ အရောင်တွေ ကွဲလွဲခဲ့ကြတဲ့ အရာအားလုံးကို တစ်ရောင်တည်း ခြယ်လိုက်တဲ့ အနက် ခင်းလေးဖြစ်နေရမှာ မဟုတ်လား။ 'ကို'ရော အဲ့ဒီလို တွေးမိလားဟင်) ရေးပြီးမှ နောက်ဆုံးစာကြောင်းကို ဘဝင်မကျသလို ဖြစ်မိသည်။

ကြည့်နဲ့

“ မအိပ်သေးဘူးလား... ညဉ့်နက်လှပြီ ”

“ အင်း ”

ခပ်တိုတို ပြန်ဖြေရင်းမှ နောက်ဆုံးတစ်ကြောင်းကို ခြစ်ချုပ် လိုက်သည်။

“ ဘယ်သူ့ဆီစာရေးနေတာလဲ၊ ကိုကို့ဆီပဲလား၊ ပြန်ပဲပြန်ရ ဆတာမယ်ဟာ အလွမ်းသယ်လို့ မပြီးသေးဘူးလား မင်းသမီးရဲ့ ”

“ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အိပ်မှာဖြင့် အိပ်ဟာ သူများကို လာ ခိုနေနဲ့ ”

“ မရှိပါဘူး၊ ငါက ဘယ်တော့မှ မခိုဘူး။ မင်းသာ ဆွေးပြည့်ပြီ ခိုနေတာဟာ သူကသာ အလွမ်းမင်းသမီးဖြစ်နေတာ၊ ဟိုက အခြား ထပ်ယောက်နဲ့ နှစ်ပါးသွားကနေမှဖြင့် ”

“ ကတော့ ဘာဖြစ်လဲ သူ့စွဲလို့ သူ ကတားယောက်ျားလေးပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ ”

(ဒီမိန်းမက အဲ့ဒီလိုပဲ 'ကို' ငြိမ်းကိုများ နှလုံးသား သေးသေး ထေးထေးနဲ့ ကောင်မလေး မှတ်နေလား မသိဘူး)

စာက အဆက်အစပ်မဲ့သွားသည်။ ပြန်ဖတ်ကြည့်ရင်း ပြီးမိရ၏။

“ အံ့မယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးတောင်နေလိုက်သေး အရှူးမ... ”

“ တော်တော့ဟာ ဒီမှာ ဖီလင်တွေ အောက်ကန်ပြီ ”

နှုတ်ခမ်းကိုတမင်စု၍ ထုရပ်လိုက်သည်။ ပြီး အပေါ်ဝတ်အဖွား

အကျိုးကို လက်မလျှိုဘဲ ပခုံးပေါ်လွှားလိုက်ရင်း ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့မိ၏။ အေးမြသည့် ညဉ့်လေတို့က အကာအကွယ်မဲ့နေသော မျက်နှာဆီ တိုးရေ့ဝင်လာသည်။

မျက်လုံးအစုံကို ဖွဖွမှိတ်ကာ တရှိုက်မက်မက်ရှူသွင်းပစ်လိုက်သည်။

မြေပြင်ပေါ်တွင် ညဉ့်မဆန်စွာ ဖောက်ပြန်နေသော်လည်း ကောင်းကင်ကမူ ရှင်းနက်ကြည်စင်နေ၏။ လူတို့ ဘယ်လောက်စွမ်းစွမ်း သဘာဝတစ်ခြမ်းကိုသာ အနိုင်ရမည်ဆိုသည့် သဘောကိုပြုနေသည်လား သေး။

ထွက်သက်နှင့်အတူ မော့ထားသည့် ခေါင်းက အလိုလို ဖြန့်လည်ပတ်ကျလာသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆီမှ ဝရန်တာပေါ်တွင်လည်း သူမလို ညဉ့်ချစ်သူတစ်ဦးကို လှမ်းမြင်မိသည်။

လင်းချင်းနေသည်ဆိုသော်လည်း အဆောက်အဦချင်းက ခြောက်လမ်းသွားလမ်းမကျယ်တစ်ခု၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် ရှိနေသဖြင့် သဏ္ဍာန်မျှသာ မြင်ရသည်။

ထိုလူကလည်း သူမကိုလှမ်းကြည့်နေပုံရသည်။ ကြည့်ရှုလာမက လက်ပင်လှမ်းပြနေသလို ထင်မိ၏။

ဘာရယ်တော့မဟုတ်။

သူမလည်း ပြန်၍ လက်ဖြရန် ပြင်လိုက်မိ၏။

“ အို... ဘုရား ဘုရား ”

သူမ လက်က လေထဲတွင် ရပ်တန့်သွားရ၏။ တစ်ဘက်မှ လူသည် ဝရန်တာလက်ရန်းပေါ်တက်ရပ်ရန် ကြိုးစားနေသည်ကို မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ ဒီလူ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မကြောက်မလန့်နဲ့ ”

တွေးရင်း အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်မိ၏။

“ အမလေး ”

လှစ်ခနဲပင် ဖြစ်သွားရသည်။ သူမ နေရာမှကြည့်လျှင် ခြောက်လမ်းသွားလမ်းမကြီးမှာ ကားနှစ်စီးစာပင် မရှိချင်။

ထိုလူရှိနေသည်မှာလည်း သူမလို ခုနစ်ထပ်မြောက် အခန်းမှာပင်။ သည်လောက် အမြင့်ကို မကြောက်မရွံ့နှင့်။

ဝရန်တာလက်ရန်းပေါ် ဒယီးဒယိုင်ရပ်ကာအပေါ်မှ တန်းကို ခေတမိထိန်းကိုင်ထားသည်။ ထိုလူ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိုင်းမိလိုက်သည့် ခဏ၌ သူမ ကြောင်အသွားရ၏။

တစ်စုံတရာ အော်ပြောချင်လျက်နှင့် လည်ချောင်းဝမှ အသံထွက်မလာသလိုမျိုး နှုတ်ဆွံ့သွားရခြင်း။

“ ... ”

“ အား ”

“ အမယ်လေး ”

“ ဝေး... ဝေး... ဝေး ဝှပ်စ် ဟပ်ပန်း ဝှပ်စ် ”

“ သ... သ... သ ”

တူညီလက်ညှိုးညွှန်ကာ အကြောင်းသားစိုက်ကြည့်ယင်း သူမ အသတ်ချုပ်ရင်းသွားရ၏။ ပြတ်ကျသွားခြင်းမဟုတ်။ တမင်တကာ ခုန်ချ သွားခြင်း။ သူမကို လက်ပြန်တဆက်၍ ခုန်ချသွားခြင်း။

ထိုလူ၏ ဦးခေါင်းခွံနှင့် ကတ္တရာလမ်းတို့ ရိုက်မိသံကိုပင် သူမ ကြားလိုက်ရသည်လို့။ ‘ခွပ်’ခနဲ။

“ ဘာဖြစ်တာလဲ ”

“ ဟို... ဘက် ဟိုဘက်တိုက်ခန်းက လူ သူ... သူ ”

ကော က သူမကို အတင်းပွေ့ဖက်၍ အခန်းထဲပြန်ခွဲသွင်းသည်။ မြင်ကွင်းထဲမှ တစ်ဘက်အဆောက်အဦပုံရိပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင် ထိုလူ၏ သဏ္ဍာန်အား တွေ့နေရစေပေ၏။ သူမကို လက်လှမ်းပြပုံ ဝရန်တာ လက်ခန်းပေါ် တက်ရပ်နေပုံ ထို့နောက်

အာခေါင်ခြစ်၍ ကြိုးငါးလိုက်သံကြီးနှင့်အတူ

“ သူ... သူ ခုန်ချသွားကာ အမြင်ကြီးကနေ သူ့ခုန်ချ ”

“ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ကိုယ်သိပြီ ကိုယ်သိပြီ မပြောနဲ့တော့နော်

ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အိုခေ ဟုတ်ပြီ ဒီမှာ ထိုင်လိုက် ”

သူမ ထိုင်လိုက်မိသလား။ သူမ ခန္ဓာကိုယ်က ဘာနှင့်မျှ မထိ မိသလိုဖြစ်နေသည်။ အသံနက်ကြီးကို သူမ ကြားနေရသည်။

ခွပ်ခနဲ ဦးခေါင်းခွံ အစိပ်စိပ်အမွှာမှာ ကွဲကြေသွားပုံက အာရုံ၌ အလိုလိုထင်လာ၏။

“ မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလေ၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား... မင်းလည်း ဘာမှ သိသံကွဲကွဲမြင်လိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး သူ့ဘယ်သူလဲ သူ့မျက်နှာက ဘယ်လိုလဲ၊ နောက်ဆုံးသူ ဘယ်လိုဖြစ်သွား သလဲဆိုတာထိ မင်းတစ်ခုမှ ကောင်းကောင်းမြင်လိုက်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပြောတာ ”

“ မဟုတ်ဘူး ငါ... ငါမြင်လိုက်ရတယ် သူ့ငါ့ကို လက်ပြ သွားတာ ပြီးတော့ သူ့ဦးခေါင်းကြီး တစ်စစ် သွေးတွေ... အို ”

“ မင်းမမြင်ရပါဘူး။ မင်းကိုမင်း ချောက်ချားအောင် လျှောက်တွေးမနေနဲ့ သူ့ကိစ္စသူ့လုပ်သွားတာလေ၊ ဆိုင်တဲ့သူတွေက ဆက်လုပ်သင့်တာလုပ်ကြလိမ့်မယ်၊ မင်းက ဘာမှမှ မဆိုင်တာ ”

“ မဟုတ်ဘူး ငါ့ရှေ့မှာ... ငါ့ရှေ့မှာ ”

“ တော်တော့ ”

ကော က အသံစူးစူးနှင့် ကြိုးအော်လိုက်၏။ သည်တော့မှ သူမ သတိပြန်ဝင်လာသလိုမျိုး သူမကို ဝိုက်ညှိုးနေသော ကော မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကျေနောက်မှ နံရံကပ်ပိုစတာ၏ ဆေးရောင်ခုံများ၊ စာကြည့် ခန်းထဲမှ ရေးလက်စ စာရွက် တစ်စတစ်စ အလင်းရောင်ထဲသို့ အူထွန်းရောက်လာသည်။

“ အင့် ”

“ ဟဲ့ ”

“ဟင့်ဟင့်...ဟီး”

ကျော့ ခါးကို ကြိုးဖက်ကာ ငိုချလိုက်မိသည်။ ကောက သူမ
ခေါင်းကို ဖွဖွပွတ်သပ်ပေးရင်း ခပ်တိုးတိုးရယ်နေ၏။

“အရှူးမလေး၊ ဟိုလူသာ သူ့ကိုကို ဆိုရင် ဘယ်နှယ်”

“ဆာ”

သိုင်းဖက်ထားရာမှ ရုတ်တရက် ခွာရုန်းလိုက်သဖြင့် ကော့ကို
တွန်းလွှတ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ အငိုလည်းရပ်သွားသည်။ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားမှုတို့လည်း ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဒေါသကြောင့် ကော့ကို တစ်ခုပြန်အော်မိတော့မတတ် ဖြစ်သွား
ရပြီမှ သူမ၏ ကြောင်စိစိနိုင်မှုကို သူမနားလည်သွား၏။

သက်ပြင်းမော တစ်ခုနှင့်အတူ သူမ လိုက်ရယ်ရန်ကြိုးစားလိုက်
သော်လည်း ရှိုက်သံအချို့သာ နှုတ်မှ ထွက်သွား၏။

“ဟင်း...ဟင့် ဟင့်”

ကောလည်း ခုမှ သက်မချနိုင်ပုံရသည်။

“နင်လည်း မြင်လိုက်ရတယ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်ပါဘူး၊ အော်သံကိုပဲကြားလိုက်ရတာ၊
မင်းဟိုတစ်လုံး ဒီတစ်လုံး ရှင်းပြတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
ဆက်စပ်နားလည်လိုက်ရတာ ဘာလဲ၊ ဆူဆိုက်ပဲ မဟုတ်လား
ဒီလိုနေရာမျိုးမှာလာနေပြီး မင်းဒါကို တအံ့တသြနဲ့ အမြဲတမ်း
အသစ်လုပ်နေဦးမှာလား၊ ဒီက အရှူးတွေအတွက်နဲ့ စိတ်အပင်ပန်းခံ

နေဦးမှာလား”

“ငါ...ငါ ဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုးကို အရမ်းကြောက်တတ်တာ
နင်လည်းသိရဲ့သားနဲ့”

“ကြောက်မနေနဲ့၊ ဒါမျိုးက ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်ဖြစ်တာ၊
လုပ်သွားတဲ့ လူမှာလည်း သူ့ဟာနဲ့ သူတော့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံအကြောင်းပြချက်
ရှိမှာပဲ ဘယ်သူမှတော့ အပျင်းပြေမလုပ်ဘူး၊ နင့်ကို ခြောက်လှန့်ချင်ရဲ့
သက်သက်နဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး”

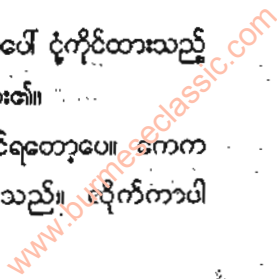
‘ကို’ ငြိမ်းတော့ ဘယ်လိုလောကခံမျိုးနဲ့တွေ့ပါစေ၊ ဒီလိုမျိုး
ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး... သိလား

အဆက်အစပ်မဲ့ စာတစ်ကြောင်းကို ချရေးမိပြန်၏။သည်လို
နှင့်ပင် အချောရေးနေသည့် စာရွက်မှာ အကြမ်းဖြစ်သွားရတော့မည်။
စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် စိတ်ဦးတည်ရာ အားလုံးချရေးပစ်လိုက်၏။

ညိုညိုဟု ‘ကို’နာမည်ပေးထားသော သာလီကောလေး
အကြောင်းလည်းပါသည်။ ရောက်စကတည်းက ပြင်မည်ပြင်မည်နှင့်
ခုတိုင်မပြင်ဖြစ်ခဲ့သော သူမတို့အခန်းမှ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအကြောင်း
လည်း ပါသည်။

ထိုနေရာအရောက်တွင် စာကြည့်စားပွဲပေါ် ငုံ့ကိုင်ထားသည့်
သူမမျက်နှာမှာ အလိုလိုမော့လျက်သား ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် သူမ အပြင်ဘက်ကို မမြင်ရတော့ပေ။ ကောက
သူမရှေ့မှ ပြတင်းတံခါးကို ပိတ်ပေးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ လိုက်ကာပါ

ချထားပေးလိုက်သေးသည်။

ဆိုက်ကာစက သူမမြင်နေကျ အရောင်မဟုတ်။ ကေ နေ့ညက လဲလှယ်ထားသည်လား။ မဖြစ်နိုင်၊ အရောင်နုနုလေးများကိုသာ နှစ်ခြိုက်တတ်သော ကေက သည်လိုအနက်ရောင် ပိန်းပိန်းအစမျိုးလဲ အပ်ထားသည်မဟုတ်။

သူမသည်း လဲမထားမိ၊ ကေနှင့်သူမ နှစ်ယောက်တည်းသာ ခြံသော သည်အခန်းထဲ နှစ်ယောက်လုံးက လဲမထားဘူးဆိုလျှင်

“ ကေ လိုက်ကာတွေ နင်လဲထား...ဟင် ကေ ”

နောက်လှည့်မေးလိုက်သော သူမ မေးခွန်းက မဆုံးဘဲနှင့် ရင်ထွားသည်။ ကေမရှိ၊ ကေတွင်မဟုတ် အိပ်ရာကြီးသည်း မရှိတော့။

ကြွင်းပေါ်နှစ်ယောက်စာ ခင်းကျင်းထားသော အိပ်ရာကို ကေ ရွှေသွားသည်လား။

“ အို သူ ဘယ်လိုလုပ် တစ်ယောက်တည်း ရွှေနိုင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ အိပ်ရာတစ်ခုလုံး မိ ရွှေနေမှတော့ ငါ့အသံမလံတွေ ကြားရမှာပေါ့ ”

နေရာမှ အတတ်ခနဲ ထ ရပ်လိုက်မိသည်။ အခန်းတံခါးမှာ အဟောင်းသားပွင့်ပြိုနေလေသည်။ သူမနှစ်ချီ၍ နေထိုင်ခဲ့သည့် အခန်းကိုလည်း ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေသလို ခံစားရ၏။ တစ်ခုတစ်ရာတော့ မှားယွင်းနေလေပြီ။

“ ကေ... ကေရေ ကက်သရင်း...”

မျက်မှောင်ကျုံ့ရလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးအိမ်ပင်အောင်သက်သက် ဖြစ်လာရ၏။ ကေ့ နာမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း တံခါးရှိရာသို့ လျှောက်လာမိသည်။

“ ကေ... ကေ ငါခေါ်နေတာကြားလား... ဟေ့ ”

အခန်းထဲမှ သူမထွက်လာသည့်တိုင် ပြန်ထူးသံကိုမကြားရ။ အိမ်ခန်းအထွက်တွင်ရှိသော အဝတ်လှန်းစင်များအလွန်တွင် ဧည့်ခန်း ထဲသို့ သူမရောက်လာသည်။ အခန်းဆို၍ သည်ဧည့်ခန်းနှင့် အိမ်ခန်းသာ ခြံသည်။

သို့သော် ကေ့ကို ဧည့်ခန်းထဲတွင်လည်း မတွေ့ရ။ သန့်စင်ခန်း ထဲမှာလား။ မဖြစ်နိုင် နှစ်ယောက်စာ အိပ်ရာခင်းကြီးနှင့် ဘယ်သူက သန့်စင်ခန်းထဲဝင်အိပ်မှာလဲ။

ဝရန်တာဘက်။ တကယ်ဆို ကေက အအေးဒဏ်လုံးဝမခံနိုင်။ မဖြစ်နိုင်မှန်း အသေအချာသိနေသော်လည်း သည်တစ်နေရာသာ ချိန်တော့သည်။

ရှင်းလင်းနေသည့် ဧည့်ခန်းကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ ကေ... နင်ဘယ်မှာလဲ၊ ကေ... ငါခေါ်နေ ”

“ ချုပ် ”

“ ဟင် ”

“ ကလစ် ”

သူမ ဝင်မည်အပြုမှာပင် အိမ်ခန်းတံခါးက ညင်သာစွာ ပိတ်သွားခဲ့၏။ ထောင့်၌ ပိတ်သွားခြင်းမဖြစ်နိုင်။ တစ်ယောက်ယောက် အသာအယာ ထိန်းပိတ်လိုက်ခြင်းမျိုး။ လော့ခ်ပါချလိုက်သေးသည်။

“ ကေ နင်မနောက်နဲ့နော်၊ ငါ့ညှော်ခန်းထဲမှာ တကယ် အိပ်ပစ်မှာ သိလား ”

“ ဒုန်း ဒုန်း ”

တစ်ဘက်မှ တုံ့ပြန်မှုလုံးဝမရှိ။ တံခါးရွက်ကို ပခုံးစောင်းနှင့် ဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်မိသည်။ တံခါးက လှုပ်ပင်မလှုပ်။ သူမကိုယ်တိုင် လည်း နာကျင်မှုမရှိသည်ကိုတော့ အံ့သြမိ၏။

“ ကေ . . . ငါ ဒေါသထွက်လာရင် တံခါးကို တိုက်ဖွင့်ပစ်မှာနော် ”

“ ဒုန်း ”

“ အင်း ”

မနာကျင်သော်လည်း သူမယိမ်းယိုင်သွားရ၏။ အဝတ် လှန်းစင်ကို လှမ်းကိုင်ထိန်းမတ်လိုက်သည်တွင် သူမခေါင်းက အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“ အိုး . . . ဟုတ်ပြီ ”

သူမ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ အဝတ်လှန်းစင်နှစ်ခုကို တံခါးရွက်ရှေ့သို့ ရွေ့ကာယှဉ်လျက် ထောင်လိုက်သည်။

ပြီးသည်နှင့် အောက်ဆုံးအဆင့်တန်းနှစ်ဘက်ပေါ် ခြေ တစ်ဘက်စီတင်၍ ရပ်ကြည့်သည်။

တံခါးရွက်အပေါ်မှ မှန်ကူကွက်နှင့် သူမနဖူးက တည့်တည့် ခတ်မတ်ဖြစ်သွားသည်။ နောက်တစ်ဆင့် ဟိုတစ်ဘက်ကို မြင်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

တံခါးရွက်ပေါ် လက်ထောက်အားဖြင့် နောက်တစ်ဆင့် ဒုတိယ ခြောက်တန်းပေါ်တက်ရပ်လိုက်သည်။ မှန်ကူကွက်မှ တစ်ဆင့်မြင်ရသော အခန်းတွင်းမြင်ကွင်းက ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်ပေါ်လာသည်။

ရိုးရိုးမှန်သားပြင် အညီအညာမဟုတ်၍ နေရာရွေ့ကာ ကြည့်ရသည်။ မြင်ကွင်းက အကြည် တစ်ကွက် အဝါးတစ်ကွက်။

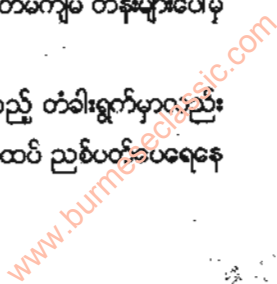
“ အရင်က အရင်စာ ဒီမှန်ကူကွက်မျိုး ငါတို့အခန်းမှာ ချီလို့လား ”

မှန်အကြည်သားနေရာမှ မြင်ရသော မြင်ကွင်းကပင် မှန်ဝါးလို့ နေ၏။ မှန်ဝါးခြင်းလည်း မဟုတ်ပြန်။ ခပ်အဲ့အဲ့ ညိုပျူပျူ . . . အား။ အိပ်မက်ထဲမှ ညိုမွဲမွဲအဆင်းသဏ္ဍာန်၊ ဟုတ်သည်။ ညိုမွဲမွဲ။

“ ဟင် . . . ဒါ ဒါ . . . ဒါဆို ဒီနေရာက ငါ့အခန်းထဲမှာ တော်ဘူးပေါ့ ”

အံ့သြတုန်လှုပ်မှုကြောင့် ခြေချော်၍ ပျက်မကျမီ တန်းများပေါ်မှ သူမ ခုန်ချလိုက်သည်။

သူမ မျက်နှာမူလျက်သား ဖြစ်သွားသည့် တံခါးရွက်မှာလည်း နူးညံ့အရောင်အသွေးမရှိတော့။ ဈေးညှော်အထပ်ထပ် ညစ်ပတ်ဆီပရေနေ သော တံခါးပေါင်းကြီးဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

နိုင်ဟန်

“ ၁... ၁... ၁...”

ညှို့ခန်းတောင်ဘက်သို့ သူမလုံးဝမျက်နှာမမူခဲ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။
တံခါးထက်ကိုင်ကွင်းကိုသာ လက်နှစ်ဘက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ဆွဲခါနေမိ၏။
တံခါးရွက်မှာ နံရံနှင့် တစ်သားတည်းလိုပင် ခိုင်မြဲနေခဲ့လေပြီ။

တံခါးမဟုတ်တော့ဘဲ နံရံတစ်ခုလုံးပင် မလှုပ်မယှက်။ အကြော
အသွင်အားလုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားရ၏။

သို့သော် အေးစက်မှုနှင့် ဆန့်ကျင်စွာပင် သူမတစ်ကိုယ်လုံး
ရွှေ့စေးများ စို့နှစ်လာရ၏။

“ က... က... ကေ... ကေရေ... ကေ နင်ဘယ်... ဘယ် ”

“ ဂျောင်း... ဂျောင်း ဂျောင်း ”

တံခါးရွက်က မလှုပ်သော်လည်း လက်ကိုင်ကွင်းမှာမူ သူမ
လက်ထဲကျွတ်ပါလာ၏။ ကိုယ့်အရှိန်ကိုယ် ဖထိန်းနိုင်ဘဲ သူမနောက်ပြန်
ပစ်လဲကျသွားရသည်။

ချောက်ချားစိတ်က နာကျင်မှုကိုပင် ကွယ်ဖျောက်ထားနိုင်
လောက်အောင်

“ ကေ... ကေရေ ငါ့ကို ကယ်... ကယ်ပါဦး ”

ညှို့ခန်းတက်လုံးဝ အကြည့်မရောက်စေရအောင် သတိထား၍
လဲကျနေရာမှ အလှူအလဲထကာ တံခါးကို တဝန်းဝန်း ထုရိုက်မိသည်။
ထုရိုက်သံကမူ သဲ့သဲ့ပင်ထွက်ပေါ်မလာ။

တံခါးရွက်မှာ နံရံသားနှယ် ကျောက်ဖြစ်သွားလေပြီလား။

ကြည့်

“ ကေ... ကေ ငါ... ကြောက်တယ်... ထား ”

“ ဂျန်း ”

“ အမေ... အား ”

နောက်သို့ ခုန်ထုတ်လိုက်မိသော်လည်း တုန်ယင်ညွတ်ရွေ့ချင်
နေသည့် သူမခြေထောက်အစုံက သူမကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်သလို
ဖြစ်သွားသည်။

လက်ထောက်လျက်သား လဲကျနေရာမှ မထမိသေးဘဲ
တံခါးရွက်ကြီးအား ငေးကြောင်ကြည့်နေမိ၏။

သည်တံခါးကို တစ်တက်မှ ကမ္ဘာ့ထိုး ဆောင့်တိုက်လိုက်သည့်
အသံ၊ သေချာပါသည်။

ပခုံးစောင်းနှင့် တွန်းထိုးလိုက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ အရှိန်နှင့်
ခြေဆောင့်လိုက်သည့်အသံ။

“ ကေ... ကေလား ”

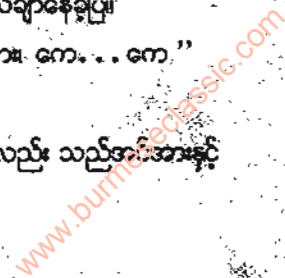
“ ဂျန်း ”

ဖြေသံအစား ပစ်တိုက်လိုက်သံကြီးကိုသာ သူမကြားလိုက်ရ
သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆိုသည်ကတော့ သေချာနေခဲ့ပြီ။

“ ဘယ်သူ... ဘယ်သူလဲ ကေလား ကေ... ကေ ”

“ ဂျန်း ”

သော့ချက်ပြုတ်သွားဖို့ မသေချာသော်လည်း သည်အားအားနှင့်
ဆိုလျှင် တံခါးရွက်ပင်ကွဲအက်သွားနိုင်သည်။

နောက်သို့လှန်ထောက်ထားသည့် လက်အစုံကို အားပြု၍ တရွတ်တိုက်လိုက်မိ၏။ မတ်မတ်ရပ်ဖို့ထက် သည်တံခါးနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးရန်က ပို၍အရေးကြီးသည်။

“ ဂျွန်း ”

“ ကေ... ကေ မဟုတ်ဘူး ဒါ ကေ မဟုတ်ဘူး ကေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ”

“ ဂျွန်း ”

“ မလာနဲ့၊ တံခါးကို တံခါးကို မဖွင့်ပါနဲ့ ငါ့ဆီကို မလာ... လော့ခါနဲ့ ”

“ ဂျွန်း ”

အသံကပို၍ စိပ်လာ၏။ အင်အားကလည်း ပို၍ ပြင်းထန်လာ သည့် တံခါးရွက် အလယ်တည့်တည့်မှာပင် အက်ရာကြီး ထင်လာပြီ ဖြစ်၏။

သူမ ကိုယ်ကိုလှည့်၍ ကြမ်းပြင်ထက်မှ လူးလဲထ လိုက်မိသည့် ခြေထောက်ကိုသာ အားကိုးရတော့မည်။ လေးဘက်ထောက် အနေအထားမှ ဝုန်းခနဲခုန်ထလိုက်၏။

“ ဟင်... ဒါ ”

သူမ ရှေ့တွင် လှေကားအိမ်ကြီးတစ်ခုရောက်နေသည်။ သူမတို့ ဧည့်ခန်းတွင် သည်လှေကား လုံးဝမရှိ။ လှေကားနှင့်တူသော အရာပင် မရှိ။

ပန်းပုရုပ်ကြွများနှင့်လက်ရန်းပွတ်လုံးတိုင်း၊ ဖျဉ်ချပ်အပေါက် အပြုတို့နှင့် လှေကားဆံများ၊ ဟိုထိပ်ဆုံးတွင် ဓမ္မပိတ်ထားသည့် တံခါး တစ်ချပ်၊ သူမလက်ထဲ သော့တွဲတစ်ခုရောက်ရှိနေပြန်ပြီဖြစ်သည်။

“ ဒါ... ဒါ အိပ်မက်ထဲက အဆောက်အဦကြီး ဟိုဒါ အိပ်မက်လာ။ ဒါ... ဒါဟာလည်း အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုပဲလား ”

သော့တွဲကို ကျစ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ကာ မာန်တင်းလိုက်သည်။ အိပ်မက်ဆိုလျှင် သူမ အမှန်တကယ် ထိခိုက်နာကျင်ဖွယ်ရာမရှိ။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေစရာမလိုဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ၏။

လှေကားရင်းမှ ချာစနဲ နောက်လှည့်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ပျက်စီးစပြုနေပြီဖြစ်သော ထိုတံခါးပေါက်မှ ဝင်ရောက်လာမည့် အန္တရာယ်။

“ အို... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ မကြောက်ဘူး ငါမကြောက် ”

“ ဂျွန်း ”

“ အမယ်လေး ”

အံ့ကြိတ်တင်းခံထားသော မာန်တို့ အသံတစ်စနှင့်ပင် လွှင့်ပြယ် ချောက်ဆုံးသွားရ၏။ သည်ခနော်ခနဲ လှေကားထစ်များကို ဘယ်လို ဖြတ်ကျော်ခဲ့မိသည်မသိ။

သူမ သတိနှင့်ကိုယ်မြဲချိန်တွင် လှေကားကို သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်ပင် ခြေထောက်ပြီးနေပြီဖြစ်သည်။

“ ဂျွန်း ”

နောက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့။ တံခါးကို ဒေါသတကြီး ထိုက်ခွင့်နေသော ထိုမကောင်းဆိုးဝါးသည် သာမန်အင်အားမျိုးနှင့် ဝင်ရောက်ထားမည်မဟုတ်မှန်း သူမ သိလိုက်ရလေပြီ။

လှေကားထိပ်များကို ခုန်ပေါက်ပြေးလိုက်မိ၏။

အပေါ်ဆုံးသို့အရောက်တွင် သူမ အလွန်တရာ မောဟိုက်နေသည်။ ချောက်ချောက်ချားချား ပြေးလွှားခြင်းက ပကတိအကွာအဝေးကို အဆတစ်ရာခွဲဆန်ထားသလို နှမ်းချေညှိသွားစေ၏။

“ ဂျန်း ”

“ ဂျတ်... ဂျီ ”

လှေကားထိပ်ပွတ်လုံးတိုင်သို့ လက်မလှမ်းနိုင်ခင်မှာပင် သူမ ထိပြီသွားတော့မတတ် တုန်ယင်ညွတ်ခွေနေရသည်။

လှေကားဦးတိုင်ကို အားကိုးတကြီး ဖမ်းအဆုပ်တွင် သူမ လက်ထဲမှ သော့တွဲမှာ သတိလက်လွတ် ပြုတ်ကျသွား၏။

အပေါ်ထပ် အဝင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြည့်သည်။ မရ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သော့တွဲကို ကောက်ယူ၍ တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ရွှေ့ထုတ်ကာ တံခါးသော့ အိမ်ပေါက်ထဲ ထိုးသွင်းကြည့်သည်။ အဆုံးထိ မဝင်သည်က များနေ၏။

“ လာစမ်း... လာ... ဒီတစ်ခါပွင့်တော့... ပွင့်တော့ ဟား ”

သော့တံများက အကုန်နီးပါးလောက် စမ်းကြည့်ပြီးနေလေပြီ။ နောက်ဆုံးနှစ်ချောင်းသာ ကျန်တော့မည်။

“ ဂျန်း ”

“ ပြောင်း ”

“ ဟင် ”

အောက်ဘက်မှ တံခါးရွက်မှာ အမှန်တကယ်ကျိုးပဲ့ပျက်စီး သွားလေပြီ။

“ မြောင်း ”

“ ဂျန်း ”

“ ဖောင်း... ပြောင်း... ပြောင်း ”

အသံနက်ကြီးနှင့် ကြီးပါးလိုက်သံ၊ တံခါးပျဉ်ချပ်တို့ အပြီးသတ် ဖျတ်ဖီးကျိုးကြေသွားသံ၊ ကံကောင်းထောက်မစွာ သူမ ရွေးထုတ်လိုက် သော သော့တံက သော့ပေါက်ထဲ အံဝင်ခွင့်ကျဝင်သွားသည်။

“ ချပ် ”

“ ဟင် ”

သော့ကိုင်ထားသော သူမလက်ချောင်းများပေါ် ပုခွေးသော အညှိတချို့ စီးကျပြန်သည်။ အလင်းရောင်အောက်တွင်မို့ နီစွေးစွေး အရောင်ကို အသေအချာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ ဖောင်း... ဂျတ်... ဂျတ် ”

“ ဝုန်း ”

ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားသော တံခါးပေါက်ထဲ တစ်စုံတစ်ယောက် နှိပ်စရာကရှိလာပြီလား။ သူမလှည့်မကြည့်ရဲ။

လက်တွင်ပေကျံနေသည့် သွေးစေးများကိုသာ ချောက်ချားစွာ ကြည့်နေမိသည်။ အောက်ဘက်မှ လှေကားဆီပြေးလာသော ခြေသံ တစ်စုံကို ကြားရ၏။

အသက်အောင့်ထားရလွန်းသဖြင့် ရင်ဝဋ် ဆို့နှင့်မွန်းကျပ်လာ သည်။

သူမကိုယ်တိုင်က အားမဲ့ချည့်နဲ့စွာ ယိမ်းယိုင်နေသည်လား။ ရင်တည်ရာ ကြမ်းပြင်သည်ပင် သိမ့်သိမ့်ခါနေသည်လား။ ခေါင်းထဲ တစ်ခိုက်ခိုက်မှူးဝေလာရ၏။

သူမနောက်မှ ခြေသံက လှေကားပေါ်အထိ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

သူမ ခြေလက်တို့ အကြောဆိုင်းသွားသည်နယ် လှုပ်ရှားရ ခက်လာ၏။ ခေါင်းငုံ့ မျက်စိမှိတ်၊ အံ့ကြိတ်လျက် အသက်ရှူရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သူမ လက်အစုံက တံခါးရွက်ဆီ ခက်ခက်ခဲခဲ ချဉ်းကပ်သွား သည်။

ခြေသံ။ သွေးရည်များ စီးကျနေသော တံခါးသော့အိမ်။

“ အား ”

“ ဒုန်း ”

သူမ နှုတ်မှ မပီမသ အော်သံတစ်ခုထွက်သွား၏။ တံခါးကို တွန်းထိုးလိုက်မိသည်လား။ ပွင့်ဟသွားသည့် အသံကို မကြားရ။

ခေါင်းငုံ့ထားလျက်မှ မျက်လုံးအစုံကို မဝံ့မရဲဖွင့်၍ ပင့်လှန်

ကြည့်မိသည်။ တံခါးက မပွင့်သေး။ မျက်လုံးဖွင့်ထားသည့် အခိုက်အတန့် လေးတွင် တံခါးလက်ကိုင်ကို ဖြတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ခြေသံက လှေကား၏ အပေါ်ရုံးအထပ်ခေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တံခါးကို အားကုန်ဆောင်ဆွဲပစ်လိုက်၏။

ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်ခါသွားသည်။ အလွယ်တကူ ဖွင့်သွားသော တံခါးရွက်ဆီမှ သူမအားလွန်ပစ်လဲကျသွားသည်။

“ ချင် ”

သော့အိမ်ထဲ တန်းလန်းကျန်ခဲ့သော သော့တွဲပါ ပြုတ်ထွက် လွင့်စင်သွားသည်။ သူမ အလျှားအလဲနှင့် ပြန်ထရန် ကြိုးစားလိုက်မိ၏။

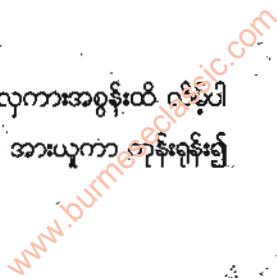
ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး စောင်းသွားသည့်နယ် သူမပြန်၍ လဲကျသွားရသည်။ လှေကားဘက်သို့ပင် လိမ့်ပါသွားရ၏။ ငလျင်။

အလျင် အိပ်မက်များထဲမှ အဖြစ်အပျက်က ခေါင်းထဲ ချောက်လာသည်။ ငလျင်လှုပ်ငြိဆိုလျှင် အိပ်မက်ပြီးဆုံးတော့မည်။

သွေးပျက်နေသည့်ကြားမှပင် မျှော်လင့်ချက် ယဲ့ယဲ့နှင့် အားတက်သွားမိ၏။ သိမ့်သိမ့်ခါနေသော ကြမ်းပြင်ထက် သူမ ထရပ်နိုင်ရန် ထပ်ကြိုးစားလိုက် သည်။

“ အို ”

ပြန်လည်ပစ်လဲကျသွားရုံသာမက လှေကားအစွန်းထိ ဂရိပ်ပါ သွားပြန်၏။ ကြမ်းခင်းဟည်ချပ်များကို ကုတ်ခြစ် အားယူကာ တုန်းရုန်း၍ ထလိုက်သည်။ ငြိမ့်ခနဲ။

“ ဒုန်း ”

“ အား... အား ”

“ ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း ”

သူမ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လှေကားထစ်များအတိုင်း အတားအဆီးဆွဲ
ယိမ်းဆင်းသွားသည်။ လှေကားဦးတွင် မားမားရပ်နေသော တစ်စုံ
တစ်ယောက်၊ ချာရပတ်လည်၍ ပြုတ်ကျသွားရသည်မို့ ထိုသဏ္ဍာန်အား
ဝိပြင်စွာ မြင်နိုင်ခွင့်မရတော့။

“ ဒုန်း... ဒုန်း ”

အောက်ဆုံးအထစ်ကိုလွန်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် သူမရောက်ရှိသွား
သည်။ နာကျင်ရန် သတိမရအား။ အလူးအလဲ ကြိုးထရန်သာ
စိတ်စောနေသည်။

လေ့ရှိကမူ မရပ်တန့်သေး။ အဆောက်အဦး တစ်ခုလုံး
ယိမ်းဆင်းနေဆဲဝင်း လှေကားထစ်တွင် သူမ မြင်ခဲ့ရသော သဏ္ဍာန်ကမူ
ပျောက်သွင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

လေးဆက်တွားရုံထက်ပို၍ သူမကိုသူမ မထူမတ်နိုင်တော့။
ထစ်ခေါင်းလုံးမှ နောက်လာသောကြောင့် မျက်လုံးအစုံကို ဖိမှိတ်ထားရ၏။
တပြည်ပြည်ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားသည်။

မျက်လုံးများကို ပြန်မဖွင့်ခဲ့သေး
ခြေသံကို နားစွင့်ကြည့်မိ၏။ ခပ်ဖွေးနင်းလျှောက်လာသံတစ်ခုကို
ကြားလိုက်ရသည်လို့။

အသံက သူမထံ ဦးတည်လာသည်။ သူမထံ တစ်ရွေရွေ ပို၍
ဝီသဏ္ဍာကြားလာရ၏။ သူမထံ။

“ နာတာလီ ”

“ ဟင်... ကေ ”

ငုံ့ဂက်ထားမိသည့် ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ မော့၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။ ကေ။ လှေကားထစ်များမရှိ။ ဧည့်ခန်းဆောင်ကို
မြှင်ရတော့။ လျှင်လည်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေပြီ။

“ ကေ ”

“ အိပ်မှာဖြင့်လည်း အိပ်ရာထဲ ဝင်အိပ်ကွာ၊ စားပွဲပေါ်
မှောက်အိပ်မနေနဲ့ ”

“ အို... ငါ... ငါ အိပ်မက်က နီးလာပြီပေါ့ ”

အခန်းထဲဝေဝဲကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမ အခန်းမှ သူမအခန်း
အစစ်၊ နံရံကပ်ပိုစတာအရောင်နုနုလိုက်ကာစများ စာကြည့်စားပွဲ...
ဇနက်။

သူမ ရေးလက်စ စာကြောင်းများ၊ နောက်ဆုံးစာကြောင်းကို
ဖြိုဖတ်ကြည့်ရင်း သူမ ဘယ်အချိန်အိပ်ပျော်သွားသလဲဟု သူမကိုသူမ
ဖြိုငေးနေမိ၏။

(ကို... ငြိမ်းတော့ ဘယ်လိုလောကခံမျိုးနဲ့ တွေ့ပါစေ၊ ဦးပျိုး
အယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး သိလား)

“အိပ်တော့ နာတာလီ... အိပ်တော့၊ တစ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီ”

“အင်း... အင်းပါ”

အခန်း (၃)

“ ငါ မပြောဘူးလား ”

ပျိုးလိုက်သည့်စကားနှင့် အမူအရာက သူမကိုနှိပ်ကွပ်တော့မည် ထု ကြိုတင်၍ စစ်ကြေငြာနေသလိုပင်။

သူမလက်ထဲ အထပ်လိုက် ပွေ့ငိုက်ထားသည့် စာအုပ်များကို ဆေးချားနှင့် ဖိထိန်းရင်း ဆမန်သာ ဆက်ပြောလာမည့် စကားကို နားစွင့်ထားလိုက်သည်။

“ ဒီလောက်ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ဖာတ်လမ်းကို နင့်ဘက်က သိသလောက်စိတ်ပါပါ။ နင့်ကိုကိုက ညည်းခွင့်နေလောက်ပါပြီလို့... ဒီထပ် နာတာလီ နင် ဒီမှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ နှစ်တွေကိုလည်း သက်ကလေးဘာလေး ချိုးကြည့်ဦး၊ ဒီလောက်အကြာကြီးကိုသာ သိသလောက်ဂျားလေးက စိတ်ရှည်မှာလဲ၊ စာထဲမှာပဲတွေ့ ဖုန်းထဲမှာပဲ

စကားပြောနဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်မြင်ဖို့တောင်
ချက်တင်ထိုင်ခြင်းကြတာမဟုတ်ဘဲနဲ့။ ယောက်ျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါက
အဲဒီသောက်နဲ့ နှစ်သိမ့်ကျွေးနှပ်နေမယ်လို့ နင်က ထင်နေတာလား”

အကြောင်းသိချင်းမို့ သူမ ပြန်လည်ချေပမနေတော့။ ပြီး၍သာ
နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ သူတို့လိုချင်တာ အိပ်မက်ဆန်တဲ့ အချစ်တွေ၊ ရိုမန်းတစ်
ခံစားချက်တွေ မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား။ ခုချိန်ဆို ”

သူမ ခပ်တိုးတိုးပင် ရယ်လိုက်မိသည်ထင်၏။ ဆမန်သာ
ထစ်ယောက် စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်ရပ်ကာ သူမကို မျက်စောင်း
ထိုလာသည်။

“ ခုချိန်ဆို ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါပြန်အလားကို ပြကွဒိန်ပေါ်က
ရက်စွဲတွေ တစ်ကွက်ချင်းခြစ်ပြီး ပြန်ဆုံရမည်ရက် နီးလေလေ၊
ရွှေလင်းချက်တွေ ပိုကြီးလာလေလေ... အချိန်တွေကို ပိုကြာနေသလို
ထင်ရလေလေ ”

“ ငါတော့ နင့်ကိုသနားတယ် နာတာလီ ”

မြက်ခင်းပြင်၏ တစ်ဘက်မှ စာကြည့်တိုက်ကို လှမ်းမြင်နေရ
လေပြီ။ လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာရာမှ မြက်ခင်းထဲမှ ဖြတ်လျှောက်ရန်
ပလက်ဖောင်းပေါ် တက်လိုက်သည်။

ဆမန်သာလည်း သူမနှင့်အတူ ပလက်ဖောင်းပေါ်လိုက်တက်ပြီး
မြက်ခင်းထဲ ဆင်းလျှောက်ရင်း စကားဆက်ပြန်၏။

“ ကိုယ့်ဆီ စာလည်းမရ ဖုန်းလည်း မဆက်တဲ့ သူကို
ဗျားဟာ ”

မြက်ခင်းအလယ်ရှိ ကျောက်ဖြူထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင်
စာထိုင်ဖတ်နေသူတစ်ဦးက ဆမန်သာကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ သူမတို့
အတန်းထဲက မဟုတ်သဖြင့် သည်လူကို သိပ်မသိ။ ဘာသိဘာသာ
နေတတ်သည့် သူမအကျင့်ကြောင့် အတန်းဖော်ချင်းပင် လူစုံလူစေ့
သော်ပေ။

ဆမန်သာနှင့် ကေတို့ကိုတောင် ကိုယ့်အချင်းချင်းမို့
တို့ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သည်က လူတွေနှင့် အပေါင်း
အသင်း သိပ်မဖြစ်ချင်။

ကိုယ်က သူတို့ဆီမှ ပညာကိုသာ လိုချင်မက်မောစိတ်ရှိသည်။
အကျင့်စရိုက်များကိုမူ တစ်စွန်းတစ်စမျှ အကူးစက်မခံချင်။

ဆမန်သာကတော့ သည်မှာ သူမ ထက်လည်း ပိုကြာနေပြီ
ဖြစ်သလို သူမလောက်လည်း ဆိုရှယ်စိတ်မခေါင်းပါးသဖြင့် အသိပိတ်ဆွေ
အတော်များသည်။

ကျောင်းစာကြည့်တိုက်မှဆို ဆက်ဆံရာကံသည် လူကိုတောင်
ဆမန်သာက ဆရာတပည့်လိုပေါင်းပြီးသာ။

သူမ စုငှားထားသည့် စာအုပ်များမှာလည်း ဆမန်သာ၏
အစွမ်းအစအချို့ ပါဝင်သည်ကို ဝန်ခံရမည်။

ဆမန်သာက ထိုသူကို ရယ်မောနှုတ်ဆက်ကာ သူမထံ

လျှောက်လာသည်။

ဘာကြောင့်ဖြစ် ထိုသူကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။ စကားမပြတ် နှိပ်ညှိုးသည့် ခိန်းမ သူမနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်ပြောဖြစ်တော့မည် မဟုတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ ဒီမယ် နာတာလီ ”

တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အမြဲပြောချင်နေသည့် ဆမန်သာက စကား ပြောပြန်သည်။

“ အချစ်ဆိုတာ စိတ်ရောဂါတစ်ခုပဲ ဟ ”

“ အာ ”

သည်စကားပဲ။ အကြောင်းအရာလွဲသွားလိမ့်မည်ဟု သူမ ထင်ခဲ့သည်မှာ မှားသွား၏။ ဆမန်သာက ပြောလက်စ စကား တောလက်စ တရားကိုသာ ဆက်ပြန်သည်။

အချစ်နှင့်အိမ်ထောင်ရေးကို ဆန့်ကျင်သော ဆမန်သာ ကိုယ်ပိုင် ဝါဒများမှာ သူမ အမြဲနားထောင်ပေးနေရသည့်တိုင် တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ် မထမ်း ထောင်ပေါင်းစုံမှ သည်ဝါဒကို ဖွင့်ဆိုပြမည်။ သူမ နားယောင် သွားလောက်အောင် အခိုင်အမာ ဒဿနထုတ်မည်။

နောက်ဆုံး အချစ်၊ ယောက်ျား သည်အရာများကို မယုံကြည်ဖို့၊ တစ်ခါတလေများ ‘ကို’ ကိုတောင် တိုက်ရိုက်ရည်ညွှန်းတတ်သေး၏။

“ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပဲ ချစ်တဲ့ သတ္တဝါပါဟာ ဒါကိုမှ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ကိုယ်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှလို

သဘောထားပြီး ချစ်မိတယ်ဆိုတာ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မပြည့်စုံဘူးလို့ အင်း ခဲတာမှ ပျော့ညံ့တာသက်သက်ပါဟာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိမ်ငယ်နေသလို ဆင်မိတဲ့ အချိန်မျိုးမှာသာ အဲဒီအချစ်စိတ်က ဝင်လာနိုင်တာပါ။ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ စိတ်ရောဂါတစ်မျိုးပါလို့ စိတ်ဓါတ်ခုခံအား ကျဆင်းတဲ့ ရောဂါလေ ”

“ တော်ပါတော့ ဆမန်သာရယ်၊ ‘ကို’ ငါ့ဆီ ဖုန်းမဆက်တာ ဆင်လကျော်ကျော်ပဲရှိပါသေးတယ်။ နင်ပြောနေတဲ့ ဒဿနတွေက ဆိုပစ်သွားလို့ပဲ ငါ့ကိုနှစ်သိမ့်တရားချနေတာကျနေတာပဲ တော်ပါတော့၊ သူလည်း အရေးကြီးမအားလပ်လို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ”

“ နင်ကတော့ ဘယ်လိုမှ ချွတ်လို့မရနိုင်တဲ့ ဒီဗွီပဲ နာတာလီ ”

“ အမ် ”

ခံလိုက်ပြန်ပြီ။

မြက်ခင်းကိုလွန်၍ စာကြည့်တိုက်အဝင်ထဲသို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီမို့ သူ့နှုတ်တံ့မပြန်လိုက်ရတော့။ စာကြည့်တိုက်၏ ပထမအဆောက်အဦကို ခြေထောက်နဲ့ပြီးသည့်နောက် စာဖတ်ရန် သက်သက် သတ်မှတ်ထားသည့် နံရံခွယ်လေးထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

စကားပြောခြင်းကို ကန့်သတ် တားမြစ်ထားသည့် နေရာများ ချစ်သော။

အကယ်၍ ပြောခွင့်ရှိမည်ဆိုလျှင်တောင် ဆမန်သာကို သူမ နှစ်ထပ်ပြန်ဖြစ်မည်။ စကားမလွှဲ လွှဲအောင် အခြားအကြောင်းအရာ

ထစ်ခုခုကိုသာ ပြောဖြစ်လိမ့်မည်။

ပန်းခြံ၏ မင်းလမ်းအတိုင်း ဝဲဘက်အဆောက်အဦဆီ
သွောက်သွားလိုက်သည်။

စာကြည့်တိုက်များကို စတုရန်းပုံဆက်စပ်၍ အလယ်တွင်
အထပ်ခန်းခြံလေးတစ်ခု ဖန်တီးပေးထားသော သည်ပုံစံ ဒီဇိုင်းကို သူမ
နှစ်ခြိုက်မိသည်။ ရောက်တိုင်းလည်း စိတ်ထဲမှ ဗိသုကာ ပညာရှင်အား
နှီးနှင်ပီရစ်၏။

စာတမ်းပြုစုသူများအတွက် နိုင်ငံကိုးကားရမည့် စာအုပ်
စာထမ်းများချည်း စုစည်းထားရှိရာ စာကြည့်တိုက်အမှတ်နှစ်
အာရုံအယ်လ်ဟု သူမတို့ အလွယ်ခေါ်နေကြသည့် နေရာ။

“ ဟဲ့ မျိုးရိုဗီဇက ဒီဘက်မှာလေ ”
သူတော့ ဘူမိဗေဒ အခန်းများဘက် ကွေ့ဝင်လိုက်သဖြင့်
ဆန်သာက တိုးတိုးကပ်ပြောလာသည်။

“ သိမိတယ်ဟာ ဒါတွေအပ်မလို့ ”

သူမ မေးထိုးညွှန်ပြတော့ ဆန်သာက စာအုပ်အထပ်ထဲမှ
အပေါ်သုံးအုပ်ကို သေချာပြောကြည့်သည်။ ပြီး မျက်မှောင်ကျုံ့ကာ

“ ဒါက ဘာတွေလဲ ”

“ ကက်ဆရင်းရဲ့ စာအုပ်တွေ လူကြိုပေးလိုက်လို့ ”

“ သူက ဘာအကြောင်းရေးမှာလဲ ”

“ အပြင်ရောက်မှ စကားပြောရအောင် ”

ဆန်သာက စာကြည့်တိုက်အပြင်ဘက်ထိရောက်အောင်ပင်
စောင့်။ စာအုပ်များအားလုံးတစ်ခန်းချင်းလိုက်အပ်ပြီး အာရုံအယ်လ်
ထဲမှအထွက် ပန်းခြံအဝရောက်လာသည်နှင့် ထပ်မေးသည်။

“ အစောက နင်အပ်ပေးတဲ့ ကော့ရဲ့ စာအုပ်တွေက ”

“ ငလျင်လှုပ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးထားတာတွေ ဖြစ်မှာပေါ့ ”

“ ငလျင်. . . သူက အဲဒီအကြောင်းကို စာတမ်းတင်မှာတဲ့လား ”

“ အင်း ”

“ အဲဒါက ဘူမိဗေဒထဲ ပါတာပေါ့ ”

“ ဒါတော့ မသိဘူးလေ ”

“ ငါစိတ်ဝင်စားတယ်ဟာ ”

“ သိသားပဲ နင်စပ်စုတော့မယ်ဆိုတာ နင်ကလေ ဥပဒေ
ဆောင်းသူဖြစ်ဖို့ မကောင်းဘူး ဆိုက်ကို. . . လော့ဂျစ်. . . ဟစ်စတြီ
အခုလည်း ဂျော် ဘက်လှည့်လာပြန်ပြီ။ နင်စိတ်မဝင်စားတဲ့
ဆင်ဘ်ဂျက်ကော ရှိသေးရဲ့လား ”

“ ရှိတယ် ရှိတာပေါ့. . . နင်သိပါတယ် ”

“ အိုခေ အိုခေ တော်ပြီ ဆက်မပြောနဲ့တော့ ”

“ နင်အခန်းပြန်ရောက်ရင် ပြောလိုက် ကော့ကို မနက်ဖြန်
နောက် ငါလာခဲ့မယ်လို့ သူ့အတွက် ငလျင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်
အင်အုပ်ပါ ယူလာခဲ့မယ်လို့ ”

“ အင်း. . . ပြောလိုက်မယ် ”

ကားထပြောပြောနှင့်လျှောက်လာသော သူမတို့နှစ်ယောက်ကို
ဝင်း စာကြည့်တိုက် အဝင်ဝမှ ဆရာတစ်ဦးက ဖျက်မှောင်ကျွံ၍
ဆင်းကြည့်နေသည်။

သူမက ပြုံး၍ အသံတိတ်တောင်းပန်မိသော်လည်း
ဆန်သာကမူ ပန်းတင့်၍ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

တစ်ခါတစ်ခါက ဆန်သာကို သူမ မနှစ်မြို့ချင်။ ယဉ်ကျေးမှု
ဆောင်ရွက်နေသည့် မိန်းမဟု ပြင်သည်။ ထုတ်တော့မပြောမီ၊ သူတစ်ပါးကို
ကျွန်းနှင့်၍ တခုတ်တရ ဝေဖန်လေ့ရှိသူသည် ကိုယ်တိုင်က တစ်စွန်း
အစ်စမှပင် အဝေဖန်ခံနိုင်သည်မဟုတ်။

“ နင့်ကိစ္စတွေပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ပြန်ချင်ပြန်နှင့်တော့လေ
ငါ့တော့ ဂါဒီယန်နဲ့ တွေ့ရဦးမှာ ”

“ နင် ဘယ်သူတိုင်တာခံပြန်ပြီလဲ ဆန်သာ ”

သူမ အမေးကိုမဖြေဘဲ မထိတင်ပြုံးနေသည်။ ဆန်သာ
အတွက် အုပ်ထိန်းသူဆရာမနှင့် သွားတွေ့ခြင်းက အထူးအဆန်း
မဟုတ်တော့။ သည်လိုပဲ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်တော့ မှန်မှန်သွား၍
အဆူအပုံခံနေကျဖြစ်သည်။

“ နင်ဘယ်သူ့လက်ချာစာအုပ်ထဲ မှင်နီနဲ့ သွားတားလိုက်
ပြန်ပြီလဲ နင်ပြောပြောနေတဲ့ မိန်းမ ရှာတွမ်ကို နိုက်ကလပ်သွားမယ်ဆိုပြီး
စလိုက်ပြန်ပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်အတွဲကို ဖျက်အောင် သွေးဆောင်
ကုန်းချောလိုက်ပြန်ပြီလဲ... ဟမ် ”

ဆန်သာက ကျောင်းအထိ သူမကို လိုက်ပို့ပေးခဲ့သော်လည်း
ထိုပေးခွန်းများကိုမူ တိုတိကျကျမဖြေခဲ့။ နှစ်ယောက်သားလမ်းခွဲခါနီးတွင်
ဆန်သာအသံပြန်ထွက်လာသည်။

“ နာတာလီ ”

“ ဟင် ”

“ မနက်ဖြန် မနက်ရှစ်နာရီနော်၊ ငါ နင်တို့ဆီရောက်မှ
ဘရိတ်ဖတ်စံစားရမလား၊ ငါပဲ အပြင်ကနေ တစ်ခုခုဝယ်ခဲ့ရမလား ”

“ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဟာ ”

“ ရှစ်နာရီနော် ”

“ အေးပါ ”

“ ကျေးပြောလိုက် သူ့အတွက် စာအုပ်တစ်အုပ် ရှာယူလာခဲ့
မယ်လို့ ”

“ သွားပါ၊ ငါမှတ်မိပါတယ် ဆရာမက နင့်ကိုပြန်စောင့်နေရ
ဦးမယ် သွားတော့ ”

“ ငါ တစ်ခုခုဝယ်လာခဲ့မယ်နော်... ဘိုင် ”

“ ဘိုင် ”

အခန်း (၄)

“ အမလေး ကျားသားမိုးကြိုး သူဝယ်လာမယ်ဟုတ်လား ”

ကေက သူမကိုပင် မယုံသင်္ကာနှင့် ပြန်မေးနေသည်။
ယုံချင်စရာလည်းမရှိပေ။ သို့သော် ရှစ်နာရီတိတိတွင် ဆမန်သာ
ထစ်ယောက် တကယ်ပင် စားစရာများနှင့်အတူ ရောက်ချလာသည်။

“ ငါ့အတွက်က နို့... ဒါက ကေ့ အတွက် နို့လုံးဝ မပါတဲ့
တော်ဖီ ပြီးတော့ နို့ပါတဲ့ ကော်ဖီ နာတာလို့ အကြိုက်လေ ”

“ စားရခဲမှုတွေ နာတာလီရေ ”

ကေက သပ်မြူးမြူးရေရွတ်ရင်း စားပွဲတွင် နေရာဝင်ယူသည်။
ဆမန်သာသက်ထဲတွင် နို့ပူးကော်ဖီများသာမက လေးထောင့်ဖော့ဘူး
တစ်ခုလည်းပါသေးသည်။

“ အဲဒါကရော ”

ကြည့်

“ ချိုင်းနားတောင်းဘက် လှည့်ဝင်ပြီး ဝယ်လာတာလေ၊
မြေအိုးပြီးရည် ”

“ ဟင် တစ်ပွဲတည်း ”

“ ဘရိတ်ဖက်စ်လေဟာ သုံးယောက်မျှစားမှာပေါ့ ”

ကေက သူမဘက်လှည့်၍ မဲ့ပြသည်။

“ တစ်ခါတလေ လေး ငါတို့ကို ဝယ်ကျွေးတာတောင်
စေတနာက အပြည့်ပါပုံမရဘူး။ ငါတို့ဆီကျ အပတ်တိုင်းလာပြီး သွားဖြူ
နားဖြူ စားသောက်နေပြီးတော့ ”

“ အပြစ်တင်မစောနဲ့လေ၊ နင့်အတွက် ဘာပါသေးလဲဆိုတာ
သိရဲ့လား ”

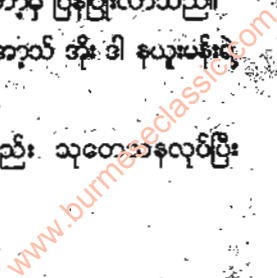
ဆမန်သာနှင့် ကေတို့ အပြန်အလှန်ပြောနေပုံကိုကြည့်ကာ
သူမပြီးမိရသည်။ ပြီး သူမအတွက် ဝယ်လာပေးသော ကော်ဖီဘူးကို
ထုင်းယူ၍ ပိုက်မထိုးဘဲ ဖန်ခွက်ထဲလောင်းထည့်လိုက်၏။

“ ဒီမှာ ”

ဆမန်သာက ကျောလွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်၍
တော့ကိုပြလိုက်ရ၏။ ကေ့မျက်နှာက သည်တော့မှ ပြန်ပြီးလာသည်။

“ အာရိုးမား... အော့ဖ်ဘာနတ် အာ့သ် အိုး ဒါ နယူးမန်းရဲ့
အတ္ထုတိုတွေပဲ ”

“ မြေလျှင်အကြောင်းတွေကိုချည်း သုတေသနလုပ်ပြီး
အတ္ထုတိုပုံပြင်ရေးထားတာတွေ ”

ကော်ဖီခွက်ကို နွေးစက်ပေါ်တင်၍ ဇွန်းတစ်ချောင်းနှင့် ငွေ့နှောက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မီးဖိုစင်အပေါ်မှ အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲထွက်ကာ ပလတ်စတစ်တူသုံးစုံကိုယူသည်။ သူတို့ပြောနေသည့်အထဲ သူမဝင်ပြောမိ။ ပလတ်စတစ်တူများကို ရေခဲနွေးနှင့်ဆေးကြောသူတင်သင်၍ ငြိမ့်ချည်ဘူးထဲထည့်ပေးထားလိုက်၏။ ပြီး စားပွဲမှာ ပြန်ဝင်ထိုင် ထိုင်သည်။

“ မင်းတကယ်ပဲ ငါ့စာတမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေတယ်ပေါ့ ”

ကောက မယုံကြည်ဟန်နှင့်မေးပြီး ကော်ဖီကို တစ်ခုံစုပ်သည်။ ဆန်သာက စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်အသာချ၍ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ တကယ်ပါဟ ”

“ ဒါဆို ဒီဝတ္ထုစာအုပ်ကို ခဏထားလိုက်၊ ငါရေးလက်စ စာတမ်းမင်းကို ပြမယ်၊ ဖတ်ကြည့်ပေး ”

ကောကသည်လိုလူမျိုးကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမတောင် စိတ်မဝင်စားပါဘဲ ကေ့စာတမ်းကို ဖတ်ပေးလိုက်ရသေးသည်။ ကိုယ့်ဘာသာရပ်မဟုတ်သဖြင့် ကေ ရေးထားသမျှ သူမ နားမလည်း ဝေလည်းမဝေဖန်တတ်။ အကြံပေးဖို့ဆို ဝေးရော။

ဆန်သာကတော့ စိတ်ပါဝင်စားစွာဖတ်၍ ဝေဖန်ပေးနိုင်မည် ပုံပေါ်သည်။ ပြောပြောဆိုဆိုကောက အိပ်ခန်းတွင် ဝင်သွားသည်။ သူ့လက်ဆွဲ ကွန်ပျူတာလေးသွားယူခြင်းဖြစ်သည်။

“ သုတေသနဝတ္ထု ”

မြေအိုးမြီးရှည်ကို မြည်းစမ်းကြည့်ရင်း စားပွဲပေါ်ချထားသည့် စာအုပ်လေးဆီ အကြည့်ရောက်မိသည်။

မျက်နှာဖုံးက စာအုပ်အမည်နှင့် သိပ်မသက်ဆိုင်သလိုရှိသည်။

အနက်ရောင်အောက်ခံသားပေါ် အခေါင်းတစ်ခု၏ပုံကို ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီပုံ။ နွေးစက်ပေါ်မှ ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူ၍ ထိုမျက်နှာဖုံးကို သေချာကြည့်မိသည်။

အခေါင်းမှာ မြေတွင်းနှင့် ကန့်လန့်ဖြတ်ကြီးဖြစ်နေသလိုမျိုး။ မြေလွှာအက်ကြောင်းနှင့် ဖွဲ့ရရာကြနေသော မြေစာများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ စာအုပ်ကို သူမ ရှေ့ဆွဲယူ၍ အနီးကပ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

အက်ကြောင်းထဲတွင် တစ်ခြမ်းစောင်း၍ ညှပ်မိနေသည့် ခေါင်းတလားတစ်ခု၏ ပုံဖြစ်နေသည်။

“ အာရိုးမားအော့မ်း... ဘန်းတ် အာ့သ်... မြေသင်းနဲ့ပေါ့၊ ဘွန်း ဘာမှလည်း မဆိုဘူး ”

ကော်ဖီလေးငုံလိုက် မြီးရှည်လေးတို့လိုက်နှင့် သူမ အစ်ယောက်တည်း သည်စားပွဲ၌ ကျန်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းဆီမှ ဆန်သာနှင့် အော့တို့စကားပြောနေသံများကို တစ်ချက်တစ်ချက်ကြားရ၏။

နာရီကို ကြည့်မိတော့ ရှစ်နာရီနှင့် မိနစ်နှစ်ဆယ်။ သူမ နှစ်နာရီကျော် သုံးနာရီ နီးပါး အချိန်ဖြုန်းရဦးမည်။

မရည်ရွယ်ဘဲ စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ဖြစ်သွား၏။

“ နယူးဇန်ဘဲ တစ်ခါမှလည်း မကြားဖူးဘူး ”

သူတေလည်း သုတေသနဝတ္ထုမျိုးထက် သာမန်လူငယ်
အတိတ်အခါတို့သာ ဖတ်လေ့ရှိသည်လေ။ နေရာမှ ထရပ်ရင်း
ကြည့်သူလေးတို့ပါ ကောက်ယူခဲ့လိုက်၏။

“ နင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချက်ကိုပဲ အကျယ်တဝင့် ရေးချင်တာလဲ ”

“ ဘယ်အချက်လဲ ”

“ လျှပ်တွေဟာ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့
အချက်လေ ”

သူမထင်သည့်အတိုင်း ဆမန်သာက ကေနှင့်ကောင်းကောင်း
ဆွေးနွေးနေလေပြီ။ အခန်းထဲသူမဝင်လာသည်ကိုပင် လှည့်မကြည့်ကြ။
နှစ်ယောက်သား ကွန်ပျူတာရှေ့တွင် ခေါင်းချင်းဆိုင်နေကြသည်။

“ ပေး ကလေးမတွေ ဒီမှာ ငြိမ့်ရှည်တွေ အများကြီး ကျန်သေး
တယ် စားလိုက်ကြဦး ”

သူ့ကို သူ့စဉ်အနားရှိ ထိုင်ခုံပလေးပေါ်တင်ထားပေးလိုက်သည်။
ဆမန်သာက နံရံကို မှီ၍ အိပ်ရာပေါ် ခြေဆန့်ထိုင်နေရင်းမှ သူမကို
မော့ကြည့်သည်။

“ နင်... ဖတ်မလို့လား ”

“ အင်း ”

ဆမန်သာကို လှည့်မြဲရင်း အခန်းထောင့် အိပ်ရာခြေရင်းတွင်
ခေါက်၍ထောင်ထားသည့် ပက်လက်ထိုင်ခုံလေးကို သယ်ယူလိုက်သည်။

သူမ ဝရန်တာဘက်ရောက်တော့မှ ဆမန်သာက လှမ်းပြော

ပြန်၏။

“ နံပါတ် ခြောက်ကို မဖတ်ခဲ့နော် ”

အကြောင်းပြချက်ကို သူမ မမေးမီ။ ဝရန်တာကြမ်းပြင်ထက်
ဖော်လက်ထိုင်ခုံလေးကို ချခင်း၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

မြေသင်းနဲ့ ဆိုသော အမည်။

ပြတ်ရွေ့ကြောင်းထဲမှ ခေါင်းတလားပုံ မျက်နှာဖုံး။

သည်အဆက်အစပ်မဲ့နေခြင်းက သူမစိတ်ကို ဆွဲဆောင်ထား
ချိန်တွင် ဆမန်သာ၏ ထူးထူးခြားခြား တားမြစ်စကားကြောင့်
အပူအပေါ်ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။

နံပါတ် (၆)။

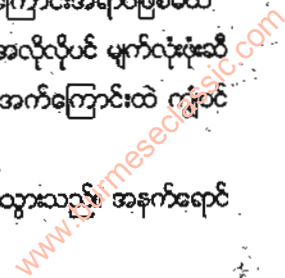
မဖတ်နှင့်ဆိုသည့် ဇာတ်လမ်းကိုမှ ကျော်လွှားလှန်လှောလိုက်
မိ၏ မာတိကာ အမှာစကားနှင့် ရှေ့ပိုင်းဝတ္ထုငါးပုဒ်ကို တစ်လုံးစာ
နှစ်လုံးစာပင် ဖတ်မကြည့်မိ။

“ ခြောက်... မုမေးဘယ်လဲ ကော့ဖင်းနစ် ရွေ့လျားနေသော

အင်တလားများ အိုးဒါ မျက်နှာဖုံးပေါ်က အကြောင်းအရာပုံဖြစ်မယ်”
ခေါင်းစဉ်ကိုကြည့်ရင်း သူမလက်က အလိုလိုပင် မျက်လုံးဖုံးဆီ

ကြည့်နေမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ အမှောင်အက်ကြောင်းထဲ ကျုပ်
အညှိအညှိရင်ရောင် ခေါင်းတလား။

နောက်တစ်ခုကို သူမထပ်၍ သတိပြုမိသွားသည်။ အနက်ရောင်

၂၀

နိုင်စိစာန်

နောက်ခံထားဟု သူမသာမန်တွေ့ခဲ့မိသော နေရာတွင် ခပ်ရေးရေး သဏ္ဍာန်တစ်ခုရှိနေသည်။

အောက်ခံရောင်နှင့် ရောထွေးနေသော အစိမ်းရင့်ရောင် အထိအပြောက်တစ်စုံ။

အမှောင်အက်ကြောင်း၊ အညိုရင့်ရောင်ခေါင်းတလား၊ အစိမ်း အညိုအက်လုံးများနှင့် မားမားရပ်နေသည့် သဏ္ဍာန်တစ်ခု။

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

အခန်း (၅)

“ ဒီအခေါင်းကြီးက ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“ ဘယ်လိုရောက်လာရမှာလဲ၊ တစ်ယောက်ယောက် ဆာမြှုပ်သွားလို့ပေါ့ ”

ပထမလူ၏ မေးခွန်းမဟုတ်သော အမေးစကားကို အခြား တစ်ယောက်က ထင်မြင်ချက်တစ်ခုပေးသည်။ ထိုအချက်ကို တတိယ လူက ချေဖျက်ပြန်၏။

“ မမြစ်နိုင်ပါဘူး... ဒီနေရာကို ငါတို့အားလုံးတူးခဲ့ကြတာ၊ ဒီအခေါင်းပေါ်က မြေသားတွေဟာ မကြာသေးခင်ကမှ တူးထားသလို ခွဲထက်မနေဘူးဆိုတာ အားလုံးအမြင်ပဲ ”

“ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ကျွမ်းကျင်နေတဲ့သူဆိုရင် အခုလိုမျိုးပဲ နှုတ်မှာပေါ့၊ သင်္ကာယနဲ့မကင်းစရာမရှိအောင်လေ၊ မြှုပ်သွားတဲ့သူက ခြေစာတွေကို နှိုအတိုင်းကျစ်ခဲနေအောင် သိပ်ပြီး အပေါ်ဆုံး တပ်လွှာမှာ ခြောက်ထင်တွေ အမှိုက်တွေ ဗရမ္မနဲ့ သဲလွန်စ ဖျောက်ခဲ့တာပဲဖြစ်ရမယ်”

ဒုတိယလူကလည်း သူ့အယူအဆအတွက် အခိုင်အမာ ဆင်ခြင်တုံ့ဆောင်ပြီး ကျန်နှစ်ဦးကမူ ခေါင်းတခါခါနှင့်သာရှိ၏။ သူတို့ အထူးအထူးတွင် တူညီသော အချက်တစ်ခုသာရှိသည်။

ရုပ်ငန်းကို ရပ်နားထားပြီး အခေါင်းကြီးကိုတွေ့ရသော တူးလက်စကျင်းအနားတွင် ဝိုင်းရပ်နေကြခြင်းသာဖြစ်၏။

ဒုတိယလူနှင့် တတိယလူတို့အချေအတင်ဖြစ်နေသလောက် သည်ငြင်းခုန်ပွဲကို စနက်စီမံခွဲသွားမှု နှုတ်ဆိုတ်နေဆဲ။ နဖူးကြောများ ခွံ၍ ဦးနှောက် အပူခံကာ စဉ်းစားနေဟန်မျိုးရှိသည်။

“ တစ်ယောက်ယောက်က တူးပြီးမြှုပ်ခဲ့မယ်.. မြေသားက လည်း လတ်တလော တူးထားပုံမပေါ်ဘူး။ အဲဒီနှစ်ချက်လုံး မှန်မယ် ဆိုရင်ရော ”

“ ဘာ ”

မပြောမပြောနှင့်။ ပြောမည်ပြောတော့ အငြင်းပွားနေသည့် ဆန့်ကျင်ဘက် အချက်နှစ်ခုလုံးကို ဆက်စပ်ပစ်လိုက်သည့်စကားမျိုး ဆိုလာသည်။

“ ဒီလိုလေး မြှုပ်ခဲ့တာ အရမ်းကြာသွားပြီ နှစ်ချီနေဦး ဒီမြေအားတွေ မူလအတိုင်းပြန်အသားသေသွားလောက်အောင်အင် ကြာခဲ့ပြီ ”

“ ဟုတ်တယ် ငါတို့ငြင်းခုန်နေမယ့်အစား ရက်စွဲတွေ နှာမည်တွေသိတဲ့အထိ ဆက်တံ့ရမယ်။ အခုပေါ်နေတာက အခေါင်း ”

ခြေရင်းဘက် အစွန်းဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဟိုဘက်ကို ဆက်ဖော်ကြည့်ရင် ကမ္ဘာ့ထီးထားတဲ့ ကြေးပြားကိုတွေ့ရမှာပဲ ”

ပထမလူ၏စကားကိုဖြတ်၍ တတိယလူက လော့အဆော်လိုက် သည်။ ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုလူက ကျင်းထဲပြန်ဆင်းရန်ပြင်သည်။ ထိုအခါ ပထမလူက ပခုံးကို လှမ်းဆွဲတားလိုက်၏။

“ ဆက်တူးမယ်ဆိုရင် ဒီတစ်ခုညှိက မင်းအလှည့်မဟုတ်ဘူး။ ဒါလေခပ်စံ... မက်စ်ကို ဆင်းပါ။ စေ... ကဲ မက်စ်ရေ လေးမိနစ်လောက် အပင်ပန်းခံချေကွာ ”

သည်လိုနှင့် ဆယ်မိနစ်ခန့်ဆက်တူးပြီးသည့်အချိန်တွင် မြေရှင် အဘိုးကြီးရောက်လာသည်။ အလှည့်အားဖြင့် ပထမလူ ဆင်းတူးနေသည့် အချိန်ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးက ကားကိုသူတို့လုပ်ငန်းလုပ်ရာအနီးထိ မောင်းစင် လာ၏။ ကားစက်ရပ်သံနှင့် တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သည့်အသံက တစ်ထပ်တည်းနီးပါးပင်။

တစ်ဆက်တည်းတွင် အဘိုးကြီး၏ ကျိန်ဆဲသံလည်း ပေါ်ထွက် လာသည်။

“ အို ငရဲကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ငရဲအထိ တူးကြမလို့လား။ ငါ့ဦးကို ဖျက်ဆီးနေကြတာလား။ အသုံးမကျတဲ့... ”

အဘိုးကြီးက သူ့ဝိုင်းထားသည်ထက် ချင်းက အဆများစွာ ခိုကျယ်နေသဖြင့် ကြိမ်းမောင်းနေသည်မှန်း မြေတူးသမား

သုံးသောတံလုံး သိသည်။

“ အက်ဒီဒီး... ခွေးကောင် မင်းဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘဲလား ”

အက်ဒီဒီးမှာ သည်အငှားလိုက် မြေတူးသမားအဖွဲ့၏ ဆင်ဆာင်ဖြစ်ဟန်ရှိသော ပထမလူ၏ နာမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် အက်ဒီဒီးကမူ ခေါင်းပင်မော်မကြည့်။ သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေ၏။ အဘိုးကြီးသည် ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုရင်း ကျင်းနှုတ်ခမ်း ထည့် ဆောက်လာသည်။

“ အို... ဒါဘာကြီးလဲ ”

ထိတ်လန့်တကြား ရေရွတ်သံနှင့်အတူ အဘိုးကြီး ပါးစပ် ဝိတ်သွား၏။ အက်ဒီဒီးဆိုသူက သည်လိုဖြစ်မည်မှန်း ကြိုတွက်ပြီးသား ဖြစ်ပုံရသည်။

ကျင်းပေါ်တွင် အနားယူလှည့်ကျနေသည့် သူ့အဖွဲ့သား နှစ်ယောက်က အဘိုးကြီးကို ရှင်းပြကြလိမ့်မည်။

သိပ်မကြာ။ အဘိုးကြီး၏ လေသံပြောင်းသွားသည်။

“ အက်ဒီဒီး မြန်မြန်ကလေးတူးစမ်း အဲ့ဒီမသာ ဘယ်သူလဲ၊ ကမ္ဘည်းကြေးပြားကို အမြန်ဖော်စမ်းပေ ”

သည်တောမှ ကျင်းထဲရှိလူက အဘိုးကြီးကို မော့ကြည့်သည်။

“ ဒီမယ် ဂျွန်၊ လူတစ်ဘက်သားကို အလောတကြီး ဆဲဆို အပြစ်တင်တဲ့ ဝါသနာကို ခင်ဗျားတတ်နိုင်သလောက် ဖျောက်ဖျက်ပယ်

ထင်တယ် ဒါအကြံပေးတာနော် ”

“ အေးပါ ကဲ၊ မြန်မြန်ကလေးဖော်စမ်းပါ။ မင်း အကြံပေး ဘာကို ငါလက်ခံပါတယ် ”

အက်ဒီဒီးက ကိုယ်ကိုပြန်လှည့်ပြီး သူ့ခြေထောက်ရှေ့မှ မြေစာ နားကို ဂေါ်ပြားနှင့် ယက်ဖယ်လိုက်သည်။ သူ့ရပ်နေသည့်မှာ ဆင်းတလား၏ အဖုံးပေါ်တွင်ဖြစ်၏။

“ ကျုပ်အခေါင်းကိုတော့ ခင်ဗျားဘက်လှည့်ပြီး မတတ်နိုင်ဘူး နဲ့ ခင်ဗျားကတော့ နေရာရွှေ့ပြီး ကြည့်နိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်... ကြေးပြားက ဒီမှာ ”

အဘိုးကြီးမှာ သူ့ငေါ့ပြောမှန်းသိလျက်ပြန်မအော်အား။ ကြေးပြားကို ပတ်လျှောက်၍ သူ့ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။

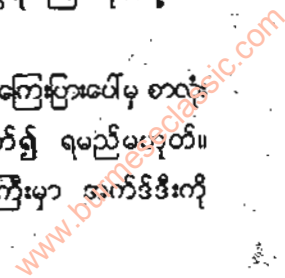
ဒါးလပ်စ်လည်း အဘိုးကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ နှုတ်ခမ်းပေါ်ရောက်လာသည်။ မက်ခိကမူ သူ့အနီးသို့ခုန်ဆင်းလာပြီး နှုတ်ခမ်းပေါ်လိုက်၏။

“ နှစ်ဆယ့်ငါးမေ... ပား ဒီ... ဒီနှစ်ထဲမှာပဲ ပြုပ်ထားတာ ”

“ ဘာ... သတ္တရာဇ်ကလေး ဒီနှစ်သတ္တရာဇ်ကြီး ဟုတ်ရဲ့လား ”

ဒါးလပ်စ်လည်း ခုန်ဆင်းလာ၏။ သည်ကြေးပြားပေါ်မှ စာလုံး

သေးသေးများကို ကျင်းပေါ်မှ လှမ်းဖတ်၍ ရမည်မဟုတ်။ ကျင်းထဲလည်း ခုန်မဆင်းနိုင်သည့် အဘိုးကြီးမှာ အက်ဒီဒီးကို

တော်ပြန်ခဲ့လည်း ဝန်လေးနေရှာ၏။

“ ခွန်... ခင်ဗျား မမြင်ရဘူး မဟုတ်လား ”

“ အေး... နာမည်လေး တစ်ခါတလောက် ”

အက်ဒီဒီက အဘိုးကြီးလေးသံ သိပ်မမာနိုင်တော့သည်ကို သဘောကျသွားဟန်နှင့် ပြုံးလိုက်သည်။ ကြေးပြားပေါ်မှ နာမည်ကို ခွယ်ပြလိုက်၏။

“ နော်မန် မက်ကောလေး ရိတ်က် ”

အဘိုးကြီး ဘာရေရွတ်လိုက်မှန်းပင် မသိကွဲ့။ ထိုနာမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဆုတ်သွားသော အဘိုးကြီးမှာ ကျင်းထဲသို့ ပြုတ်ကျမတတ် ညွတ်ကျလာသည်။

မတ်ခိက လျှပ်ပြန်စွာကျင်းထဲမှတက်၍ ထိန်းမတ်ပေးနိုင်လိုက်၍ သာ အဘိုးကြီး သက်သာသွား၏။

“ ဒီ... ဒီ ရိတ်က် ငနဲကြီး အလောင်းက ငါ့ခြံထဲ ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ၊ ဘယ်သူလာမြှုပ်သွားတာလဲ၊ သေပြီးတဲ့အထိ ငါ့ခြံတွေကို လိုချင်နေတုန်းပဲလား၊ ဒီငနဲကြီး... ဒီငနဲကြီး ”

“ ခွန်... ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ၊ သတိထားစမ်းခွန် ”

“ ငါသိတယ်၊ ငါသိတယ် အက်ဒီဒီ ဒါ ဒါ မကောင်းဆိုးဆိုး နေတဲ့ သေတ္တာကြီးပဲ၊ ငါသိတယ် သင်း(ဒင်း)ငါ့ခြံကို အပိုင်စီးဆင်း သေပြီးမှ မကောင်းဆိုးဝါးအဖြစ်နဲ့ ငါ့ခြံထဲကျူးကျော်လာတာ ငါသိတယ်၊ အဲဒီသေတ္တာကြီးကို မျက်ဆီးပစ်ရမယ်။ အလောင်းကိုပါ မီးရှို့ပစ်ရမယ်။ ”

ဒါမှ သင်း(ဒင်း)အသက်ပြန်မဝင်နိုင်မှာ ငါသိတယ် ”

အက်ဒီဒီလည်း ကျင်းပေါ်တက်လာပြီး မက်ခိကို ကူညီသည်။ သွေးရူးသွေးတမ်းရုန်းကုန်နေသည့် အဖိုကြီးကို မက်ခိတစ်ယောက်တည်း ခန့်င်တော့ပေ။ ကျင်းထဲမှ နောက်ဆုံးတက်လာသူမှာ ဒါးလပ်စ်။

သူ ကျင်းနှုတ်ခမ်းကို ကုပ်တွယ်၍ တက်လိုက်သည့်အချိန်၊ တိတိကျကျပြောရလျှင် ခေါင်းဖုံးနှင့် သူ့ခြေထောက်နှစ်အက် ထွတ်သွားချိန်တွင် ခေါင်းတလားကြီးမှာ ဝိုင်ခနဲတစ်ချက် လှုပ်ရှားသွား သလိုရှိသည်။

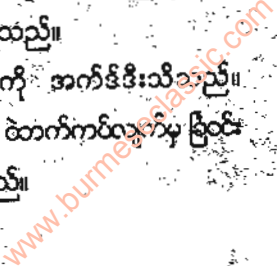
သူ့စိတ်အထင်ပဲလား၊ သူ့အမြင်မှာခြင်းလား၊ သူ့အတွက်တော့ တစ်ချက်လှုပ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ခြင်းမှာ သေချာ လျက်ရှိ၏။

“ နော်မန်... ခင်ဗျား ခင်ဗျားကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ပါ။ ဘျှပ်နေရာကို မလှ... မလှချင်ပါနဲ့ ပြန်ပါ၊ ခင်... ဗျား ပြန် ပါ ”

အဘိုးကြီး အသံတိမ်ဝင်သွားချိန်တွင် ကျင်းထဲမှ ခေါင်းတလား ကြီး ဆတ်ခနဲလှုပ်သွားသည်ကို အက်ဒီဒီမြင်လိုက်ရသလိုရှိသည်။ မြင်လိုက်ရသလို မဟုတ်။ သူ့မြင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကျင်းအောက်ခံမြေသားထဲ တိုးဝင်သွားတော့မည်လို မူလ နေရာမှ နိမ့်ဆင်းသွားခြင်းကို သူ့မြင်လိုက်ရသည်။

နော်မန် မက်ကောလေးရိတ်က်ကို အက်ဒီဒီသိသည်။ သူ့ချင်သလိုမဟုတ်သော်လည်း သည်ခြံခံ၊ စိတ်ကပ်လျှက်မှ ခြံဝင်း ကျယ်ကြီးထဲတွင် နေလိုင်သူမှန်းသူသိနေသည်။

လွန်ခဲ့သည် မေလက ကွယ်လွန်ခဲ့သူ။ ယခုမှ တစ်လပင် မြင်ရသေး။ ဝိမြေအသားသေရန် သည်လောက်အချိန်လေးနှင့် ဆင့်လောက်တန်လည်း သူသိနေသည်။

အတိုကြီးတွေ့နေသည့် အတွေးမျိုး သူ့ခေါင်းထဲရောက်လာ၏။ မောင်ဆိုးဝါးတစ်ကောင်အဖြစ် ရှင်ပြန်ထမြောက်လာသည် အလောင်းကောင်။

တစ်ဘက်ပြိုမှုဆိုလျှင် သည်နေရာသို့ အဖြောင့်တိုင်းလျှင်တောင် ခံတာတစ်ရာမက ဝေလိမ့်မည်။ သည်အခေါင်းကြီး ဘယ်လိုရွေ့လျားလာ သည်လဲ။

အခန်း (၆)

“ဟင်း”

သက်တောင့်သက်သာအနေအထားမှာပင် သူမ ရင်မောနေမိ သည်။ စာအုပ်ကို ခဏပိတ်၍ သက်မချမိ၏။ မျက်စိမှိတ်၍ ခေတ္တအနားယူ နေလိုက်သည်။ အိမ်ခန်းဘက်ဆီမှ ရယ်သံအချို့ကြားရ၏။ ဆယ့်သောနှင့် ဆရာတို့ ဘယ်အကြောင်းအရာကို ရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြသည်မသိ။

ထိုနောက် အချိန်ကို သတိရကာ လက်မှနာရီကိုကြည့်မိသည်။ နှစ်နာရီခန့်အချိန်ပိုနေသေး၏။

“ဟေး နာတာလီ အထဲကိုလာလေကွာ ဒီမှာ မင်းအကြောင်း ခြောနေကြတာ”

ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် ကေက သူမကို လှမ်းခေါ်နေသည်။ သည်မိန်းမတွေ သူမအကြောင်းပြော၍ ရယ်နေကြသည်။ စာအုပ်ကို ချ၍ မြေသံခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်သွားလိုက်၏။ ”

“ နင်တို့ ငါ့အကြောင်းပြောပြီး ရယ်နေကြတာပေါ့လေ ”

“ ဘာတ... ဟုတ်ပ ဟုတ်ပ နေပါဦး၊ ငါမေးပါဦးမယ်၊

နင့်အိပ်ခတ်တာ အခန်းဆက်တွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား ”

ဟိုတစ်ညက သူမ မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်ကို ကေက

ဆန်သားအား ပြောပြလိုက်ပြီထင်သည်။

“ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူးဟာ၊ ဒရင်းမိဂိမ်း လေ တစ်ဆင့်အောင်မှ

နောက်တစ်ဆင့်ကူးလို့ရတာ၊ ဒီအဆင့်အောင်ရင် နောက်ဘယ်လို

လာဦးမလဲ မသိဘူး ”

“ ကေနော၊ ငါစိတ်တိုအောင် မစနဲ့ ”

“ နင်က စိတ်အစွဲအလမ်းကြီးတာကိုးဟာ စမှာပေါ့၊ ဟဲ့ ဒါနဲ့

ကောမစပ် ဟိုဘက်တိုက်ခန်းလူ... သူဘာသာသူ ရန်ချပြီး

သတ်သေတာကို နင်ကဘာဖြစ်လို့ သွေးပျက်ရတာလဲ ”

ဆန်သားကတစ်မျိုး။ ကေတို့များ သည်လိုကိစ္စမျိုးကျ

ခြင်းချွန်ကို ဖောက်သည်ချထားလေသည်။ သူမလည်း သူမပင်

ဘာလိုများ ထစ်ခနဲရှိ တုန်လှုပ်ချင်နေရသည်လည်းမသိ။

“ ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် ”

ဆန်သားက ရွတ်နောက်နောက်မျက်နှာပေးကို ချက်ချင်း

ပြန်တည်၍ အလေးအနက်ပြောတော့မည်လိုစကားစသည်။

“ နင့်ရဲ့ စာတွေသူ့ကိုလည်း ပေးဖတ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား

ကေ ”

ကေက ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ပေါ်မှ ဖိုင်လ်များကို ပြန်ပိတ်ရင်း
ဒေါင်းညှိတ်ပြသည်။ ဆန်သားက စကားကို တမင်ဆက်မပြောဘဲ
နေနေ။ ချင့်ချိန်နေသလိုပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

“ အေး ငါဖတ်ရသလောက်လဲ ငလျင်ဆိုတာ ကြောက်စရာ
မဟာသတဲ့ သဘာဝအန္တရာယ်ဆိုးဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကိုပဲ အဘက်ဘက်
လှည့်ပတ်ဖွင့်ဆိုထားသလိုဖြစ်နေတယ်။ နင့်စာတမ်းကလေ ”

“ အင်း... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ”

“ သူ့အစွဲအလမ်းကြီးတတ်မှန်းလည်း နင်သိလျက်နဲ့
အဲဒါတွေဖတ်ပြီး ညညအိပ်တဲ့အခါ အိပ်မက်ထဲမှာ အဲဒီကြောက်စရာနဲ့
အဲဒီတော့တာပေါ့ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား နာတာလီ နင့်အိပ်မက်တိုင်းမှာ
လှည့်လှုပ်တာ အမြဲပါတယ်မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ မင်းပြောတာဖြစ်နိုင်တယ် ဆန်သား ”
သူမကတော့ လက်မခံနိုင်ပါ။ ထောက်ခံနေသည့် ကေ့ကို
ညှိတည်စိုက်ကြည့်ပြီး သူမမေးလိုက်သည်။

“ ငါ့ဝတ်ခါမှ မရောက်ဘူးတဲ့ အိမ်ကြီးကိုကျ အယ်လို
အကြောင်းပြမလဲ၊ ကေနေ့တဲ့အထဲမှာ အဲဒီအကြောင်းလုံးဝ ပါဘူးလေ၊
အဲဒီတို ထိုးထည့်လိုက်တိုင်း သွေးထွက်တဲ့တံခါးတွေ ငါ့နောက်ကို
အိတ်ကပ်နေတဲ့ အရိပ်တွေ ငလျင်လှုပ်တာနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲပြောပါဦး ”

“ ဒါကတော့ နင့်အကျင့်ကိုက ကြောက်စရာရှိရင် ဖိတ်ကူး
ကြောက်နေတတ်တာကို မသိစိတ်က ဖာတ်လမ်းလှည့်လိုက်တာ

ဖြစ်မှာပေါ့”

ဆမန်သာက သူ့အယူအဆအတွက် အကြောင်းပြချက်
ထုတ်ဖော်နေရာတွင် သည်လိုဉာဏ်ပြေးသည် မိန်းမ။ ဆက်ပြင်း
နေတော့ဘဲ နေရာမှထ၍ ဝရန်တာဘက် ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ ငါဘယ်လောက်ပဲ စိတ်အခွဲအလမ်းကြီးကြီး အိပ်မက်တစ်ခု
ဆဲကို အကြိမ်ကြိမ်ပြန်မမက်ဘူး။ ဇာတ်လမ်းစဉ်လိုလည်း အပိုင်းလိုက်
ဩတ်မက်ဘူး။ ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာကို နှင်တို့က ဘာလို့ လက်မခံချင်ရ
ဘာလဲ ငါမစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး ”

အထဲသို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သေးသည်။ တုံ့ပြန်လာမည်
စကားကိုတော့ သူမကြို၍မကြားယောင်ဆောင်ထားနှင့်၏။ ခုံထော်
ထဲလျောင်းမိသည်နှင့် စာအုပ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

ဆမန်သာ၏ ဝေဖန်မှုကို သူမ လက်ခံရတော့မည်။ ကြည့်လေး
သည်မနက်ခင်းက အချိန်ဖြုန်းရင်း ဖတ်ခဲ့မိသော ဝတ္ထုတို
ကလေးကို ခုချိန်ထိ အာရုံထဲမှ ထုတ်ပစ်၍မရသေး။

နေ့ခင်းပိုင်း ဆရာမကြီးနှင့် တွေ့ဆုံစဉ်ကလည်း သူမ
စာတမ်းအား စိစစ်နေအဖွဲ့က သဘောကျနှစ်သက်ကြောင်း သတင်းကို
သိလိုက်ရသည်တိုင်အောင် အပြည့်အဝမပျော်နိုင်ခဲ့။

အာရုံထဲတွင် ရွှေလျားနေသည့် ခေါင်းစာလား။ သက်ဝင်နိုးထ
လာသော အလောင်းကောင်များနှင့် ရှုပ်ထွေးအံ့မှိုင်းနေရသည်။

သူမ၏ အထူးပြုဘာသာရပ်မှ ဒုတိယပါမောက္ခအား နှုတ်ဆောင်

ဂါရဝပြုစဉ်ကလည်း တွေးငေးအေးစက်နေသည့် သူမအမူအရာကို
ဆရာကြီးကပင် သတိပြုမိသွားသည်။

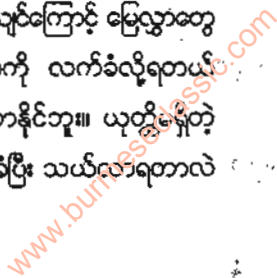
ပညာစုံ၍ ခွဲခွာခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းမနေရန် ဆရာကြီးက
နှစ်သိမ့်လိုက်သေးသည်။

“ နင်... ငါမဖတ်ဖို့ပြောထားတဲ့ အပုဒ်ကို ဖတ်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား ”

တစ်နေ့ကုန် သူမနှင့် အဖော်လိုက်ပေးနေသော ဆမန်သာက
ခိုင်မိသွား၏။ သည်မိန်းမက သူမကိုလိုလျှင် မြင်တတ်လွန်းသည်။ အခြား
အကြောင်းကြောင့် မရွှင်မပျံ့ဖြစ်နေခြင်းဟုပင် သူထင်ပုံမရ။
သူမအတွင်းစိတ်ကို တိုက်ရိုက်သိနေ၏။

“ ဟင်း ငါထင်သားပဲ။ ငါတားလိုက်ရင် နင်ဖတ်ဖြစ်အောင်
အင်လိန်းမယ်ဆိုတာ တခြားဟာတွေ ဖတ်စမ်းပါဟာ ရှေ့က အပုဒ်တွေဆို
သူတို့လည်းရှိတယ်။ မဟုတ်လည်းရတယ်။ အဲ့ ဒီနိပါတ်ခြောက်က
သူတေသနဝတ္ထုမဖြစ်နိုင်ဘူး။

“ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ရေးထားတဲ့ဟာ ယုတ္တိလည်း မရှိဘူး။
ဆယ့်နှယ်လုပ်ပြီး သေတဲ့သူဟာ ပြန်ရှင်မှာလဲ။ ငလျင်ကြောင့် မြေလွှာတွေ
အပြတ်အရွှေ့ဖြစ်ပြီး အခေါင်းကြီးရွေ့သွားတာကို လက်ခံလိုရတယ်။
သူ့ခေါင်းကြောင့်တော့ ဘယ်မသာမှ ပြန်ထ မလာနိုင်ဘူး။ ယုတ္တိမရှိတဲ့
သူ့ကြံဉာဏ်လမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းအလေးခံပြီး သယ်လာရတာလဲ
အတာလီ... မေ့ပစ်လိုက် ”

အပြန်လမ်းတွင် ဆမန်သာက သူမစိတ်အစွဲပြေစေရန်
ဝေဖန်ချက်ထုတ်ပြသည်။ သူငယ်ချင်းမှန်သန်ဖြစ်နေသည်ကို
အကြည့်ရက်၍ ဖြစ်သည်။

သူလည်း ဆမန်သာရှင်းပြသလောက်တော့ နားလည်ပြီး
ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ခက်သည်က ဘယ်လောက်ယုတ္တိသို့ သူမစိတ်အစွဲက
အောက်ဖျက်မရ။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလျက်နှင့် ထိုမဖြစ်နိုင်သော စာသား
များကိုသာ အာရုံနှင့်အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ဖတ်နေမိသည်။

အခန်း (၇)

အဘိုးကြီး ဂျွန် အိမ်ပြန်ရောက်သွားသည်။

သူဘယ်လိုရောက်လာသလဲ၊ ဘယ်သူတွေက ပို့ပေးခဲ့တာလဲ
သူတို့ယ်တိုင်မမှတ်မိ။ အာရုံနှင့် လူပြန်တဲ့ဆက်မိချိန်တွင် ဆူကိုသူ
အိမ်ထဲပြန်ရောက်နေမှန်းသိလိုက်ရသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲတွင်မှ သူ့အိမ်နှင့် သုံးမိုင်ကျော်ကျော်ဝေးသော
အိုင်ခြံဝင်းထဲမှ မြေကျင်းအား မြင်နေရဆဲ။

ခေါင်းစာလားအတွင်းမှ အသေကောင် နော်မန်သည် သူ့အိမ်
ထဲ လိုက်လာနိုင်သည်ဟုလည်း 'ယုံကြည်နေမိ၏။ သူ့ကိုသူ ရှားနမ်း
သည်ဟု အကြိမ်ကြိမ်ရွှေ့တံ၍ ထိုအတွေးကို ပျောက်ကြည့်သည်။

“ ဟိုကောင် အက်ဒီဒီးတို့အုပ်စု ငါ့ကိုကွယ်ရာမှ
အနောက်ပြို ငါဘာလို့ သွေးကြောင်ခဲ့တာလဲ၊ မကောင်းဘူး...
အိုဗီသိတယ်၊ ဒါသက်သက်ရူးတာပဲ ”

သူ့ကိုညှဉ်ခန်းထဲမှာထားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အက်ဒီဒီးက ကားမောင်းသည်။ မက်ခ်နှင့် ဒါးလပ်စ်က သူ့ကိုဖက်ထားခဲ့ကြသည်။ ခုနစ်ခုမှတ်မိလာ၏။

“ အိုးဒါဆို ငါ့ကိုဒီကောင်တွေပဲ လိုက်ပို့တာ ငါ့ကား... ငါ့ကားကို ဒီကောင်တွေပြန်ယူသွားကြသလား မသိဘူး ”

ဂျွန် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ကြည့်သည်။ သူ၏ တောစီး ဂျစ်ကားလေးကို ဆင်ဝင်အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရ၏။ အိမ်ထဲပြန်လှည့်ဝင်မည်ပြုပြီး အတွေးတစ်မျိုးပြောင်းသွား၏။

“ ဒီကောင်တွေချည်းဆို ကျင်းကို မြေပြန်ဖို့ပြီး ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ကြမှာ မဖြစ်ဘူး ဒါအမှုဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ရဲမှူးဟောင်းထံကို အကြောင်းကြားရမယ် ”

ကားပေါ်အပြေးတက်၍ မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ဟောင်းစစ်ဆီကိုမှ ဦးမတည်ဖြစ်သေး။ ဟိုအလုပ်သမားသုံးကောင် ဘာမှုမလုပ်နဲ့ တာခြစ်ရဦးမည်။

မြေလည်းမဖို့နဲ့၊ ဆက်လည်းမတူးနဲ့၊ လုံးဝကိုမထိနဲ့တော့။ သည်အတိုင်းထားရမည်။ သူ အချိန်မှမီပါဦးမလား။ လက်မြန်မြေပြန် သမားတွေက အခေါင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်မှပြင်။

ပုံမှန်ထက် ပိုမြန်လိုက်သည်။ သူမမောင်းဘူးသည်အရှိန်မျိုး ခြံဝရောက်သည်နှင့် ဟွန်းကို ကျယ်လောင်စွာတီး၍ အရှိန် မလျော့ဘဲမောင်းဝင်လိုက်သည်။ သူ့လူများ၏ အရိပ်အယောင်ကို

မြင်ရ။ မြေကျင်းအနီးတွင် ကားကိုထိုးရပ်ပစ်လိုက်၏။ “ အက်ဒီဒီး... ဟေး... မင်းတို့ ဘယ်သွားသေနေကြတာလဲ ဆာခ် ”

ပြန်ထူးသံမကြားရ။ ဂျွန် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

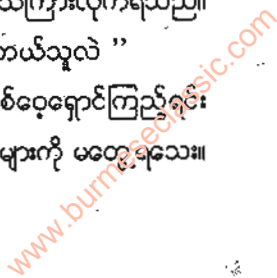
“ ဟေး ငါ့လူတို့ အက်ဒီဒီး... မက်ခ်... ဒါးလပ်စ်... မင်းတို့ ” ဂျွန်အသံပျောက်သွားသည်။ အော်ရင်းခေါ်ရင်းနှင့် ကျင်း နှစ်ခေါ်ရောက်လာသည်ကို သတိမထားမိလိုက်။ ကျင်းထဲ မြေချော် နှစ်ခေါ်သွား၍ ငုံ့ကြည့်မိတော့မှ သိလိုက်ရသည်။

“ ရှစ်ထံ... ဒီသောက်ကျင်းက ”

ဂျွန် မျက်မှောင်ကျုံ့သွားသည်။ ကျင်းထဲမှ အညိုရောင် ဆီနံ့မှာ ခပ်ဟဟဖြစ်နေသည်ဟု သူထင်လိုက်မိ၏။ နှုတ်ခမ်းသားပေါ်မှ ခြေထောက်ကို ပြန်ရှုတ်၍ အသေအချာထပ်ကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်။ ဆီနံ့ကြီး ဟနေသည်။ ရွှံ့စောင်းစောင်းပင်ဖြစ်နေ၏။

“ ဒီကောင်တွေ မဆင်မခြင် ဖွင့်လိုက်ပြီထင်တယ် ” ထိုစဉ် သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းမှ အချက်ပေးသံကြားလိုက်ရသည်။ “ ဟယ်လို အေး ငါပဲ မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲ ”

မြေတူးသမားသုံးကောင်ကို ခြံထဲတစ်ဝှေ့ရောင်ကြည့်ရှုင်း အနံ့သို့ ဂျွန် ပြန်လျှောက်လာသည်။ သူ့လူများကို မတွေ့ရသေး။

“ အိုး...ဟောင်းဝပ်လား။ ကျုပ်တောင်အခုပဲ ခင်ဗျားဆီ လာလေ့ ”

ဦးနှော့ကမရှိတဲ့ကောင်တွေ။ သူ့ခြံဝင်းမှာ သည်နေရာမှာ ခြေထောက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေလျှင် မြင်နိုင်၏။

“ ဘာ...ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိနေတာလဲ၊ ကျုပ်လားမှယ် ဆိုတာလည်း အဲဒီကိစ္စပြောမလို့ပဲ ”

သူမပြောရသေးမီ ဟောင်းဝပ်က ကြိုသိနေသဖြင့် ဂျှန်အံ့သြသွား နေသည်။

“ ဘယ်လို၊ ကျုပ်လူတွေ ခင်ဗျားဆီမှာ ရောက်နေတယ် တုတ်လား။ ကျုပ်ခြံထဲမှာ အခေါင်းကြီးတွေတဲ့အကြောင်း သူတို့က လာပြောတယ်၊ နေပါဦး ကျုပ်လူတွေဆိုတာ ဟိုမြေတူးတဲ့ကောင်လေး တွေလား ”

သည်လိုကြောင့် သူတို့ကို ခြံထဲမှာ မတွေ့ခြင်းပင်။

“ ဒါဆို ဒီကောင်တွေ ကျုပ်ကိုလိုက်ပို့ပြီး ခင်ဗျားဆီ ရောက်လာ ကြတာပေါ့၊ တျစ်က သူတို့ခြံထဲပြန်လာမယ်ထင်နေတာ ”

ဖြတ်ခနဲ အာရုံထဲကန်လန်ဖြတ်ဝင်လာသည့်အတွေးစက ဂျှန် ခန္ဓာကိုယ်ကို ထောင့်မတ်သွားစေသည်။

ခြံထဲသူတို့ပြန်မလာကြဘူးဆိုလျှင် ခေါင်းဖုံးကို ဘယ်သူ ဖွင့်သလဲ၊ အလိုလိုဖွင့်သွားခြင်းလား။ သို့မဟုတ်လျှင်

“ ဟောင်းဝပ် ခင်ဗျား အမြန်လာမှဖြစ် ”

အလောတကြီးပြောရင်း ကျောပေးထားသည့်ဘက်ကို ဂျှန် လှည့်လိုက်မိသည်။ သူ့စကားကို ဆုံးအောင်ပြောခွင့်မရလိုက်တော့။

“ အိုး...ဘာ ဘာကြီးလဲ ဘာကောင် ”
မြေကျင်းအဝမှ သူ့ထံသို့ ဝုန်းခနဲ ဝုန်ဝင်လာသော အရိပ်

တစ်ခု။

အခန်း (၈)

“ ငါတော့ မှားပြီထင်တယ် ကေ ”

အခန်းသို့ ပြန်ရောက်တော့ ဆမန်သာက ကော့ကို လှမ်းပြော
သည်။

“ နင်ဖတ်ဖို့ယူလာတဲ့ စာအုပ်လေး နယူးမန်းရဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ ”

“ အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ မဆိုးပါဘူးဟာ ငါ့အတွက် နည်းနည်းတော့
အထောက်အကူဖြစ်မှာပေါ့ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

“ နင်ဖတ်ပြီးပြီပေါ့ ”

ဆမန်သာက ဝယ်လာသော ဗစ္စည်းပစ္စယများကို သူ့နေရာနှင့်
သူစနစ်တကျ စီရိယင်း ပြန်ပေးသည်။ ကေက မျက်မှောင်ကျ၍ မီးဖိုစင်
ဘက်မှ စားပွဲဆီလျှောက်လာသည်။

“ ဖတ်ပြီးပြီ အပေါ်ယံပေါ့ ”

“ မုပေးဘယ်လဲ ကော့ဖင်းနစ်ရော ”

“ အင်း... အဲ့ဒါကိုတော့ သိပ်မကြိုက်ဘူး ”

ဆမန်သာက သူမဘက်လှည့်၍ မေးဆတ်ပြသည်။ ဘယ်နှယ်
မို့လဲပေါ့။ အခြားသူဖတ်လျှင် သူမလောက်အစွဲအလမ်းမရှိ ဖတ်ပြီးသမျှ
အတွေးတွေးနှင့် အာရုံညစ်မနေ၊

အပေါ်ယံဖတ်၍ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ နေနိုင်သည်ကို သူမသိအောင်
အမင်ပေးပြခြင်းမှန်း အမူအရာနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သည်စာအုပ်က ကော့ ဘာသာရပ်၊ ကော့ အတွက်သက်သက်
သူ့လာခြင်းပင်။ လေးနက်ကြကြေးဆိုလျှင် ကေက သူမထက်ပိုရမည်။
အတော့ သူမက နှစ်ဝင်ခံစား၍ တစ်စိတ်စိတ်တွေးနေသည်မှာ သဘာဝကျဟု
ပြောချင်ပုံရသည်။

“ ဒီမှာလေ နင့်သူငယ်ချင်း ဒရင်းမိဂ်မိမာလေးက အဲ့ဒီ

အတ္ထုကြောင့် တစ်နေ့ကုန် မရွှင်မပျဲနဲ့ ငါတောင် သူ့အစား
သူ့ဆရာမကြီးကို အားနာခဲ့ရသေးတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ ဆရာမရော၊
အဘကွာပါ ပြန်ခါနီးမို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာတယ်ဆိုပြီး ထင်သွားလို့
အော်သေးတယ် ”

ဆမန်သာက သူမကို အိပ်မက်ဆိုးများနှင့် ကစားနေသူဟု
အလင်းနာမည်ပြောင်ပေးလာသည်။ ဒရင်းမိဂ်မာ။ အခေါ်အဝေါ်
တော့ သိပ်အဆိုးကြီးမဟုတ်ပါ။

သို့သော် သည်လို သုံးနှုန်းလိုက်ခြင်းကြောင့် သူမအာရုံထဲ

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့များပါရောက်လာရသည်။ ဆမန်သာပြောသလို
အထက်ထက် သူမ ဆိုက်ကိုဝင်နေသလားမသိ။

ထစ်ခေန်နို တစ်ခဲးစိမ်းတွေး၍ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ခြောက်လှန့်ပြီးစား
တော့သည်။

“ ကျစ်စ် ”

“ ဟောကြည့်... ပြောရင်း ဆိုရင်း ဖောက်လာပြီ ”

သူမဖျက်မှောင်ကျ၍ စုပ်သပ်မိတော့ ဆမန်သာက လှမ်းစ
သည်။ ကေက ပြုံး၍ မီးဖိုခင်ဘက်ပြန်လှည့်သွားပြန်၏။ ဆမန်သာက
အထားဘူးများကိုယူ၍ ကေ နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

“ ငါ့ကိုက သူများ ပြောချင်စရာရောဖြစ်နေတာပဲ ”

ခေါင်းထဲမှ အတွေးမှန်သမျှကို ခါထုတ်၍ သူတို့နှင့်အတူ
ညနေစာအတွက်ပိုင်းကူပေးရန် စိတ်ကူးမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခု
ထုပ်နေရတာ တွေးဖို့အချိန်မရတော့တာပေါ့။

“ ဆမန်သာ နင်ဒီတစ်ခါ ဘယ်နှရက်နေမှာလဲ ”

“ နှစ်ရက် ဒါမှမဟုတ် လေးရက် ဒါမှမဟုတ် ခြောက်ရက် ”

သူမ အဖေကို ဆမန်သာက ရွတ်နောက်နောက် ပြန်ပြောသည်။

“ ကောင်းကောင်းပြေစမ်းဟာ အန်ကယ် ဂျော့နဲ့ အန်တီ
မာလာတို့ဆီလိုက်မလို့ ”

“ ငါ့အိမ်လိုက်လို့ ဟုတ်လား ငါ့အိမ်က သရဲခြောက်တယ်နော်
နေခင်းဘက်တောင် ”

“ အပြောင်အပျက်တွေ ရပ်စမ်း ဆမန်သာ ငါတို့
နှစ်ယောက်လုံးလိုက်မှာ ”

ကေ ဝင်ဟောက်လိုက်တော့မှ ဆမန်သာ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

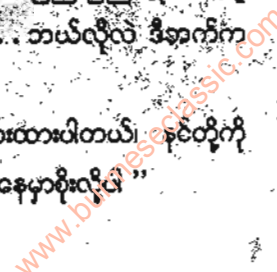
“ အန်တီမာလာတို့ကို ကန်တော့နိုင်လိုက်မှာ ဒီမှာနေတဲ့ ကာလ
တစ်လျှောက်လုံး ငါတို့နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆွေလိုရာ မိဘတွေလိုရာ
စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှိတယ်။

နင်က သူတူမအရင်းမို့ အကြောင်း မဟုတ်ပေမယ့် ငါတို့က
ဒီရောက်မှသိတာ တကယ်ဆို နင်က ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်ရမှာ နင်လည်း
တန်တော့သင့်တာပဲ။ နင့်မိအာအရင်းတွေတောင် သူတို့လောက်
နှင့်အန္တတာခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာပြဿနာဖြစ်လာ နင့်ဘက်က
အမြဲရှိခဲ့တယ်။ ဖြစ်သမျှလိုက်ရှင်းတယ်။ နင့်ကို အော်ဖူး
ခေါ်ဖူးလား... နင်မသိတတ်လို့ ငါတို့ဘာသာ ငါတို့စဉ်လိုက်တာ
အယ်လိုလဲ ငါတို့နဲ့ အတူတူ လိုက်မှာလား။ နင့်အာသာ ကန်တော့
မှာလား ”

“ ကေ ရေခန်းဆူနေပြီ ငါဘာလုပ်ရမလဲ ”

“ ဂေါ်ဒီတွေပေါ်လောင်းချလိုက်။ ဖြည်းဖြည်းလုပ် အပူ
လောင်စေနဲ့ မင်းက ရှုပ်ပျာပျာရယ် ကဲ... ဘယ်လိုလဲ ဒီအင်္ကျီက
မ ”

“ အေးပါဟာ ငါလည်း စဉ်းစားထားပါတယ်။ နင်တို့ကို
အပြောတာက သက်သက်ပဏာယူသလိုဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပဲ ”

“ ဆော... ခေါ်ဖိတွေကို အိုးထဲထည့်ပြီး လောင်းရမှာလား၊ အိတောထဲတို့ပဲ လောင်းရမလား ”

“ ဟဲ... ပေးပေး ငါ့ကို ငါပဲလုပ်ပို့မယ်၊ မင်းက ဒါလေး ခြောက်နေ ”

မိန်းကလေး ပီသစွာ မီးဖိုချောင်တွင် သည်လိုကျွမ်းကျင်နေ ဆော သူမကို ကေက အမြဲတမ်း စိတ်မရှည်။ စိတ်လည်းမချ။ သူမ ဘာညီဆိုလျှင် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ မတော်တဆဖြစ်မြဲ။

ဘာမျှမဖြစ်လျှင် ဘာမျှမလုပ်လိုက်ရ၍သာ။ သူမက ဟိုတို့ထိ သည်တို့ထိနှင့် ကေပဲ လုပ်လုပ်သွားရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အဖြစ်မရှိသည့် အဆင့်က မတက်ခဲ့။ သည်နေရာတွင် သူမက ‘ကို’ နေထားသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲမှ အသံနုတို့ ကိုကား၏။

“ အသုံးမကျရင် အသုံးချမခံရဘူးပေါ့ ” တဲ့ ကိုရေ... ငြိမ်းကို ချက်ကျွေးဖို့သာ ပြင်ထားပေးတော့။ ရင်ထဲလှိုက်ခနဲ နွေးသွားရသည်။ ‘ကို’ ဆိုသည့် အခေါ်အဝေါ် လေးကို တွေ့ဆုံနိုင် အာရုံတွင် ချမ်းမြေ့ကြည်စင်လာရ၏။ ‘ကို’ နှင့်အတူ ‘ကို’ အနီးမှာရှိနေနိုင်သည့် ဘဝကလေးဆီသူမအရောက် သွားနိုင်တော့ မည်လေ။

“ နာတာလီ ”
“ ဟင် ”

“ အမြဲတမ်းကြီး တွေးတောစိတ်ကူးမနေပါနဲ့ကွာ၊ ဦးနှောက် ဖွမ်းအင်လည်းကျတယ်၊ ဘေးလူတွေကလည်း မင်းအဲ့ဒီလို ငူငေါ့ပီ နေတာတွေရင် အင်ပရက်ရှင်ကျတယ်... အိုးထဲက အရည်တွေလည်း ဆေးကိုကျတယ် ”

“ အို... ဆော... ဆောနီးကွာ ”

သူမ သတိလက်လွတ်မေ့နေောက်နေမိသဖြင့် အိုးထဲမှ အရည်တချို့ ဖိတ်စင်ကုန်သည်ကို သတိမထားမိလိုက်။

“ ကဲ မင်းဘာသာမင်း တော်ရာသာသွားနေပါတော့ နာတာလီ ”

“ ဟုတ်တယ် ငါတို့ ညှဉာတော့ စားပါရစေဦး ”

ဆမန်သာကလည်း အကွက်ဆိုက်တုန်း သူမကို ဝင်ငေါ့သည်။ သူမတွေ့နေသည်က ပုစွန်မှုန်ကိုကျိုနေသည့်အိုး ပါမုန်ခြောက်နှင့်တွဲစားရန် ဆော ပြင်ထားခြင်းဖြစ်မည်။

သည်အရသာကို ဆမန်သာရော သူမပါ အထူးခုံမင်၏။ သူတို့ ဆုံးယောက်ထဲတွင်လည်း ကေတစ်ယောက်သာ လုပ်တတ်သည်လေ။ ဆောပင် လက်ဝင်လွန်း၍ တစ်ခါတရံမှသာ လုပ်ပေးတတ်သည်ဆိုလျှင် သူမ ဘယ်လိုမျှ မလုပ်တတ်ဖို့ရာသေချာ၏။

“ ဒါဆိုလည်း ညည်းတို့ပဲ လုပ်ကြတော့အေ ”

အဘွားကြီး လေသံနှင့်ပြောပြီး မီးဖိုစင်အနီးမှ သူမ ခွာပိုက် ဆောင်။

အခန်းနှစ်ခုလုံး ရှုပ်ပွနေသဖြင့် လှိုကျင်းသန့်ရှင်းရန် စိတ်ကူး

မိသည်း

သို့သော် အိမ်ခန်းတက်လှည့်အကြည့် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင်
မှောင်လွှတ်သားတင်ထားသည့် စာအုပ်ကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်တွင်
သူမ စိတ်တူးပြောင်းသွားသည်။

မိနိုစင်ဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိသည်။ အလုပ်များနေသည့်
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ သူမထံအာရုံမရောက်နိုင်။ အခန်းထဲ လှစ်ခနဲ
ထင်၍ စာအုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

အခန်း (၉)

“ အား ”

အမှတ်တမဲ့နှင့် အော်လို့က်မိပြီးမှ ပါးစပ်ကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ
အောက်ကို ကြည့်မိသည်။

သူမအော်သံက သိပ်ကျယ်လောင်ပုံမရ။ ဘေးမှ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်လန့်နိုးမလာသဖြင့် သက်ပြင်းချမိရ၏။ အိပ်ရာထဲမှ သူမ
သူ့ထဲထဲလိုက်သည်။

လည်ချောင်းတို့ ကွဲရခြောက်သွေ့ကာရေကို အပြင်းအထန်
သောက်နေ၏။

အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုထဲမှ သူမလန့်နိုးလာခြင်းဖြစ်သည်။
အိပ်ရာထဲတွင် သူမသည်အနက်ရောင် ပင့်ကူများ၏ အိမ်ပွဲထားသော
အဖျားအဖျားစေးကပ်ကပ်များတွင် ငြိမ့်နေသည့် ယင်ကောင်တစ်ကောင်
တွေ့ခဲ့သည်။

တစ်ဖန်နှင့် တောင်ပံစုံခတ်၍ သူမရုန်းထွက်ခဲ့ရသည်။ သူမ
အခြေတည်ရာတွင် ကြားစားနေဆဲမှာပင် သူမထံ တရွေ့ရွေ့တိုးဝင်လာသော
သူမအခြေပြိုင်နှင့် ပင့်ကူခြေထောက်ပေါင်းများစွာကို မြင်လိုက်ရလေ
သည်။

“ ကျစ်စ် သောက်ချင်ပြီဆိုရင် ရေက မရှိတော့ဘူး ”

စာကြည့်စားပွဲပေါ်သို့ ရေတကောင်းအလွတ်အား ဆောင်ချစ်
သိုက်မိ၏။ ကျန်သူတွေ နီးလည်းနီးပါစေတော့။

အိပ်ခန်းထဲ ရေမရှိလျှင် တစ်ဘက်ခန်းသို့ကူး၍ သွားသောက်ရ
သည်လေ။ သူတို့နီးလာလျှင် ပိုကောင်းသည်။

“ အို... မနီးလည်းဘာဖြစ်သလဲ၊ ငါ့အဲ့ဒီလောက် မကြောက်
တတ်ပါဘူး။ တစ်ခန်းနဲ့တစ်ခန်း ကူးတာလေးများ တစ်ယောက်တည်း ”

အခန်းတံခါးကို အသက်အောင့်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

တံတွေးတစ်ချက်မြို့ချရင်း တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။
လင်းချင်းနေသော မြင်ကွင်းကြောင့် ညအိပ်မီးအလင်းရောင်ထဲမှ
လာခဲ့သည့် သူမအဖို့ ကျိန်းစပ်မှူးဝေသွားရ၏။

အလင်းရောင်နှင့် ကျင့်သားရသွားသည့်တိုင် မှူးဝေခြင်း
မပျောက်ချင်။

“ ငါ့ ခေါင်းက တစ်ပိတ်ပိတ်နဲ့ အိပ်ရာက ထ လာလို့လား ”

ဒါမှမဟုတ် အစားများမှာခဲ့သလား အလင်းရောင်ကလည်း ဖူးလိုက်တာ ”

ညနေစာအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ ပုစွန်အနှစ်၊ စက္ကနစ်
စရစ်တာ၊ စပေါန်စွပ် သည်ပင်လယ်စာများက သူမနှင့် သိပ်မတည့်။
အခန်းမသင့်လျှင် တောက်တတ်သည်။ ခုလည်း အစားများသွားပြန်ပြီ
ထင်သည်။

“ ငါကလည်း မတည့်တာကိုမှ သွားကြိုက်တာကိုး... ဟင်း ”

မျက်မှောင်အတင်းရှုံ့ရင်း စူးရှလွန်းနေသည့်အလင်းရောင်ကို
ခလိုတမာနှင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရေရှိရာဆီဘက်မသွားသေးဘဲ
အလှုတ်ဆီလက်လှမ်းမိ၏။

“ ကဲဟယ် ဒီလောက် လင်းချင်းနေတဲ့ မီး ”

“ ချစ် ”

“ ဒုန်း ”

“ အမေ ”

“ ကလစ် ”

“ ဘာသံလဲ ”

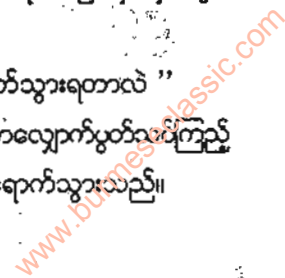
နှုတ်မှ ထိတ်လန့်တကြား မေးသံထွက်သွားသော်လည်း တံခါး
အိပ်ခန်းစိတ်ကအလိုလိုသိနေသည်။ မီးပိတ်လိုက်မိခြင်းမှာ မှားသွား

သဖြင့်

“ တံခါး ဘယ်တံခါးက အလိုလိုပိတ်သွားတာလဲ ”

အမှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် နံရံဘလျှောက်ပွတ်လှုပ်ကြည့်

သူမဖွင့်ခဲ့သည့် တံခါးရွက်ပေါ် လက်ရောက်သွားသည်။

“ဟင်”

ယ့်ကုသိုလ်နှင့် ဝန်ထမ်းများ အလိမ်လိမ်ကပ်နေသော တံခါးရွက်

“အို မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ... ငါ အိပ်မက်ဆိုးထဲက

ထွက်ခဲ့ပြီ ဒီ... ဒီတံခါးကို ငါစမ်းမိရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါ... ဒါ

အိပ်မက်ထဲက တံခါးတွေ ငါ့အခန်း၊ ငါ့အခန်းက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

သူမ လက်ဝါးကပ်ထားသည့် တံခါးရွက်မှာ သက်ရှိ

ထပ်ကောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်နယ် ပူနွေးလျက် ဝင်သက်ထွက်သက်နှင့်လိုက်၍

သို့တိုလှုပ်ရွှေနေ၏။ ဖောင်းလိုက်၊ ပိန်လိုက်။

ပြီး အမှောင်ထဲမှ အသက်ရှူသံများ။

“ကေ... ဆမန်သာ... ဆမန်သာရေ ငါ့ကို တံခါးဖွင့်ပေး

ကြပါဦး ကေ... ဆမန်သာ”

“ရှပ်”

“ဟင်... ကေ... ကေ လုပ်ပါဦး၊ ငါဘယ်ရောက်နေပြီထဲ

ထေဟုန်း ငါ့ဆီကို သူတို့လာနေကြပြီ... ကေး”

“ရှပ်... ရှပ်”

“ဆမန်သာ”

“ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်”

“မလာနဲ့... မလာကြနဲ့နော်... ငါ့ဆီကိုမလာကြနဲ့”

ချောက်ချားမှုထဲသို့ ဖြတ်ခနဲသတ်တစ်ခုဝင်လာ၏။ မီး...

မီးခလုတ်များကို ပြန်ဖွင့်ရမည်။ အလင်းရောင် မီးများပြန်လင်းလာလျှင်

အားလုံးပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားမည်လား။

လက်အစုံကို နံရံတစ်လျှောက်ပြန်၍ ရွှေလျှားလိုက်၏။

“ရှင်”

“အို”

မီးခလုတ်များအစား သော့တွဲတစ်ခုကိုသာ သူမ စမ်းမိသည်။

ထက်နှင့်ပွတ်သပ်၍ ထပ်ရှာဖွေကြည့်သည်။ နံရံပေါ်တွင် သော့တွဲတစ်ခု

ချိတ်ထားသည်မှအပ အခြားဘာမျှမရှိ။

“ဟင်း”

အံ့ကိုတင်ကြိတ်၍ သော့တွဲကိုဖြုတ်ယူလိုက်၏။ သည့်နောက်

အမှောင်ထုဘက်သို့ သူမ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ အနက်ပြင်ထဲတွင်

အလင်းကွက်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်”

ခြေသံများကလည်း သူမနှင့်နီးကပ်လာ၏။

သူမ တူရုမူ အလင်းကွက်မှာ လေးထောင့်စပ်စပ် နှစ်ခု

သို့လျှင်လျက်။ မီးထွန်းထားသည့် အခြားအခန်းဘက်မှ မှန်ပေါက်များ

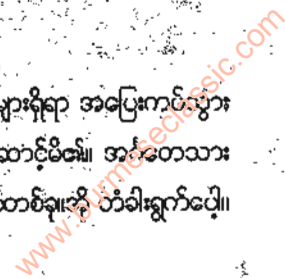
ဖြစ်လိပ်မည်။

သူမ စဉ်းစားမနေတော့။

သော့တွဲကို ဖြုတ်ယူ၍ ထိုမှန်ပေါက်များရှိရာ အပြေးကပ်သွား

ထိတ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် သူမ ဒိုင်ခနဲပစ်ဆောင်မိ၏။ အံ့တေသား

အတံ၊ ကျောက်သားမဟုတ်။ သစ်သားပျဉ်ချပ်တစ်ခု။ အို တံခါးရွက်ပေါ့။

အသိက နောက်ကျနေသေးသည်။ လက်အစုံက တံခါးရွက်မှ သော့ခေါက်နေရာကို ပွတ်သပ်ရှာဖွေနှင့်ပြီဖြစ်၏။

“ ရှပ်... ရှပ် ”

ခြေသံတစ်စုံလင်၏။ သူမ ဝဲယာနှစ်ဘက်စီမှ သူမထံချဉ်းကပ် သာသော အမှောင်ထဲသို့ ဝေဝေရှာကြည့်မိသည်။ အရိပ်သဏ္ဍာန်ကိုမျှ မမြင်ရပေ။

“ ချောက် ”

တုန်တုန်ရီရီနှင့် ထိုးထည့်လိုက်သဖြင့် သော့တံမှာ ဆွတ်ထွက်သွားသည်။ သော့ပေါက်နှင့် သော့တံကို လက်မှန်းနှင့် ကိုင်တွယ် ဖိန်းမတ်ကာ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“ ချောက် ”

“ ရှပ်... ရှပ် ... ရှပ်... ရှပ် ရှပ် ”

“ မြန်မြန်... မြန်မြန်လုပ်... ပွင့်စမ်း... ပွင့်စမ်း ”

“ ချောက်... ချပ်ချပ်... ချပ်ချပ်... ချောက် ”

သော့တွဲထဲ ပါသမျှသော့တံတို့ ကုန်တော့မည်။ တစ်ချောင်း အဆုံးထိထိုးသွင်း၍မရ။ ခြပ်မဲ့ခြေသံနှစ်ခုကမူ သူမထံပို၍နီး နီးကပ်လာ၏။

ဖောက်ပြန်လာသော သူမအသက်ရှူသံကို သူမပြန်ကြား သည်။ မျက်စိစုံမှိတ်၍ ခန္ဓာကိုယ်အား ကျုံ့သွင်းနိုင်သမျှ ကျုံ့သွင်း ထား မိသည်။

သူမ ဦးခေါင်းမှာ ပန်းနှစ်ဘက်ကြားသို့ ပုဝင်ကာ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေတော့သည်။ အကြောင်းမဲ့တင်းတင်းစေ့ထားမိသည့် နှုတ်ခမ်းများ ကြောင့် ပါးစပ်ထဲလေပိတ်ကာ အသက်ရှူရကျပ်သလိုဖြစ်လာသည်။

“ ရှပ်... ရှပ်ရှပ် ရှပ်ရှပ်ရှပ် ”

ပို၍ လျင်မြန်လာသော ခြေသံများ။

သူမလုံးဝအသက်ရှူရပ်သွားရ၏။ အေးစက်တောင့်ခဲတော့ ထောက်ဖြစ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချက်ချင်းငွေ့ခနဲ ပူနွေးလာပြန်သည်။

ဆိုသည့် ပြည့်သိပ်ကျပ်တည်းလွန်းနေသဖြင့် ဖောက်ထုတ်ဖွင့်ခွဲပစ်ချင် စိတ်ပင် ပေါက်လာ၏။

ခြေသံတစ်ခုက သူမလက်စာစ်ကမ်းသို့ပင်ရောက်လာ၏။

“ စွစ် ”

သူမ မျက်လုံးများပြန်ဖွင့်သွားသည်။ အသက်ရှူလမ်းကြောင်း မည်း ပြန်ဖြောင့်သွားသည်။

ထွက်သက်ကို ထွေးခနဲမူတ်ထုတ်လိုက်သည်။ သူမ နှစ်ဘက်တွင် သွေးရည်အချို့ပေကျသွားသည့် အထိအတွေ့ကို မသတိလိုက်ရသည်။

သော့တံဝင်သွားသည့် စွပ်ခနဲ သော့အသံနှင့် တစ်ထပ်တည်း သော့ထည့်လိုက်သံ တံခါးဖွင့်လိုက်သံတို့ ထွက်ပေါ်သွား၏။ တကယ်တော့ကို မသတိထားတည်းနီးပါး။

အလင်းရောင်က သူမကို ဝန်းခနဲ ဝန်းအုပ်လိုက်သည့်နှယ်ပင်။

ထိုအခန်းထဲသို့ချက်ချင်းပြေးဝင်၍ တံခါးကိုပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်၏။
တံခါးပိတ်သောအခါ အောက်ကုန်ခုံပြုဖြစ်သော အမှောင်ခန်းထဲမှ ဒေါသတကြီး
နာထိုသံများအား ကြားလိုက်ရလေသည်။

တံခါးရွက်ကို ကျောမှီကာ အမောဖြေနေမိသည့် သူမမှာ
ထိုအသံများကြောင့် တံခါးအနီးမှ ခွာလိုက်ရ၏။

သူမရောက်ရှိသွားသည်မှာ အခန်းလွတ်တစ်လုံးဖြစ်သည်။
ခွာလာကြက်တွင် ထွန်းထားသော မီးလုံးများမှတစ်ပါး ဘာမျှမရှိ။

ပရိဘောဂပစ္စည်းများမရှိ။ ပန်းချီကား၊ ပိုစတာ၊ နာရီ၊ ဘာဆို
ဘာမျှမရှိ။ အခန်းနံရံများသည်ပင် ဆေးကြမ်းသုတ်ထားသည့်
အဖြူထည် သက်သက်သာရုံသေးသည်။

အဖြူထည်။
ထိုအတွေးကြောင့် သူမကို သူမရယ်ချင်သွား၏။ သည်အိမ်ကြီး
ထဲသို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရောက်ရောက်လာရသော်လည်း တစ်ကြိမ်မျှ
သည်လိုအေးအေးလူလူကြည့်ခွင့်ရခဲ့သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ နှေးဆန်သည်
အိမ်အိုင်အိုင်တောင်းကြီးဟု သိရှိမျှထက်မပိုခဲ့။

သူမ ရောက်ခဲ့ဖူးသော ဧည့်ခန်းဆောင်ကိုလည်း သည်လို
မကြည့်ဘူး။ တစ်အိမ်လုံးရှိ နံရံများသည်လည်း အဖြူရောင်အကြမ်းထည်
ချည်းဖြစ်နေနိုင်သည်။ သည်အခန်းလို ဗလာကျင်းနေသည့် အခန်းလွတ်
များချည်းလည်း ဖြစ်နေနိုင်သည်။

“ ဒုန်း ”

“ ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ် ”

“ ဟင် ”

သူမ တမင်မေ့လျော့ထားသည့် အန္တရာယ်က သူမထံ
ဆံခါးဖျက်၍ ဝင်လာဖို့ ကြိုးစားနေလေပြီ။ တံခါးရွက်ကို ဆောင့်တိုက်
နေသံသာမက ကုတ်ခြစ်ဖျက်ဆီးနေသံပါကြားလိုက်ရ၏။

သည်အခန်းမှ သူမဘယ်ကို ဆက်ပြေးရမည်လဲ။ ဘာမျှ
မရှိသည့် အခန်းတွင် နောက်ထပ်တံခါးတစ်ပေါက် ရှိမနေ၊ ပြတင်းပေါက်
များလည်းမရှိ။ မျက်နှာကြက်သည်ပင် ဖောက်ထွက်၍ မရနိုင်မည့်
ဆစ်တေသားဖြစ်စေ ဟင်း... ဟင်းဟင်း ”

သူမ အသက်ရှူမြန်လာ၏။ ကျိုးပျက်သွားသော
ခွင်သားအပိုင်းအစတို့ အခန်းထဲသို့ ပဲ့ကျလာလေပြီ။ တဖြစ်ခန်း၏
အောက်ကုန်ခုံနှင့် မကြောက်ပီမိသည့်အားဖြင့် ကိုရုတ်၍
အောက်ကုန်ခုံထဲသို့ ခုခါးကြိုး

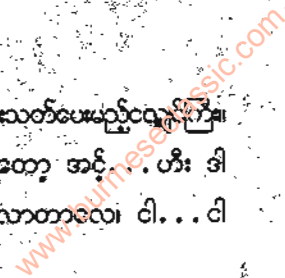
တံခါးပျဉ်ချပ်မှ ပေါက်ပြဲသွားသည့် လက်သည်းခြစ်ရာများကို
ညှိဘက်မှပင် မြင်နေရသည်။ တဒုန်းဒုန်းပစ်ဆောင့်သံကလည်းပို၍
အသံလောင်ပြင်းထန်လာသည်။

“ ငလျင်... ငလျင်ကြီး ”

ဟုတ်သည်။ အိမ်မက်ဆုံးတိုင်ကို အဆုံးသတ်ပေးမည့်ငလျင်ကြီး။

“ လှုပ်ခါပစ်လိုက်ပါတော့၊ လှုပ်ပါတော့ အင်... ဟီး ဒါ

အောက်ဆုံးဟုတ်ရဲ့လား၊ ငါရေငတ်ပြီ၊ ထလာတာလေ၊ ငါ... ငါ

နီးနေခဲ့ပြီလေ။ ဒါဆို ဒါတကယ်လား။ လျှင်မလှုပ်တော့ဘူးလား။”

နံရံအောက်ခြေမှ အေးစက်စက်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သူမ တုန်ယင်
ချဉ်ခဲ့စွာ ပျော့ခွေကျသွားရသည်။ မျက်နှာကို အုပ်ထားမိသည်
လက်ချောင်းများကြားမှ တံခါးရွက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ရင်ဝှံ့ ပြန်လည်
မွန်းကျပ်ပြည့်သိပ်လာသည်။

သူမ ငိုနေမိပြီလား။

“ ဂျစ်... ဂျစ်ဂျစ် ... ဂျရစ် ”

“ ဒုန်း ဒုန်း ”

“ ...ရများမည်ပင် ဆေးပြ...”

သူ့ သက်သက်သာာနိုသေးသည်။

အစင်းရ အဖြူထည်။

ထိုအတွေးကြောင့် သူမကို သူမကယ်သော... ကာကွယ်ထားနိုင်မည်လဲ။

ရုတ်တရက် အာရုံထဲ လင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

တံခါးပေါက်နံဘေးတွင်ကပ်လျက် သူမ နေရာယူထားနှင့်
ရမည်။ ဖုန်းစီးသွားသည့် တံခါးပေါက်ထဲ အရှိန်နှင့် ကွဲဝင်လာမည်ဆိုလျှင်
သူမ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ပြေးနိုင်လောက်သည်။

“ ဂျတ် ”

“ ဗုန်း ... ဗုန်း ”

“ ဂျရစ်... ဗြ ... ဗြ ”

တံခါးရွက်၏ ပေါက်ပြဲသွားသည်နေရာတို့မှ အမှောင်ထိ

စိုက်လာသလားထင်ရသည်။ အခန်းတွင်းအလင်းရောင်မှာတဖြည်းဖြည်း
လျော့ကျလာနေသည်။

တံခါးပေါက်ဘေးသို့ သူမကပ်မိသွားသည်။ တံခါးကို မစ်တောင့်
နေသော အရှိန်အား သူမကျော့နှိထားသော နံရံမှပင် ခံစားရ၏။ တစ်ချက်
တစ်ချက် သူမ ယိုင်ထွက်သွားရမလောက် ပြင်းထန်သည်။

“ ပြောင်း ... ပြောင်း ”

“ ဂျတ် ”

“ ဂျရစ်... ဂျရစ် ... ဂျစ် ”

“ ဟင်း ဟင်း... ဟင်းဟင်း ”

သူမ အသက်ရှူဖြန်လာ၏။ ကျိုးပျက်သွားသော တံခါးပျဉ်
ခွင်ထားအပိုင်းအစတို့ အခန်းထဲသို့ ပဲ့ကျလာလေပြီ။ တဖြည်းဖြည်း
မြင်ကွင်းမှာ မှန်ပိုင်းလာ၏။

လက်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်၍ တံခါးကိုသာ မမှိတ်မသုန်
အောင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ ပြောင်း ”

တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ ညွတ်ခွေချင်နေသော ခြေထောက်
အောက် အနိုင်နိုင်ထိန်းမတ်ထားရသည်။ သူမ လွတ်ရမည်။ လွတ်မြောက်
မည်။ လွတ်မြောက်ရမည်။

ညဝတ်အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး အစာခွေးတို့ဖြင့် ဖုံးရင်နေ၏။
အပြင်ဘက်မှ အေးစက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တံခါးခွက်တစ်ခြမ်းလုံး ပျက်စီးကျိုးကြေသွားသည်ကို ခြင်ချိန်၌ သူမ ခြေထောက်တစ်ဘက်မှ လှုပ်မရ ရှားမရဖြစ်နေ၏။ ကြမ်းပြင်နှင့်တွဲဆက်ထားသလို မယူ၍ပင်မရ။

“ ဗုန်း ”

“ ပြောင်း... ဂျတ် ”

တံခါးခွက်အပိုင်းအစတို့ တဒေါက်ဒေါက်ကျလာ၏။ ဘောင်ခွေ ထားသော နှုတ်ခမ်းသားနှင့် အလယ်တန်းသားကျန်တော့သည်။ တရှက်ရှက်နှင့် နောက်ဆုတ်အားယူနေသော ခြေသံကို သူမကြားလိုက်ရ၏။

ခုချိန်ထိ လှုပ်ရှားမရသေးသော သူမ ခြေမတောက်ကို ထုခိုက်ပစ်လိုက်မိသည်။

ခြေသံ၊ တံခါးပေါက်ဆီပြန်ပြေးလာသည့် ခြေသံ၊ အခန်းထဲတွင် အမှောင်ကွဲလှန်းပါး ညိုမှိုင်းလာသည်။

သူမ အသက်အောင့်၍ မာန်သွင်းထားလိုက်သည်။

“ ရှပ် ရှပ် ရှပ် ရှပ် ရှပ် ”

“ ဇောင်း ”

“ ဂျတ် ”

အချိန်လွန်ကွဲဝင်လာသည့် သဏ္ဍာန်ကြီးကို လှည့်မကြည့်တော့။ တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ အလျင်မြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် ပြေးထွက်လိုက်သည်။

“ ဗုန်း ”

“ အမလေး ”

သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ပြေးဝင်လာသော တစ်စုံတစ်ရာနှင့် အချိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိပြီး အမှောင်ထဲသို့ သူမလွင့်စစ်လဲကျသွားရသည်။

ခြေသံနှစ်စုံကြားခဲ့ရခြင်းကို သူမ ဘာကြောင့်မှမလျော့သွားမိသလဲ။

အမှောင်ထဲတွင် သူမကြိုးရုန်း၍ ထရပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ခြေလှမ်းမစနိုင်ခင်မှာပင် ပြန်လည်လဲကျသွားရသည်။ ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး သိပ်သိပ်ခါနေ၏။

ကုပ်တွယ်ရာရှုနေဆဲမှာပင် သူမကြမ်းပြင်ပေါ် လိပ်သွားသည်။

အေးအေးများ ရွဲနှစ်နေသည့် လက်အုံက ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် လျှော့ပါ သွား၏။

“ အမလေး ”

“ ဗုန်း ”

အခန်း (၁၀)

“ ဒီအတိုင်းဆို နင့်ကိုကိုက နင့်ကို လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်း ထစ်ရက်အတွင်း ပြန်ကွာလိမ့်မယ် နာတာလီ ”

ဆမန်သာက ပြောပြီး ရယ်လေသည်။ ကောကလည်း

“ အရင်က သူဒီလောက် အအိမ်မကြမ်းပါဘူးကွာ... ဝေခညကမှပါ မင်းလာအိပ်လို့များလား။ ဟုတ်လား နာတာလီ ဆမန်သာကို မကျေနပ်သမျှ အိပ်မက်ယောင်သလိုလိုနဲ့ အိပ်ရာပေါ်က ထိုက်ချွပ်လို့က်တာမဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ သိပ်မစင်နဲ့ဆို ”

“ နင်တို့ ငါ့အိမ်မက်တွေကို ဘယ်တော့မှ ကိုယ်ချင်းစာမထဲ မသိဘူး ”

ခပ်တိုးတို့ညည်းရင်း အိပ်ရာပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့အသံကို ဟိုနှစ်ယောက်ကြားလိုက်ပုံပေရ။ သူတို့အသံနှင့်သူတို့ ဆူညံနေသည်။

တစ်ယောက်ကိုဝတ်စုံရွေးပေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အရောင်း ဒီဇိုင်း။ တစ်ခုကိုကြိုက်လျှင် ကျန်တစ်ခုကို မကြိုက်ပြန်။

“ အရောင်လေးကတော့ မဆိုးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီပုံစံကြီးက ခွဲနေပြီကွ ”

● အရောင်နှင့် ဒီဇိုင်းနှစ်ခုလုံးကို သဘောတွေ့ပြန်တော့ နှစ်ယောက်သားအကြိုက်မတူပြန်။ ဆမန်သာက ငြင်းပယ်လိုက်သဖြင့် ကောက သူရွေးထားသော ပန်းနုရောင် ဂါဝန်လေးကို အိပ်ရာပေါ် ဖစ်ချလိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင်လည်း ပစ်ချပြီးသား အဝတ်များ ပုံနေလေပြီ။

“ လူတွေ ဘာလို့များ ရွေးချယ်မှုကို ဒီလောက်ဝါသနာ ပြီးနေကြတာလဲ ”

သည်နှစ်ယောက်ကြည့်ရင်း သူမတွေ့မိသည်။ ရွေးချယ်မှုနှင့် ဆင်ခြေဆင်လက်များ။ ဘာကြောင့် ရွေးချယ်ရသည်။

ဘာကြောင့်ငြင်းပယ်ရသည်ဆိုသော ဆင်ခြေများ၊ဘဝဆိုသည် တပင် ထိုအရာ နှစ်ခုကို မဖြစ်မနေပြုလုပ်ရမည့် နေရာတစ်ခု ဖြစ်နေသလား။

“ အိုကေ... ငါ ဒါပဲဝတ်တော့မယ် ဆမန်သာ.. မင်းရော ”

“ ငါက ရွေးပြီးသား... ဒီမှာလေ ”

“ ဟေး နာတာလီ မင်းလည်း လိုက်ခဲ့လေကွာ သူမ ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ သူမက ညဝတ်အင်္ကျီပင်

မညွတ်ရသေး။ အစကတည်းက လိုက်ဖို့အစီအစဉ်မရှိခဲ့။ လူတွေ အများကြီးနှင့် လှုပ်သည့်ပွဲကို ပျော်စရာဟု သူမ မထင်ပေ။

“ သွားပါဟာ နင်တို့ပဲ ငါတို့မကျောက ပွဲတောင် ငါတက်ခဲ့တာ တော့ဘူး ”

“ အာ နင်ကလည်း သူ့ပွဲတွေ ငါ့ပွဲတွေ လုပ်မနေနဲ့ ငါ့အောင် ဆိုက်သေးတာပဲ ”

“ ငါ လူတွေအများကြီးကြား မနေတတ်ဘူးဟာ နင်တို့လည်း သိရက်သားနဲ့ ”

ပွဲက ကေတို့အတန်းမှ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၏ နှုတ်ဆက်ပါတီ ကျောင်းဆင်းပွဲ၊ သူမအတန်းက လွန်ခဲ့သည့် အပတ်က ဆုပွဲပြီးသွားပြီဖြစ်၏။ သူမ မသွားခဲ့။ ကျန်းမာရေးဆင်ခြေတစ်ခုနှင့် အခန်းအတန်းနေလိုက်သည်။

“ ဟဲ့ နင်က လူကြားမနေချင်လို့ ဘယ်ကြားမှာ သွားနေမှာလဲ နင့်အိမ်ထဲက သရဲတစ္ဆေတွေကြား သွားနေမလို့လား ”

“ ထားလိုက်ပါကွာ သူမ မလိုက်ချင်တဲ့ဟာ ”

ကေက အဝတ်အစားလဲရင်း လှမ်းပြောသည်။ ပိုနေသော ဖိတ်စာကို စာကြည့်စားပွဲပေါ် သူမ မြင်အောင် တမင်ပစ်တင်လိုက်၏။

သည်ပီတီအတွက် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ဖိတ်စာ နှစ်စောင်စီပို့ရသည်မှာ ထုံးစံတစ်ခုပင်။

တကယ်ဆို ဆမန်သာအတွက် တစ်စောင်၊ သူမအတွက်

တစ်စောင်။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် စုံစုံညီညီ သွားရမည့်ပွဲ။

သူမတန်းကလည်း နှစ်စောင်ပိုရသည်။ သို့သော် သူမ ဘိုယ်တိုင်က အစာအိမ်ရောဂါကို အကြောင်းပြု၍ မလှာနိုင်ကြောင်း ပြောခဲ့ပြီးသားဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ပါ မသွားလိုက်ရ။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်အမြဲတတွဲတွဲနှင့် ညီမအရင်းများ ထက်ပင် ချစ်ကြသည်ဆိုသော ဂုဏ်မျိုးကိုလိုချင်သည့် ကေ့ကိုတော့ သူမ အားနာမိပါတယ်။

“ တကယ်ပါဟာ ငါက အဲ့ဒီလို ရှည်ရှည်ထွေးနေတဲ့ ဖတ်ဝန်းကျင်ထဲရောက်သွားရင် ဘယ်လိုမှ ”

“ ရတယ်... မင်းသဘောလိုပြောပြီးပြီလေ ”

ကေ တကယ်စိတ်ဆိုးသွားမုံရသည်။ ဆမန်သာကလည်း အမူ အရာနှင့် လှမ်းဟောကပ်သည်။

အဝတ်အစားလဲပြီး မျက်နှာကို အချောသတ် ပြင်ဆင်နေသော ကေ့ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း သူမ သက်ပြင်းချမိ၏။

ကေ ပြင်ဆင်ပြီးသွားတော့ မှန်တင်ခုံရှေ့သို့ ဆမန်သာက ငင်သည်။ သူမ စိတ်အိုက်သည်အထဲတွင် သည်လိုအရာပြင်ရသည့် အလုပ်လည်း ပါသည်။

အိမ်ရာထဲ ပြန်ခွေနေလိုက်ရင်း အတွေးလွင့်မိသည့်အခိုက် အိမ်မက်ဆိုးများကို အမှတ်တရလာ၏။

ပထမဆုံး သူမ ဘယ်လိုအန္တရာယ်ဆိုးများဆိုမှ ထွက်ပြေး

ဇင်

နိုင်ပီဟန်

တံခါးပေါက်ရှေ့ ရောက်နေရသည်

သူမ လက်ထဲအလိုလိုရောက်နေသော သော့တွဲနှင့် သော့တံ

နောက်... သူမ ဧည့်ခန်းဆောင်တစ်ခုထဲ ရောက်သွားရ၏။
ဒုတိယအိပ်မက်က ထိုနေရာမှစတင်သည်။ ဧည့်ခန်းဆောင်မှ

“ ချပ် ”
“ အမေ ”

ရုတ်တရက် အိပ်ခန်းတံခါးပွင့်သွားသဖြင့် သူမ ထိတ်ခဲ

“ အဟတ်ဟတ်... ဟားဟား... တစ်ယောက်တည်း
နေခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲ့ဒီလို ကြောက်တတ်နေလို့မရဘူး နာတာလီရ ”
“ ဟင်း ”

ဆမန်သာအသံကြားမှ သက်ပြင်းချလိုက်ရ၏။ မျက်နှာတို့

“ ဘိုင့်... ကောင်းကောင်းနေခဲ့နော် ကလေးမ ”
“ ငါတို့က တစ်နေကုန်မှာ ညဘက်မှပြန်ရောက်မှာ မင်းနေထိုင်

ကြည့်

၉၇

“ ရပါတယ် ”
“ ဂျန်း ”
“ အမေ... အာ ”
“ အဟတ်ဟတ်ဟတ်... ဟား ဟား ဟား ”

ဆမန်သာက တံခါးကိုတမင်ခပ်ပြင်းပြင်းဆောင်ပိတ်ခဲ့ကာ
ရယ်မော၍ ထွက်သွားသည်။ သူမကို သူမ ခေါင်းခါမိရ၏။
ဆစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရသည်ဆိုသော အသံတွင် ရင်အခုန်တော့

ဝရန်တာဘက်သို့ထွက်၍ လမ်းမကို ငေးကြည့်နေရလျှင်
အိပ်မက်ဆိုးများအကြောင်း ဆက်မတွေး
အောင် အာရုံကို အလုပ်ပေးရဦးမည်။

ခေါက်ထားသော ဒရင်းဘက်ထဲတွင် ငလျင်စာအုပ်ကို
နယူးမန်း၏ ဝတ္ထုတိုများ၊ ရွှေလျှားနေသော အခေါင်း

“ အား... ဒီစာအုပ်လည်း မဖြစ်သေးဘူး ငါမတ်လို့
“ အိုခေ ”

သူမ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှ ဓါတ်ပုံအယ်လ်တစ်လေးဆီ အကြည့်

အခန်း (၁၁)

“ အိုး... ရှားရှားပါးပါး မြင်ကွင်းမျိုးပါလား ”

ငါးပွင့်ဆိုင် ယူကလစ်ပင်ကြီးများ၏ အကိုင်းအခက်တို့က ဗုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ဖော်ဆောင်ထားသည့်နယ် စုဆုံလျက်ရှိသည်။

သူမ ရပ်နေသည်က ယူကလစ်ငါးပင်၏ အလယ်မဟိုး ထည်ကိုအစွမ်းကုန် မော့၍ ကင်မရာမှန်တီလူးကို ချိန်ဆကြသည်။

အဖျားသို့ သွယ်တက်သွားသော ပင်စည်ဖြူဖြူများ တိမ်မှန် ထိမ်ထားကင်းရှင်းစင်ကြယ်နေသည် ကောင်းကင်ပြာနောက်ခံ၊ စိမ်းဆင့် ရွက်ချွန်များ ဇွဲယှက်နေသဏ္ဍာန်က

“ က၊ဒေါင်းတစ်ကောင်ရဲ့ ဝိုင်းစက်စက် ဖြန့်ကြက်ထားတဲ့ အငြိုးတွေလိုပါပဲ ”

“ ချစ် ”

အလင်းပွင့်တစ်ဖျက် သူမထံမှ လျှပ်ခတ်သွားသည်။ ပန်းချီ

အညွှန်း

သန်သည် သဘာဝကို ထာဝရတည်အောင်သူမ မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့ သောပြီး

သည်အရွက်တို့ကြော၍ သည်အမင်တို့ သေသွားသည်တိုင် သည်အဆင်ကလေးက သူမနှင့်အတူ မပျက်မစီးကျန်ခဲ့တော့မည်။

ခါတ်ပုံရိုက်ယူပြီးသွားသော်လည်း သူမ မော်ကြည့်၍ ဆနိုင်သေး။

“ လှလိုက်တဲ့ အဆင်လေး ”

အတော်ကြာသည်အထိ သူမ မော့ငေးနေဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက် နေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

နောက်ထပ် သူမ နှစ်ဝင်ခံစားနိုင်မည့် အဆင်မျိုး မတွေ့မချင်း နူးလစ်ဒေါင်းမြီးလေးက သူမအာရုံထဲ စွဲမြဲ နေဦးမည်သာ။

ယူကလစ်ပင်များကို လွန်သောအခါ ကင်မရာမှ ခလုတ် သို့မဟုတ် ခိုင်၍ ရိုက်ယူခဲ့သည့်ပုံရိပ်ကို စစ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ

အံ့သြသည်နှင့် ကွက်တီး။

“ ဒီပုံလေးကို လုံးဝမမြင်ဘူး ဒီအတိုင်းလေး ဒီအရောင်အသွေး

“ ”

“ ခွပ် ”

“ ဟာ... ဆော်... ဆော့ရီး ”

“ ဟယ်... ကျွန်မ ကင်မရာလေး ကျွန်မ... အိုး... ကပ်စပ်ပဲ

“ ”

“ ကျွန်ုပ် ကျွန်ုပ်ပဲကွာ ”

ရွှေတင်ညည်းတွားလိုက်သူမှာ သူမကို ဝင်တိုက်လိုက်သော သူမတုတ်း နံဘေးတွင် ရပ်ကြည့်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့ကြောသွားသော ကင်မရာအပိုင်းအစများကို ကောက်ယူယင်း ထိုမိန်းမကို ဆွဲကြည့်မိ၏။ ထိုမိန်းမက

“ ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ အမြဲတမ်းနဖော်နမဲ့နဲ့၊ ခု သူများပစ္စည်း သူကံပြီ ဖြေရှင်းလေ၊ လူကို ကြောင်ကြည့်မနေနဲ့ ”

“ အို... ကင်မရာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ မယ်မိရီကဒ်လေး နှုတ်ပေးပါ။ မယ်မိရီကဒ်လေးပဲ အကောင်းအတိုင်း ပြန်ရရင် တော်ပါပြီ အဲဒါသာ ရှာပေးပါ ”

“ ဟို... ဟို ငါ... အဲ ကျွန်တော် မတော်တဆ ”

တောင်းပန်သံက သည်မျှနှင့် ရပ်တန့်ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဆက်လည်းပြောတတ်ပုံမရ။ ဟိုမိန်းမကတော့ ခါးထောက်မပျက် ဆဲသရောင်တလက်လက်နှင့် ငုံ့ကြည့်နေ၏။

“ ရှင်ကိုရှင် မင်းသားထင်နေလား၊ ဘယ်နှယ် လမ်းပေါ်လာပြီး နောက်ပြန်လျှောက်နေတာ ဖြစ်တာတောင်နည်းသေးတယ်၊ အဲဒီလို ပေါ့ချာချာ အက်တင်တွေနဲ့ လူကို လိုက်လိုက်စကားမပြောနဲ့လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောပြီးပြီ... ခုပြဿနာဖြစ်ပြီ ရှင်ဘယ်လိုရှင်မလဲ ”

ပြဿနာက သူမနှင့် ဖြစ်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူတို့ချင်းဖြစ်နေ သည်သာ။ သူမမှာ ကင်မရာနှင့် ထိခတ်မိသည့် ကျောက်တုံးနံဘေး

မြတ်ပင်များကြား ကင်မရာမယ်မိရီကဒ်လေးကို မရမက ရှာနေမိသည့် အတွက် ထိုသူများကို ပြဿနာမလုပ်အား။

“ ဒီမယ် ကိုထူး ဘယ်သူ... အိုဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်၊ ရှင်ကို အစ်ခါတည်း အဖြေပေးလိုက်မယ်၊ ကျွန်မ နောက်ကိုလည်း လိုက်စရာ မထိုတော့ဘူး။ ကျွန်မ အနားကိုလည်း လာစရာမလိုတော့ဘူး။ ရှင်လို မှတ်နမ့်နိုင်လွန်းတဲ့ လူပေါ်ကြီးကိုလည်း လုံးဝ ခံစားလို့မရဘူး... နှုတ်လား ”

“ ဗျာ... ဟုတ်... အဲဟို မ ”

ထိုမိန်းမက တရစပ်ပြောဆိုပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ဆက်လျှောက် နှုတ်သည်။ သူမကို ကူရှာပေးနေသော ကိုထူး ဘယ်သူမှာ ထစ်အ ခပ်အနှင့် ကုန်းကုန်းကွကွဖြစ်နေကာ ကျန်ခဲ့၏။

“ ရော်... သူ့နာမည်ကလည်း အရေးထဲမှ မှနေပြန်ပြီ... မ... ”

“ သွားပါပြီ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့ဘူး ”

“ အား... မဖြူဖြူလို့င်၊ ဒီလိုဗျာ ကျွန်တော်က သူ့ကို မြင်ပြောခွင့်တောင်းတယ်... ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးတောင်းဆိုတာဗျာ မြင်နိုင်စိုင်းစိုင်းငြင်းတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို မျက်နှာချင်း မြင်ပြီး ပြောချင်တာ လေးပတ်နဲ့ လေးရက်ရှိသွားပြီ၊ သူ့လက်မခံတော့နဲ့ မြင်ပြန်တာ အဲဒါဒီနေ့တော့ရအောင်ပြောမယ်ဆိုပြီး သူ လမ်းလျှောက် ခရုကနေပြီး ဟောဒီလို ပိတ်ရပ်ပြီး ”

“ ဒီမယ် ဒီမယ် ကိုထူးဘယ်သူ... ကျွန်မအဲ့ဒါတွေ
နားထောင် နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ မယ်မိမိကဒ်ပေး ရှာမတွေ့တော့ဘူး
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ရှင့်ကိုကင်မရာ ”

“ ဟား ဟုတ်သားပဲ ကင်မရာက ဘာအမျိုးအစားလဲ ”

“ ကင်မရာကို လျော်ပေးစရာမလိုဘူး၊ လျော်ပေးလို့လည်း
ခေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မလိုချင်တာ မယ်မိမိကဒ်ပဲ... အဲ့ဒီထဲမှာ ”

ယုကလစ်ဒေါင်းမြီးကွက်။ အိုသည်ပုံတွင်မက နေနှစ်စင်း
ခံထားသည့် မျှော်စင်ထိပ်ဦးပုံ၊ အမှောင်ထဲမှ မီးပွင့်နှစ်ပွင့်ကြား
အလင်းလျှပ်နှယ်တစ်ခု စီးဆင်းနေသည့်ပုံ။

တွေးလေ့ရှိ၍ နှမြောတသမိလေပင်။

“ ကျွန်မ ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေကဘယ်တော့မှ ထပ်ရိုက်နို့
မဖြစ်တော့ တဲ့ ပုံတွေ ဒီကင်မရာလေးကလည်း ဘယ်တော့မှ
ဒုတိယအကြိမ်တော့တဲ့ ကင်မရာ ရှင်... ရှင် ဘယ်လိုမှ ပြန်လျော်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး ”

“ ဟို... ကျွန်တော်ကလည်းလေ သူ့ကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်
ပြောချင်အောနဲ့ သူလမ်းလျှောက်တဲ့ ရှေ့ကနေ နောက်ပြန်လျှောက်ပြီး
ပြောလာမိတာ ကျွန်တော်လည်းပြောချင်တာကို မပြောလိုက်ရဘူး ”

“ အဲဒါ ကျွန်မက အာလုပ်ပေးရမှာလဲ ”

သူမ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်အော်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုလူမင်
သတိမိန့် စွန့်သွား၏။

“ ဒီမှာ ရှင့်ဘာသာရှင် အရူးထပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ရှုပ်ရှင်ထဲလိုလို ပြဇာတ်ထဲလိုလို ရည်းစားစကားလိုက်ပြောတာ ဘာလို့
ခေပိုင်တဲ့ ကျွန်မကို လာထိခိုက်ရတာလဲ၊ ဘာလို့ ကျွန်မ မြတ်နိုးသမျှ
အရာတွေအားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်ရတာလဲ ”

ပြောရင်း သူမအသံမှာ မျက်ရည်စွက်လာသည်။ ငိုရှိုက်
သံနှင့်အတူ အားရှိပါးရှိ အော်ဟစ်လိုက်မိသလားပဲ။

လမ်းပေါ်ဖြတ်သွားသူ အချို့က သူမတို့ဘက် ငဲ့ငဲ့ကြည့်
သွားသည်ကို သူမ သတိပြုမိသည်။ သို့သော် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထား၍
မရတော့။

“ ဟာ မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်သူ့ကို ရည်းစား
စကားလိုက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လွဲကုန်ပြီ ”

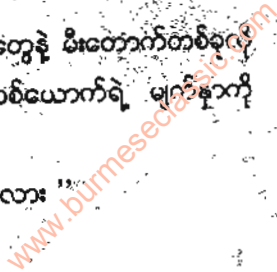
“ ရှင်က ရည်းစားစကားလိုက်ပြောတာမဟုတ်ဘူး
ဟုတ်လား... ဟားဟား... ဒါဆို အကြွေးလိုက်တောင်းတာလား။
ပိုက်ဆံလိုက်ချေးတာ လား ”

“ ဟို... ပန်းချီ ပန်းချီ အဆွဲခံဖို့ လိုက်ပြောတာ ”

“ ဘာ ”

“ ပန်းချီအဆွဲခံဖို့လေ မာန်မာနတွေနဲ့ မီးတောက်တစ်ခုလို
အလှူ တညီးညီးတောက်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို
ကျွန်တော် ပုံတူဆွဲချင်လို့ဗျာ အဲ့ဒါ ”

“ ရှင်က ပန်းချီဆရာ... ဟုတ်လား ”

အယ်လ်ဘင်စာအုပ်ကို သူမပိတ်လိုက်သည်။

သို့သော် သုံးချောင်း ထောက် ကင်းပတ်စင်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော
သူတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုမူ အာရုံထဲမှ ပိတ်၍မရသေး။

အခန်း (၁၂)

“ ဒီနေရာပဲ ”

သူမ ညွှန်ပြသောနေရာတွင် ထိုလူရပ်လိုက်သည်။ သူမ
ကြည့်သလိုမော့ကြည့်နေသည်။ ယူကလစ်ပင်များမှ အရွက်ချွန်ချွန်
အောက် လေကြောင်းအတိုင်း တလွင့်လွင့်နှင့်။

“ ကျွန်တော်တော့ ခင်များပြောတဲ့ ခေါင်းမြီးကွက်ကို
တွေ့ပါဘူး ”

“ ဘယ်မြိုင်ရတော့မလဲ ကျွန်မ ဓါတ်ပုံရိုက်ခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းက
ထိုက်နှုန်းက ဒီထက်ညင်သာတယ်။ ကဲပါရှင် အဲ့ဒီနေရာကိုပဲ
အချာကြည့်၊ ပြီးရင် ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း ပုံကြမ်းဆွဲပြ ကျွန်မ
ရဲ့အတိုင်း ပုံကိုကျွန်မအလွတ်ရတယ်။ ရှင်ဆွဲတာ မှန်မမှန် ဘေးကနေ
လေမယ် ”

“ ဟို ခင်များပြောတဲ့အတိုင်း မရမချင်း ဆွဲရမယ်ဆိုပါတော့ ”

သူခေါင်းအညိုဝတ်တွင် ထိုလူ၏ မျက်နှာအမှူအရာမှာ ဗျာဓိ အသံထွက်သွားသလိုပင်။ အသံတိတ် စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။

“ရှင်ပဲ ရအောင်လျော်ပေးမယ်ဆို ”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ် ”

“ဒါတောင် ကျွန်မဘက်က လျော့ထားတာ ရှင်တူအောင် ဆွဲပေးနိုင်ရင်တောင် ကျွန်မ ပြန်ရမှာ သဘာဝအစစ်မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်မ လိုချင်တာ မပြုပြင်ဘဲ နဂိုရှိရင်းစွဲအတိုင်း လှနေတဲ့ အဆင် လေးတွေ ”

ထိုလူမှာ ယူကလစ်ပင်များတို့ထိ မော့ကြည့်လိုက်၊ စက္ကူဖြူဖော် ပုံကြမ်းခြစ်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေရှာသည်။ သူမ ခေါင်းတစ်ခါယမ်းလျှင် သူ့စတန်းမှ ပုံကြမ်းတစ်ရွက်ကြွေပေးရသည်။

“ပင်စည်တွေကတော့ ဟုတ်ပြီ ဒီအရွက်တွေကို ဆွဲထားတာ မှားနေတယ် ခေါင်းပြီးကွက်လေးက ဒီလောက်ကျယ်တယ် ”

“ ဗြ ”

မျှော်စင်ရှေ့ကို သူမရောက်တော့ သူက သုံးချောင်းထောက် စင်ကလေးထောင်ကာ အသင့်စောင့်နေနှင့်ပြီဖြစ်သည်။

“ရှင်... အချိန်တိုကျသားပဲ ဒါပေမဲ့ ခဏစောင့်ရဦးမယ်... နေက... မျှော်စင်ထိပ်အထိ ကျမှလာသေးသွား ”

“ ဒီမယ်ဗျာ ခင်ဗျားပြောတော့ မျှော်စင်ထိပ်မှာ နေနှစ်လုံး ခဲ့တာဆို... အဲဒါဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ ”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ အဲဒီနေ့က မိုးတွေသည်းနေအောင် ဖျာတယ်လေ ”

“ အဲဒီတော့ ”

“ မိုးတိတ်ကာစမှာ ပွင့်တဲ့နေ့ကို ကျွန်မ မျှော်စင်ထိပ်မှာ ခြင်ခဲ့ရတာ။ ဟိုမှာကြည့်လိုက် မျှော်စင်ရဲ့ထိပ်ဖျားက မိုးကြိုးသွေတိုင်လေး ခွေလား... အဲဒါရဲ့ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ နေနှစ်လုံးသာခဲ့တာ ”

“ဘာလဲ ရေခိုးရေငွေ့တွေကြောင့်လား။ ကင်မရာကို မှန်ဘီလူး ပြောင်းတစ်ခုလို့လား ”

“ပထမဟာ မှန်တယ်၊ ဒုတိယအချက်က တစ်ဝက်ပဲမှန်တယ်။ တွန့်မ မှန်ဘီလူးကို ပြောင်းမတစ်ခုဘူး ဒါပေမဲ့ မှန်ဘီလူးမှာလည်း ရေခိုးရေငွေ့တွေ သီးနေခဲ့တယ်လေ ”

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်တော်ပုံကြမ်းရေးကြည့်မယ် ခင်ဗျားက တုတ်မဟုတ်ပြော ”

“ကင်မရာက ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံးမွေးနေ့လက်ဆောင်လေ ”

“ကျွန်တော် ပစ္စည်းတစ်ခုစီမှာရှိတဲ့ တန်ဖိုးနှစ်မျိုးလုံးကို နားလည်ပါတယ် ”

သူမတို့ ပျက်စီးသွားသည့် ကင်မရာနှင့် အမျိုးအစားတူသည့် အသစ်တစ်လုံးအလျော်ပေးလာသည့် နေ့ကဖြစ်သည်။ ငြင်းဆန်ခြင်း

တောင်လာ ငြိမ်သန်မှုမျိုးနှင့် သူ့ကင်မရာအသစ်ကို လက်မခံနိုင်
ဘဲ ခြောက်ခြစ်ခဲ့၏။

- ဒါကို အလျော်ပေးတာလို သဘောမထားဘဲ ခင်ဗျားအတွက်
ခင်ဆွေသစ်တစ်ယောက်က ပေးတဲ့လက်ဆောင်လို ယူဆကြည့်ပါလား...
အဖန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲ့ဒီလို
ချည်ချယ်ချင်တာပါ။ ”

“ ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းပဲပြောတတ်တယ် ကိုထူးဘယ်သူ ”

“ ကျွန်တော့နာမည် ထူးဘယ်သူ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ထူးပေါ့ ”

“ ထားပါတော့လေ ”

“ ခင်ဗျားနာမည်ရော ကျွန်တော် မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူးနော်
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်က သိနေတာကြာပြီ နာမည်တွေတောင်
မမေးကြဘူး ”

“ ကျွန်မတို့ကြားမှာ နာမည်တွေတာတွေသိဖို့လိုတဲ့ ဆက်ဆံရေး
မျိုးမရှိတာ ကျွန်မရဲ့ မယ်မိရိုကဒ်လေးအစား ဒီပုံတွေ အလျော်ပြန်ရရင် ”

“ ပြီးပြီလိုဆိုလိုချင်တာလား ”

သူမ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ခေါင်းညှိတ်ခဲ့သင့်သည်။ ကိုယ့်စကား
ကိုယ် အဆုံးသတ်ဖို့ သူမဘာကြောင့် ဝန်လေးနေခဲ့မိသည်မသိ။

“ ခင်ဗျားပြောတာ တစ်ခုတော့လက်ခံတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ကြားမှာ နာမည်ပညတ်တွေသိဖို့လိုတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးမရှိဘူးဆိုတာလေ ”

အတိတ်အချို့ကို အသံချည်းသက်သက်သူမ ပြန်ရစ်ကြည့်
နေမိသည်။ သူမလက်ထဲမှ အယ်လ်ဘမ်စာအုပ်လေးကို ပြန်၍
နှိပ်လှန်လိုက်သည်။

ပထမဆုံးတွေ့ရသည့်ပုံမှာ နာရီတစ်လုံး၏ ပုံဖြစ်သည်။ စက်ရပ်
နေသော နာရီတစ်လုံးဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင် သူ့ပန်းချီကားများကို ဓါတ်ပုံပြန်ရိုက်ယူထား
အည့် ယူကလစ်ဒေါင်းဗြီးကွက်နှင့် နေနှစ်စင်းရံသည့် မျှော်စင်။

ပျောက်ဆုံးသွားသော သူမ၏ မယ်မိရိုကဒ်ထဲတွင်လည်း
အည့်ပုံများအတိုင်း တစ်သွေမတိုမိကိန်းအောင်းနေမည်ဟုထင်သည်။

သည်ပုံလေးများကို သူပေးခဲ့သည့် ကင်မရာနှင့် သူရေးဆွဲထား
သော ပန်းချီကားများကို ရိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမပြောခဲ့မိသော နာမည်သိရန်မလိုသည် ဆက်ဆံရေး
နည်းကို သူဘယ်လို အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ခဲ့သလဲ။

တွေ့လက်စ အာရုံရှိပုံများနှင့်အတူ သူမနေရာမှ ထလိုက်သည်။
အနီးတလက်ရုန်းပေါ် လက်ထောက်ကာ အဝေးမှ မြို့ပြ၏ နေထိုင်ချိန်ဆီ
ဆီခို၏။

သူနှင့်အတူ ရှိခဲ့ဖူးသော ဆည်းဆာဟောင်းများကို တမ်းတမ်း
အောက် တသနေမိကြောင်း သူသိစေချင်သည်။

ဘာလိုများ ငြိမ်းဆီ မဆက်သွယ်ရတာလဲ 'ကို'။ တစ်နေရာ
အည့်မှာ အတည်တကျမနေတဲ့ 'ကို'ကို ငြိမ်း ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမှာ

ထဲ ခြောက်ရာဆီ ဆက်ရာဆီက ငြိမ်းဆီ စာရေးပါမယ်ဆို၊ ဖုန်းလေး
ဆီနဲ့တောင် တို အချိန်မရဘူးလား။ 'ကို' ဘယ်မှာလဲ။

ငြိမ်းကိုနောက်ဆုံးပေးခဲ့တဲ့ လိပ်စာနဲ့ ငြိမ်းရေးလိုက်တဲ့
စာကိုလည်း 'ကို' ဖတ်ရလို့လား။ အဲဒီနေရာမှာတော့ 'ကို' ရှိနေဦးမယ်
ဆောင်ဘာတုန်း)

“ ဘာဆက်ရေးရင်ကောင်းမလဲ ”

နေဝင်ရာဆီ ငေးရင်းစိတ်ကူးနှင့်ရေးနေမိသော ဝါကျများကို
ခွဲနေရန် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

လက်ထဲမှ အယ်လ်ဘမ်စာအုပ်ကို စာကြည့်စားပွဲပေါ်
ခွင့်လျှောက်သားတင်ထားလိုက်၏။ အယ်လ်ဘမ်ထဲမှ နာရီပုံကလေးက
သူမကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပြောပြသည်။

သူနှင့် ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့ရသည့် ယူကလစ်တစ်ခြမ်းနှင့်
လင်္ကာလေးပေါ်တွင် ထောင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံခဲ့ရသော နေ့ကဖြစ်သည်။

“ ငြိမ်းချမ်းငြိမ်း ”

“ အိုး... ကျွန်မနာမည်ကို ရှင်ဘယ်လိုသိနေတာလဲ ”

“ ကျွန်တော်က ကိုယ်ပုံတူဆွဲချင်တဲ့သူဆို၊ နာမည်ရော
လိပ်စာရော တခြားအချက်အလက်တွေကိုရော ရသလောက် စုံစမ်းတဲ့
အကျင့်ရှိတယ်လေ။ ဖြူဖြူလှိုင်အထင်လွဲသွားတာလဲ။ အဲဒါကြောင့်ပေါ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကတော့ သူ့အကြောင်းကို စုံစမ်းနေပြီဆိုရင်
သူ့ကို စိတ်ဝင်စားလို့ အဲ့... ချစ်လို့ကြိုက်လို့ပဲဆိုပြီး တစ်ထစ်ချ

သူ့မှာပဲ ”

သူက စကားတပြောပြောနှင့် သူမဘေးမှ လိုက်လျှောက်သည်။
“ ကျွန်မကို ပုံတူဆွဲမယ်ဟုတ်လား။ ကျွန်မ ရုပ်က ရှင်ပြောသလို
အောင်တွေ့တည်းညီးနဲ့ဆိုတဲ့ မျက်နှာမျိုးဖြစ်နေလို့လား ”

“ ဗျာ... ဟာမဟုတ်ပါဘူး။ လုံးဝမဟုတ်ဘူးနော်။ ဘယ်လို
ပြောရမလဲ အဲဒါနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ ”

သူ့လေယူလေသိမ်းက အနည်းငယ်တော့ တွန်ဆုတ်ဆုတ်နိုင်နေ
သည်။ စကားပြောတိုင်း သူမကိုလုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

“ ကဲ... ကိုထူးဝေ ငွေ့နားကျရင် ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတို့
အတွက်ထဲရောက်တော့မှာ ကျွန်မ သူ့ဆီက စာအုပ်လာငှားတာ ”

“ မငြိမ်းချမ်းငြိမ်းက မျိုးရိုးဗီဇ မေဂျာကနော်၊ ခု ဒုတိယနှစ်
ဆုတ်လား ”

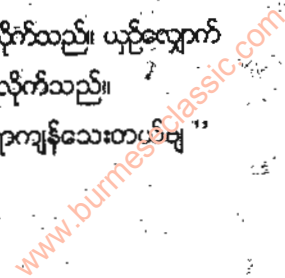
“ ကျွန်မပြောချင်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး။ ရှင်လမ်း ရှင်သွားတော့
ပြောမလို့ ကျွန်မရှင်နဲ့ စကားလက်ဆုံကျဖို့ အချိန်မရှိဘူး။
သူ့အယ်နော် ”

“ ဗျာ... ဟို... အင်း အင်း ”

သူမ အတင်းနှုတ်ဆက်၍ သူ့ကိုထားခဲ့လိုက်သည်။ ယှဉ်လျှောက်
ရာမှလည်း ခြေလှမ်းကို သွက်၍ကျော်တက်လိုက်သည်။

“ ဟာ... နေ... နေ... ပါဦး ပြောစရာကျန်သေးတယ်ဗျ ”

“ ဘာလဲမြန်မြန်ပြော ”

“ အခု... အခု ဘယ်နေ့နာရီလဲ ”

သူမ ဇေဝေဝေနှင့် လက်မှန်နာရီကို ကြည့်မိသည်။ နံဘေးမှ ဘာသာစဉ်အချိန်နှင့် ဖြတ်မောင်းသွားသဖြင့် အလန်တကြား ခြေလှမ်း ခင်လိုက်မိ၏။

“ လေးနာရီထိုးဖို့ နည်းနည်းလိုသေးတယ် ”

“ တိတိကျကျပြောပါဗျ ”

သူက သူ့လက်မှန်နာရီကို ငုံ့ကြည့်၍ပြောသည်။

“ သုံးနာရီ ငါးဆယ့်သုံးမိနစ် စက္ကန့်ပါပြောရဦးမှာလား ”

သူမ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့မေးတော့ သူက နာရီသော့သီးကို ကိုင်ထားရင်း ဆက်ခနဲမော့ကြည့်လာသည်။

“ ကျွန်တော် နာရီတိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး... ငြိမ်း ”

သူ့အပြောကြောင့် သူမ မျက်မှောင်ကျ လိုက်မိသလား။ နာရီ တိုက်နေခြင်းမဟုတ်၍လည်းဖြစ်သည်။ ငြိမ်းဆိုသော အခေါ်အဝေါ် ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

“ ဒီနေ့ရဲ့ ဒီအချိန်လေးမှာ ”

နာရီသော့သီးကို သူ့ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

“ ထူးဆေဆိုတဲ့ကောင်က ငြိမ်းကိုချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်း မှတ်ထားပေးပါ ”

“ ရှင် ”

သူမ တဒက်ဆွံ့အသွားရ၏။ မကြားဘူးသည့် စကားမျိုးထော့

မဟုတ်။ သည်စကားမျိုးပြောလာမည်ဟု ထင်မထားသော လူက ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့်လည်းမဟုတ်။

“ ကျွန်တော်က ပန်းချီဆရာမဟုတ်ပါဘူး ငြိမ်း။ ဘာအကြောင်း ပြချက်မှမရှိဘဲ အလိုလိုနေရင်း တစ်ခုခုခံစားလိုက်ရတဲ့အခါမျိုးမှာ ပန်းချီ နေချင်စိတ် ပေါက်လာတတ်တဲ့ ကောင်ပါ။ ဒါပါပဲ ”

သူမ သူ့ကိုအကြောင်သား ကြည့်နေမိဆဲဟုထင်သည်။

“ ဖြူဖြူလှိုင့်ကိုလည်း အကြောင်းမဲ့ အမြင်ကတ်မိလို့ ပုံတူ နေချင်ခဲ့တာ ငြိမ်းကိုကျတော့ ”

“ ကျွန်မ... ကျွန်မ သွားတော့မယ် ”

နာရီပုံလေးမှ နောက်တစ်မျက်နှာသို့ လှန်လိုက်သည်။

သူမ၏ ပုံတူပန်းချီကားကို သူမကိုယ်တိုင် ဓါတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့သည့် ဦးစာလေးအား တွေ့ရသည်။ အောက်ခြေတွင် အနက်ရောင် စုတ်ချက် ထစ်ကြောင်းပေါ် အဖြူရောင်နှင့်ရေးထားသည့်အချိန်နာရီတစ်ခု။

အခန်း (၁၃)

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူမဖြတ်ခနဲ သတိဝင်လာသည်။ ဆန်သာတို့နှစ်ယောက် ပြန်လာကြပြီထင်သည်။ အချက်ပေးခလုတ် ဝိုင်းလှုပ်နှင့် တံခါးကိုပဲ တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်နေကြ၏။

စာကြည့်စားပွဲမှထ၍ အညောင်းဆန်သမီးဝေလိုက်မိသည်။

“ လာပြီ . . . လာပြီ ”

“ ဒေါက်ဒေါက် . . . ဒေါက် ”

အိပ်ခန်းထဲမှ အထွက်တွင် မှောင်မည်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရင်း ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်နေဝင်သွားသည်ကိုပင်သူမ မသိလိုက်။ ညှော်ခန်း ဘက်မှ မီးများကို သူမ မဖွင့်ဘဲထားမိသည်။

အမှောင်ထဲတွင် မီးခလုတ်ဆီ မှန်းလျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ ဒေါက်ဒေါက် ”

“ လာပါပြီ စာ ”

“ ဒေါက်ဒေါက်ဒေါက် ”

“ လာပြီဆိုကွာ အရေးထဲ ဒီမီးခလုတ်ကလည်း ဘယ်ရောက် နေသလဲမသိဘူး ”

ဖွင့်နေကျနေရာဟု လက်လှမ်းမီသော နံရံဘက်တွင် မီးခလုတ် တို့ မတွေ့ရ။ စမ်းတမ်းခါးနှင့် နံရံတစ်လျှောက် ပွတ်သပ်ရှာဖွေမိသည်။

ခလုတ်နှင့်တူသော အရာကိုပင် သူမလက်များက မထိမိ။ ဆံခါးကို အရင်ဖွင့်ပေးရန် သူမလှည့်လိုက်သည်တွင် စိမ်းရွှေရွှေအနံ့

ဆစ်ဖျိုးကို ရလိုက်သည်။ သိစိတ်မှမဝေခွဲနိုင်မိ ကြက်သီး ဖြန့်ဆန့်ထမိ၏။ “ ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ”

တံခါးခေါက်သံမှာ တံခါးပေါက်မှသာမဟုတ်။ နေရာအနှံ့မှ ဆီထွက်လာနေ၏။

“ ချပ် ”

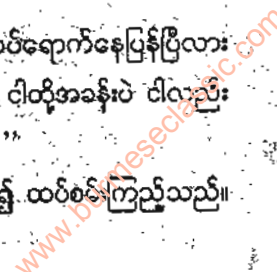
သူမ ထွက်လာသည့် အိပ်ခန်းတံခါးဘက်မှ ပြန်၍ စေ့ဝိတ်သွား တို့ ကြားလိုက်ရသည်။ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြေးရန် သူမအလျင်အပြန်

သွားလျှောက်သော်လည်း မမီတော့။ စေ့ဝိတ်သွားသည့် တံခါးရွက်က မီးသီးလို ခိုင်မြဲသွားခဲ့လေပြီ။

“ ငါ . . . ငါ အိပ်မက်ဆိုးထဲ ထပ်ရောက်နေပြန်ပြီလား ”

ထုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ဒါငါတို့ ညှော်ခန်း . . . ငါတို့အခန်းပဲ ငါလည်း ထုတ်ဘူး ဒါလည်း အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး ”

မီးခလုတ်ရှိရမည့် နေရာဆီပြန်ပြေး၍ ထပ်စမ်းကြည့်သည်။

အမှောင်ထဲတွင် ခပ်ပျံ့ပြင်ရသော နံရံမှာ ချေးညော်အညစ်အကြေးများ
လေကုန်နေသည့်နယ် ညိုမွဲနေ၏။

“ ဒေါက်ဒေါက်ဒေါက်... ဒုန်း ”

“ ဟင် ”

နံရံထက်တွင် သူမ စမ်းမိသည်မှာ ခလုတ်အိမ်မဟုတ်ဘဲ
သော့တွဲတစ်တွဲသာ ဖြစ်နေခဲ့လေ၏။ တံခါးခေါက်သံကမူ ပို၍
ဥင်ထန်သော ထုရိုက်သံအဖြစ်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ ဆမန်... ဆမန်သာတိုလားဟင် ကေ... ကေလား...
အဲဒီလို မလုပ်နဲ့ကွာ တံခါးကို ”

“ ဒုန်း ဒုန်း ”

သော့တွဲကို လက်တွင်ဆုပ်ကိုင်၍ နံရံတွင်ကျောက်ထားမိ၏။
အသက်ရှူသံတို့ တွန်ခေါက်လျက် သူမခန္ဓာကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ်
တုန်ယင်နေရသည်။

အမှောင်ထုအနံ့ မျက်ဆံလှည့်၍ ဝေ့ကြည့်မိသည်။ ဘယ်ထိ
အရိပ် အယောင်မျိုးကိုမျှ မမြင်။

မည်သည့်တစ်စုံတစ်ရာမျှရှိနေပုံမရ။ အခန်းလွတ်တစ်ခု
ဖြစ်နေသည်။ ညှပ်ခန်းဆောင်ဟု စိတ်ကအလိုလို ပြန်အမှတ်ရလာ၏။

“ ဒေါက်ဒေါက်... ဒေါက် ”

တံခါးခေါက်သံက သူမရှေ့တည့်တည့်ဖြစ်နေသည်။ တံခါး
ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီး၍ ဝင်လာမည်ဆိုလျှင် သူမမျက်လုံးပြူးသွားသည်။

နံရံတွင်ကျောက်ထုလျက်သား ဘေးတိုက်ပြေးမိ၏။ ခြေရွာမ်းတို့ တွန်ခေါက်
တုန်ယင်နေသဖြင့် ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် အကြိမ်ကြိမ်တက်နင်းမိသည်။

“ ဒေါက်... ဒေါက် ”

အသံမှာ သူမ၏ တူရူတွင်သာရှိသေးသည်။ တောင့်မတ်
မိတ်တန်၍ နံရံထဲ နစ်ဝင်တော့မတတ် ဖိကပ်ထားလိုက်မိ၏။

နောက်ထပ် တံခါးခေါက်သံမကြားရမီ သူမ ဒီနေရာမှ
လှည့်လှားရမည်။ ဟုတ်သည်။ နံရံမှ ခဲယဉ်းစွာ ခွာထွက်၍ ကိုယ်ကို
ထည့်ပြေးမိ၏။

တံခါးခေါက်သံမှာ သူမနောက်တွင် ကျန်နေခဲ့လေသည်။
အပြေးကို မရပ်မိသေး။ တစ်စုံတစ်ခုနှင့်ဝင်မတိုက်မိသမျှ သူမ
အပြေးမရပ်မိသေး။

“ ဒုတ် ”

“ အာ ”

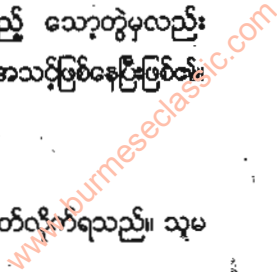
သူမကို တားဆီးလိုက်သော အရာမှာ ပျဉ်ချပ်တစ်ခုမှန်းသိလိုက်
မည်နှင့် သော့အိမ်ကို စမ်းသပ်ရှာဖွေမိပြီးသားဖြစ်နေ၏။

ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သော့တွဲမှလည်း
သော့တံ တစ်ချောင်းကို ရွေးချယ်ပြီး ထိုးသွင်းရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။

“ ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက် ”

“ ဟင် ”

သူမလက်များကို ပြန်ရုတ်၍ နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ သူမ

ဖွင့်မည့် တံခါးပေါက်မှခေါက်သံထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သည့်နောက် တံခါး
ခေါက်သံက သူ့ယောက်ျားခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
“ အို ”

သူ့စာထိုနေရာမှ လွင့်စင်သွားသလိုပြေးထွက်လာမိ၏။ သို့သော်
ဘေးထွက်ပင်မပြည့်မီ တုံ့ရပ်သွားရလေသည်။ သူမ ဦးတည်ရာဘက်မှ
ထိုခါးခေါက်သံများစွာကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

အမှောင်ထုအလယ်တွင် ခြေခုံရပ်ကာ ချာရပတ်လှည့်၍နေမိ၏။
ဝင်သက်တို့က လည်ချောင်းဝမှ ပြန်ဆန်တက်လာသလိုပင် တဖော
တဟိုက် ရှူရှိုက်နေသည့်အသံကပင် ဝိုသံပေါက်လာ၏။

ခြေဖျားတွန်ကုပ်ကွေး၍ လက်အစုံကို ရင်ဘတ်တွင် ဖိကပ်ကာ
မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကြား ငုံ့ဂှက်ထားလိုက်မိသည်။

“ ဒေါက် ”

“ ဟင့် ”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမော့လှန်လိုက်မိသည်နှင့် အသက်ရှူငါ
ရပ်သွား၏။ သူ့အပေါ်တည့်တည့်မှ ခေါက်သံထွက်ပေါ်လာပြန်သလား။

“ ဒေါက် ဒေါက် ”

သူ့မလက်ထဲမှ သော့တွဲလွတ်ကျသွားသည်။

ထို့နောက် သူ့မကိုယ်တိုင် ဒူးထောက်ညွတ်ကျသွားရလေသည်။
မျက်နှာကမူ မမြင်ရသည့်အပေါ်ဘက် မျက်နှာကြက်ရှိရာဆီသို့ မော့ထေး
နေမိဆဲပင်။

သော့တွဲကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပွတ်စမ်းရှာဖွေမိ၏။ ဘယ်ဘက်
ဘက်မှ သော့တွဲကို တွေ့ရှိရပုံကိုင်မိချိန်တွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သော့အိမ်
ခေါ်အား ညာဘက်ဖြင့် စမ်းမိလိုက်၏။

လွတ်လမ်းဟု မသေချာသော်လည်း တံခါးခေါက်သံမကြားရ
မည့် အပေါက်ဆို၍ သည်တစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။

မြေအောက်ခန်းသို့ ဆင်းရာ တံခါးရွက်တစ်ခုများ ဖြစ်နေ
မည်လား။

ချောင်ပိတ်ခံရမည်ကို စိုးရိမ်မိသော်လည်း
“ ဂျောက် ”

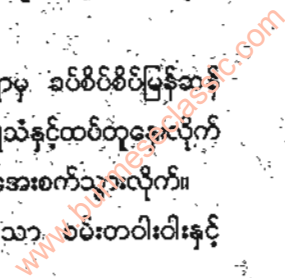
နောက်တစ်ချောင်းနှင့် ထပ်ကြိုးစားကြည့်သည်။ လက်အစုံက
ထည့်ကယင်နှင့်၊ အရင်နည်းအတိုင်း တစ်ဘက်က သော့တံကို ကိုင်၍
ထည့်တစ်ဘက်နှင့် တည့်မတ်ပေးရသည်။

“ ဒေါက်... ဒေါက် ဒေါက် ”
တံခါးခေါက်သံများ။ နံဘေးပတ်လည်မှ အပေါ်တည့်တည့်မှ

အသက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေတော့၏။ သော့အိမ်ကမူ သော့တံတစ်ချောင်း
ပေါ် တစ်ချောင်းကို ငြင်းဆန်နေဆဲ။

ဝင်သက်ထွက်သက်တို့ ကျပါးနေရာမှ ခပ်စိပ်စိပ်ပြန်ဆန်
လာသည်။ နှလုံးခုန်သံသည်လည်း အသက်ရှူသံနှင့်တစ်တူနေလိုက်
ပြန်လိုက်၊ တစ်ရှိန်ရှိန်ပူခြစ်လာလိုက် တစ်မိမိမိအေးစက်သွားလိုက်။

မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ လက်နှစ်ဖက်ကိုသာ ဝမ်းတဝါးဝါးနှင့်

အားကိုးရင်း သော့ကိုဖွင့်နေရသည်။ သော့တံမဝင်သဖြင့် တကောက်
ကောက်မြှောင်နေသံက လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ ကျယ်လောင်နေသလား။
သူ့နှာထဲ ပြည်သံများစွာ စုပြုံတိုးဝင်နေသည်။ တံခါးခေါက်သံ၊
သော့ထည့်သံ၊ ပြီး၊ ခြေသံအချို့။

“ ဇံ ” ခနဲ။

အမှောင်ထဲမှာသာ မဟုတ်လျှင် ပန်းထွက်ရဲတံကလားသည်
သွေးများကို မြင်နေရဦးမည်။

“ ချပ် ”

သော့ချက်ပြုတ်သံနှင့်အတူ တံခါးရွက်မှာ အနည်းငယ် ဟ် သွား
သည်။ စိတ်တင်း၍ ထိန်းမနေနိုင်။ တုန်တုန်ရီရီနှင့်ပင် တံခါးရွက်ကို
ဆွဲမခွင့်လှစ်လိုက်သည်။ အလင်းရောင်တချို့အောက်မှ ခုန်တက်လာ၏။
သူမ ဆင်းသက်နိုင်မည့် သစ်သားလှေကားကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှား
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ ဘာပဲပြောပြော အမှောင်ထဲမှာထက်စာရင် တော်သေးတယ် ”

လှေကားပေါ်ပြေးဆင်းမည်ပြုပြီးမှ တံခါးကိုပြန်ပိတ်ခဲ့ရန်
သတိရသွားသည်။

တံခါးရွက်၏ အတွင်းဘက်တွင်လည်း သော့အိမ်တစ်ခုရှိနေ၏။
အံကျအောင်စေ့ပိတ်ပြီးသည်နှင့် သော့ခတ်ထားခဲ့လိုက်သည်။

သူမ လုံခြုံသွားပြီလား။ သက်ပြင်းကို ရဲရဲမရှိက်ရသေး။
မြေအောက်ခန်းကို နှံ့စပ်အောင်စေ့ပိတ်ကြည့်ရသည်။

“ ဂျူး ”

သည်တံခါးမှလွဲ၍ အခြားဝင်ပေါက်မရှိ။ လေဝင်ပေါက်ပင်မရှိ။
သည်တော့မှ စိတ်ချလက်ချ ဆင်းလာနိုင်သည်။ လေအဝင်အထွက်
မရှိသဖြင့် ပူနွေးမွန်းကျပ်မှုတော့ရှိနေသည်။ လှေကား၏ အောက်ဆုံး
အထစ်တွင် ထိုင်ချပစ်လိုက်၏။

သည်မြေအောက်ခန်းသည်လည်း အခန်းလွတ်တစ်ခုပဲ
ဖြစ်သည်။ မျက်နှာကြက်ပျဉ်ခင်းများကြား တပ်ဆင်ထားသော မီးသီး
နှစ်လုံးမှလွဲ၍ ဘာမျှမရှိ။

တံခါးခေါက်သံ၊ ခြေသံများကို သဲ့သဲ့ပင်မကြားရတော့သော
သည်နေရာတွင် ငလျင်လှုပ်သည်အထိ သူမစောင့်စားနေရမည်လား။
အိမ်ခေါ်လှုပ်ရမ်းမှုဖြင့် အိပ်မက်ဆိုးကို အဆုံးသတ်လှည့်ပါတော့။

အတွေးမဆုံးမိ ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို သတိထားမိလိုက်၏။
သော့တွဲကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူမ ပစ်လဲကျရန်
အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ပွတ်တိုက်ရွှေလျားသံတစ်ခုကြားလိုက်ရ၏။ သူမရှိရာသို့
သည်ပြည်းပြီးနီးကပ်လာသည့်အသံ။ တစ်ခုတစ်ရာကို သိလိုက်သလို
အသံတွင် ဖျပ်ခနဲ။

မှမေးဘဲယံလဲ ကော့ပင်းနဲ။

နော်မန် မက်ကောလေး ရိတ်ကံ။

“ ဂျူန်း ”

သူမ ရှေ့တည့်တည့်မှထွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးနှင့်အတူ အင်အားများစွာဖြင့် လွင့်စင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှာ သူမ၏အတွင်းစိတ်မှာ အတော်အတန် ပြေငြိမ်လာသော တစ်စုံတစ်ရာ။

“ အ...အ... အခေါင်းကြီး ”

ပြောမှုနှင့် အင်အားများစွာဖြင့် အလိမ်းလိမ်းပေရေနေသည့် အနက်ရောင် ခေါင်းတလားကြီးတစ်လုံး။ နံရံအပေါက်တွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ထွက်ပြောနေရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လုံးလုံးလျားလျားပြုတ်ကျသွား၏။

“ ဗုန်း ”

“ အား... ”

မျက်စိရံမှတ်၍ သံကုန်ခြစ်အော်ရုံမှတစ်ပါး သူမ ဘာမျှမစွမ်းနိုင် တော့။ သူမ ခြေလက်တို့တွင် အင်အားမရှိတော့။ သူမ အာရုံတွင် သိမ်တိမ်မရှိတော့။

ဝင်သက်ထွက်သက်၊ သွေးခုန်နှုန်း၊ နှလုံးခုန်သံ ဘာဆို ဘာမျှမရှိတော့။

တစ်ခုခုကို သူမ ပြန်လည်ရရှိလိုက်သလိုခံစားရ၏။ ခြေလက်တို့ နှိုးချည်အားပျော့မနေတော့။ ခံစားသိမှတ်စိတ်။ သူမ နှလုံးခုန်သံကို သူမ ပြန်ကြားရလေပြီ။ ရုန်းထွက်နိုင်မည့် အင်အားကို

သူမရရှိလိုက်သည်လား။

နေရာမှ ခုန်အထတွင် မျက်လုံးအစုံကို ခပ်ရဲရဲပြန်ဖွင့် ထိုက်သည်။

သူမ အိပ်ခန်းထဲတွင် ပြန်ရောက်နေရမည်ဟု ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူမ မျက်စိရှေ့တွင် ရေးလက်စ စာရွက်တစ်ရွက်။

“ ကို သီ စာရေးတိုင်း အိပ်မက်တွေ မကောင်းဘူး ကိုရယ် ”

“ ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ”

ပုံမှန်ဖြစ်ကာစ နှလုံးခုန်သံမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်တက်သွားသည်။ ထိုအခါ တစ်ဆို့သွားသည့်ဝင်သက်နှင့်အတူ သူမ ခါးဆန့်တောင့်မတ် နေရ၏။

“ ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ”

အိပ်မက်ဆိုးမှ အာရုံအကြွင်းအကျန်မဟုတ်။ တံခါးခေါက်သံကို သူမ အမှန်တကယ်ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အသက်ရှူသံစိပ်လာရ၏။ အကြားများ ဆိုင်းချင်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။ သူမ အိပ်မက်ဆိုးမှ နင်းသွားလား။

“ ဒေါက် ဒေါက် ”

“ ဟေး နာတာလီ ”

“ အိပ်ပျော်နေတာလား၊ တံခါးလဲဖွင့်ဦး... ဟေ့ ”

“ ဝိုး ”

သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ သူမ ပြန်လည်ပျော့ပျောင်းသွား၏။

အသက်ဝဝရှည် စာကြည့်စားပွဲမှ ထလိုက်၏။

“ ဒေါက်ဒေါက်...ဟေး... နာတာလီ ”

“ လာပြီ လာပြီ ”

အခန်း (၁၄)

“ ဟေ့... နာတာလီ အန်တိုကိုနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ ”

ရှုပ်ထွေးဆူညံသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ မဖြစ်မနေရောက်နေ
ဆူညံကို စိတ်ညစ်ညူးစွာ မှိုင့်တွေ့နေမိရာမှ ကေအသံ ကြားလိုက်ရ
သဖြင့် သူမ သတိဝင်လာသည်။

“ ကန်တော့နော် အန်တို... သမီး ရိုင်းသလိုဖြစ်သွားတယ် ”

“ အန်တိုတူပတွေအကြောင်း အန်တိုနားလည်ပြီးသားပါကွယ်၊
သမီးက ဒီလိုနေရာမျိုးကို သဘောမကျတတ်မှန်း သိပြီးသားပါ...
ဇုတ်တယ် ”

“ ဟို... အန်တို ရှေ့နှစ်ထဲ လာဖို့အစီအစဉ်ရှိတယ်ဆို
ဆိုရောက်ရင် သမီးကို ဆက်သွယ်ဦးနော်၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဖွားဖွားကို မိတ်ဆက်
ဆောင်လိုသိလား ”

သူမ စကားအဖြစ်ပြောခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူမ ရေးသည်

စာတိုင်းတွင် အဓိကနေရာမှ ဖါဝင်တတ်သော အန်တီမာလာကို ဘိုးဘိုတို့လည်း တွေ့ဖူးချင်မည်သာ။

သူမအပေါ်စိတ်မချနိုင်သော သည်အဘိုး သည်အဘွားတို့ အတွက် အန်တီမာလာသည် ကျေးဇူးတင်ဖွယ်ရာ ဖိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်လေ။

“ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်နေရာမဟုတ်ဘဲ ဒီလိုရင်ဝေးမြေခြားမှာ ဟညာလာသင်ပြီး အဆင့်မြင့်မြင့်အောင်မြင်သွားကြတဲ့ လူငယ်တွေကို အန်တီက ကိုယ့်တူမလိုစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ခဲ့တာကိုပဲ ဂုဏ်ယူလို့ ယခုဒါဘူး ဒါကို ကျေးဇူးကြေးတစ်ခုလို မှတ်မထားကြပါနဲ့... ဟုတ်လား”

အန်တီမာလာ၏ စကားအဆုံးတွင် ရွက်သံသဲ့သဲ့ပေါ်လာသည်။ အပြုတမ်း ခပ်ပေါ့ပေါ့နေခဲ့သည် ဆမန်သာဆီမှဖြစ်နေ၍ သူမ အံ့သြမိသေး၏။

တကယ်တော့ သွေးမတော်ဆားမစပ်သည့် သူမနှင့် ကေပင် ခွဲခွာရမည်ကို ငိုရှင်ချင်ဖြစ်နေရသည်ပဲ။ ဆမန်သာက သွေးရင်းသားရင်း အရင်းအချာဖြစ်နေသဖြင့် အံ့သြစရာတော့မရှိပါ။

“ ကဲ... သမီးတို့ သွားကြတော့လေ အချိန်နီးနေပြီ ”

နောက်ဆုံး စကားကိုဆို၍ ကျန်ခဲ့သော အန်တီမာလာ မျက်လုံး အနံ့တွင်လည်း မျက်ရည်စတို့ ရစ်စဲနေခဲ့သလို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာခဲ့သော သူမတို့ သုံးဦးသားလည်း အသံတိတ်တိတ်နေမိကြသည်သာ။

လေယာဉ်ပေါ်အတက်တွင် အန်တီမာလာရှိရာတက် လှည့်၍

လက်ပြမိသည်။ ပြီး။ အရာအားလုံးကို သူမ လက်ပြလိုက်သည်။

နှစ်ရှည်လများ ကျင်လည်ခဲ့ရသည့် သည်နေရာ၊ အတွေ့အကြုံ အစ်များစွာ၊ အသိပညာသစ် အတတ်ပညာသစ်များစွာ ပေးခဲ့သော သည်နေရာ၊

သူမဆက်ဆံခဲ့ဖူးသူများနှင့် မဆက်ဆံခဲ့ရသူများ အားလုံးကို သူမ လက်ပြနှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ နေရစ်ခဲ့တော့ ”

“ နေရာယူကြရစို့... ငြိမ်း ”

“ အို ”

ပထမဆုံး သူမ ပြန်ကြားလိုက်ရသော နာမည်ဟောင်း။ အချားစွာအတွင်း အသံအဖြစ် ပထမဆုံးပြန်ကြားလိုက်ရသည် အပေါ်အပေါ်။

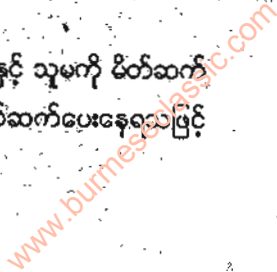
“ နင်... ငါ့ကို ငြိမ်းလို့ ခေါ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား ကေ ”

ကေက ဆမန်သာဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်းမှ သူမကို ပြုံး၍ ကြည့်လာသည်။

“ မင်း... အလယ်မှာထိုင်မလား ”

“ အင်း ”

နေရာယူအပြီးတွင် ကေက ဆမန်သာနှင့် သူမကို ဖိတ်ဆက် လိုက်သည်။ ရင်းနှီးပြီးသား သူငယ်ချင်းချင်း ဖိတ်ဆက်ပေးနေသဖြင့် အတော့ နည်းနည်းဆန်သည်။

“ ဆမန်သာ... နာတာလီရဲ့ နာမည်အရင်းက ငြိမ်းတဲ့ ဒီမှာ ကျောင်းတက်တော့မှ အဆင်ပြေအောင် သူ့နာမည်အစစာလုံး ဆန်ကို ယူပြီး နာတာလီလို့ ပြောင်းထားတာ ”

“ ငါ မှတ်မိပါတယ်ဟ ရောက်ရောက်ချင်းတုန်းက တစ်ခါ အဲ့ဒီနာမည်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖူးတယ်လေ၊ အခုညက ငြိမ်းချမ်းငြိမ်းတဲ့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ”

“ နင့်မှတ်မိသားပဲ... နင့်နာမည်လည်းပြောဦးလေ ”

“ ငါ့မှာ ဆမန်သာကလွဲလို့ တခြားနာမည်မရှိဘူး ငြိမ်း ကောရောဟင် ”

“ သူကလည်း နင့်လိုပဲ နာမည်ဆင်းရဲတယ်၊ ကေဆိုတဲ့ တစ်လုံးတည်းပဲရှိတာ ”

“ ငါတို့က အဲ့ဒီနာမည်မျိုးတွေ လျှာသိပ်တွေ့တာ မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် ငြိမ်းကိုလည်း ပြောထားတာ... ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောင်းမယ်ဆိုတာကို ငါပေးဘူးလို့ ဒါပေမဲ့ ပြန်ပြီဆိုတာနဲ့ လေယာဉ်ဆီ တက်ကတည်းက ငါအဲ့ဒီနာမည် အသစ်ကို မခေါ်တော့ဘူးလို့ ”

ဆမန်သာက ကေ့ စကားကြောင့် အနေရခက်သွားဟန်နှင့် ပန်း ကျုံ့ပြသည်။

ပြီး သူ့ကိုသူ ဝံ့ကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။ ကေနှင့် သူမတို့ နှစ်ယောက်က ဂါဝန်ရှည်ကိုယ်စီနှင့် ခပ်ရိုးရိုးဝတ်ဆင်ထား သလောက် ဆမန်သာက ယဉ်ကျေးမှုသိပ်မပြောင်းသေး။

အကျိုးလက်ပြတ်၊ စကတ်တိုတိုနှင့်သာ ရှိသေးသည်လေ။

“ ဟဲ့... နာတာ အဲလေ ငြိမ်း ဝါကိုလည်း နာမည်လုလှလေး တစ်ခုပေးပါဦး တော်ကြာမိကောက မခေါ်ဘဲ နေဦးမယ်၊ ဒီ ဒီပိုင်ကိုတော့ လေ ဟိုရောက်ရင် ပြင်ပို့မယ်နော် ”

“ ငါ... မင်းကိုစောင်းပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ နာမည် ပြောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ငါစဉ်းစားပေးမယ် မင်းနဲ့လိုက်မယ့် နာမည်လေး ”

လေယာဉ်စထွက်ပြီပို့ သူမတို့စကားပြတ်သွားသည်။ တရွေ့ရွေ့ ကျန်ခဲ့သည် ရှုခင်းများဆီ သူမ အကြည့်ရောက်မိ၏။ အဆုံးမသတ်ခဲ့ရ သည့် နှုတ်ဆက်စကားကိုလည်း တိုးတိုးဖွဖွရှေ့တော်လိုက်မိလေသည်။

“ နေရစ်ခဲ့တော့... အိပ်မက်ဆိုးတို့ရေ ”

အခန်း (၁၅)

“ ငြိမ်း... ပြန်ရောက်နေပြီတဲ့လား ”

ဖွာလွင့်သွားတဲ့ ရွက်ဖျဉ်တွေအောက်က နာနာကျင်ကျင် ခြည်တမ်းနေတဲ့ လှေယေလို့ လမင်းကြော့သွားတဲ့ ကောင်းကင်ဆီ ဆွဲဆွဲ ဝင်ဝင် ဟစ်အူနေတဲ့ တောရိုင်းကောင်ကို တစ်ကိုယ်ကြား အက်ကြေ သံတွေနဲ့ သူ့ခိုနေမိပြီ။

ခေါင်းငုံ့၊ ဒူးထောက်၊ ငြိမ်ဝပ်။

ကိုယ့်ဒဏ်ရာကိုယ် လျှာနဲ့ပြန်လျက်နိုင်သေးတဲ့ ကျားနာ တစ်ကောင်ကမှ သူ့ထက်သာလိမ့်ဦးမယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဘဝက ကိုယ့်ကို ကိုယ်ပြန်ခုတ်မိတဲ့ ဓားတစ်လက်လို့ပဲ။

ဒီအဖွဲ့တွေထဲမှာ အားလုံးကျေနပ်အောင် လဲကျပြလိုက်ရမှာ လား။

သူကတော့ သူ့ကိုသူ ဒီနေရာမှာပဲ အတောင်ချိုးပြီး ပစ်ချထား

ကြည့်

ဘာသံကမှ သူ့အက်သံလောက် မကျယ်လောင်ခဲ့ပါဘူး။ အနောက် ကို လှည့်ငေးရင်း ခြေရာတွေက ရိုးရိုးခိုင်ခိုင်ပဲကျန်တော့တယ်။ ရှေ့မှာရော။ ကောင်းကင်တွေ တစ်လွှာပြီးတစ်လွှာ ပြိုအိကျလာသလို အလေးလံလှတဲ့ ဒဏ်ရာ။

အလင်းတွေ ထစ်ထစ်အအနဲ့ဒီညကို လမင်းဟာ ဒီအတိုင်း အထဲထဲလေမလား။ ညဉ့်ဦးလေကိုက တဖိတ်ဖိတ်နက်နေသလို ထင်ရတယ်။

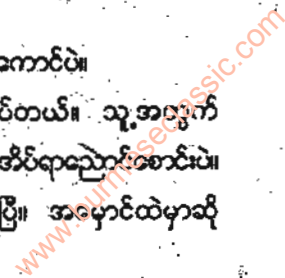
သူ့ကို ရောင်းမြောင်းကြည့်နေကျ ကြယ်စုကြယ်ဝန်းတွေတောင် ဘာတစ်သောင်းစာ အမှောင်တွေထဲ ခဲခဲသည်းသည်း ပျော်ဝင်ဖွဲ့တည် နှော့ကြပြီ။

နာမည်ပေးမထားတဲ့အပြုံးမျိုး သူပြုံးမိတယ်။
ယိုယွင်းစ ပင်လယ်ရိုင်းရဲ့ မုန်တိုင်းအထပ်ထပ်အောက် အောက်တွေ လဲပြိုသွားတဲ့ တယောအိုက မိစ္ဆာဆန်ဆန်တစ်ချက် 'လက်ပြ နှော့သလိုမျိုးပေါ့။

“ မိစ္ဆာ ”
ဟုတ်တယ်။

သူဟာ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ပဲ။
ငြိမ်းအတွက်တော့ သူဟာ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ပဲ။

ကမ်းပါးတစ်ခုရဲ့ အစွန်းမှာ သူရပ်တယ်။ သူ့အတွက် တွေ့ဟာ လမ်းဖြစ်လို့ နေတာတွေကတော့ အိပ်ရာညောင်းစောင်းပဲ။ အရောင် အဆင်းတွေကို သူမုန်းခဲ့တာကြာပြီ။ အမှောင်ထဲမှာဆို

အားလုံးကို တပြေးညီမြင်ရတယ်။ တစ်ခါတလေ စဉ်းစားမိတယ်။ အလင်းရောင်နဲ့ စဉ်းလဲတောက်ပနေတဲ့ နေတွေက အမှန်လား။ အလင်းရောင် မရောတဲ့ ညစစ်စစ်တွေက အမှန်လား။

“ ငါက... နေလား... ညလား ”

စိတ်ပြတင်းကို ချပ်ခဲပိတ်ပြီး ရောက်ရာအရပ်ကို ပုံကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုသူ မမြင်ရဘူး။ သူ့လက်ထဲက မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်တယ်။

“ ငြိမ်းကို လွမ်းရင် အလင်းရောင်ကို တမ်းတမိတယ် ”

သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေခဲ့တဲ့ အလင်းရောင်ကို ထိတ်လန့်စရာတစ်ခုလို သူ့မြင်လိုက်ရတယ်။ ငါကျင်ကျင် အလင်းရောင် ထဲမှာသူ နောက်ဆုံး ရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားက နံရံမှာ မတည့်မတည့် ခိုတွဲလို့။

“ အလင်းရောင်ကိုမြင်ရင် ငါရှူးသွပ်သွားတော့တာပဲ ”

သူ့ကြိုးဝါးသံကိုသူ ရင်ထိတ်သွားတယ်။ အလိုလိုလွှဲပြောင်းခဲ့တဲ့ လက်အစုံက ပန်းချီကားပေါ် ထိုးစိုက်ကျ။ ကင်းမတ်စကို အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်မိတယ်။

အရောင်တွေတစ်စစ။ အဲ့ဒီ တအင်အတွင်းမှာပဲ သူ့ရဲ့နှစ်ကာလ ပေါင်းများစွာ မှန်မွှားလွင့်ဖွာသွားခဲ့ပြီ။ ရင်ကွဲသံကြီးနဲ့ ဟစ်အော်သံ လိုက်တယ်။

အမှောင်တန်တလျားက တိတ်ဆိတ်မှုတွေ တုန်လှုပ်သွားမယ့် ဝက်စံတားလန်းဒ် ပန်းရုံတွေဆီက နှင်းဆီတွေ ဝိုင်းလာ

အတယ်။ အော်သံကို ရပ်တန့်ပြီး နားစွင့်ကြည့်တယ်။ ဥယျာဉ်ဘက်က ညည်းညူရွေ့လာသံ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်။

“ အိုး ငါ့ကို မကြောက်ကြနဲ့ ငါက ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ မှောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ... သိပ်အစွမ်းအစရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဆီတို့ သခင်မလည်း ငါ့ကိုအလွယ်တကူ မေ့ပစ်နိုင်မလားဘဲ ”

သူ့အပြုံး သူ့မမြင်နိုင်ပေမယ့် အချိုးမကျတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွန့်ပုံမျိုးပဲ ခြစ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူသိပြီးသား။ အခန်းလွတ်တွေ အများကြီးကို အဲဒီအပြုံးနဲ့ပဲ သူ့ဖြတ်သန်းခဲ့တယ်။

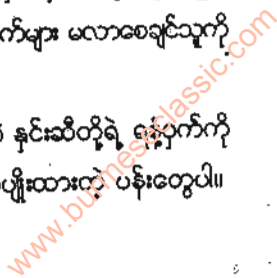
ဥယျာဉ်နဲ့ ဝေးလာတဲ့နောက် ဝိုင်းညည်းသံတွေလည်း တိုးလာ သောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။ အလင်းရောင်လား။ မလိုပါဘူး။ သူတစ်နေရာမှာ တည်းခိုလိုက်တယ်။

ကျွမ်းဝင်ပြီးသားနေရာမှ သူ့ရှေ့ခြေလှမ်း ခုနစ်လှမ်းစာလောက် နှာ လှေကားတစ်စင်းရှိမှန်း အလိုလိုသိနဲ့ပြီ။

ဒီလိုနဲ့ ထပ်ခါးလေးရဲ့ မှန်လည်တံခါးတွေနောက်မှာ ဆိတ်တဆိတ်ထိုင်လို့ ခြံရှေ့ကို မျှော်ငေးမိပြန်တယ်။

နှင်းဆန်ဆန်ရှာနေတဲ့ မိုးမှန်တွေထဲမှာ နှင်းဆီရုံတွေလည်း ခြံလည်အိမ်မော ကျသွားကြပြီ။ သူက ဘာအတွက်များ မလာစေချင်သူကို မျှော်နေမိပါ လိမ့်မယ်။

ပန်းအိပ်ချိန်မှာ ထွက်ပြုလာတတ်တဲ့ နှင်းဆီတို့ရဲ့ ရနံ့မှက်ကို ညည်းလေထဲမှာ သူ့ရလိုက်တယ်။ ငြိမ်းအတွက်ပျိုးထားတဲ့ ပန်းတွေပါ။

ခုတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း မျိုးစေတစ်မျိုးဖြစ်ရတော့မယ်။ သူတော့ကြည့်တယ်။ ဘယ်လိုပန်းတွေ ပွင့်ပြလိုက်ရမလဲလို့။ သူပွင့်ချင် တွေမှာ သွေးစက်တွေစို့နေမှာစိုးတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီပန်းကို ငြိမ်း နောင်ဖြစ်အောင် အလှဆုံးပွင့်ပြပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းနွမ်းပစ်ရလိမ့်မယ်။

“ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါငြိမ်း ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

အမှောင်ထဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ငြိမ်းရဲ့ အသံလေး စိမ့်ထွက်လာ သလား။ သူ့ကြားလိုက်မိသလိုပဲ။

“ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တော့ ခွင့်မလွှတ်ရသေးဘူး ငြိမ်း ”

နောင်တမဟုတ်ဘူး။ ကံကြမ္မာကို မကျေနပ်တာ။ အဲဒီ လူညံတွေရဲ့ ဆင်ခြေလို့ ဆိုဦးမလား။ သူ့ကိုသူ ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်ထို့ ဝန်ခံခဲ့ပြီးပြီပဲ။

“ ငါမကျေနပ်တဲ့ ကံကြမ္မာက ငါ မဖန်တီးခဲ့တဲ့ ငါ့ထို ခွေးချယ်ခွင့် မပေးခဲ့တဲ့ ငါ့ကို အဋိတ်ဖမ်းလုပ်ကြံခဲ့တဲ့ ကံကြမ္မာကို မကျေနပ်တာ။ မကျေနပ်ခွင့်ရှိတယ်။ ဘာလို့များ ညီမှုငြိမ်းရဲ့ တစ်ဘက်မှာ အခြေရှိလာမှာ မဟုတ်ဘဲ အပေါင်းသင်္ကေတနဲ့ ငါ့ကို ဖြားယောင်း ခဲ့ရတာလဲ ”

ခွဲရပြီဆိုတာကို သိရက်နဲ့တော့ ငြိမ်းအတွက် လွမ်းစရာ မချန်ရင် ချင်ဘူး။ အရောင်အဆင်းရှိတဲ့ အမှတ်တရတွေက များလှပြီ။ သက်တမ်းစေ့ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို ပြက်ရယ်ပြုစရာထင်ခဲ့တဲ့ သူ့အတွက်

ဟောဒီအိမ်ကလေးရဲ့ အနောက်ဘက်ဆီမှာ သင်္ချိုင်းရာအုတ်ဂူတစ်လုံး ခွဲနေခဲ့ပြီ။

မှန်လည်တံခါးအနားက ပြန်အထမှာ ရှေးဖူးတဲ့ ကံဗျာတစ်စက သူ့ကိုလှောင်ပြောင်ဖို့ အာရုံထဲရောက်လာတယ်။

ငါ့ညစာမှာ

အလောင်းတွေထပ်လှပြီ

ဟောဒီ ညစ်ထေးဆူညံနေတဲ့ ဘဝတွေကြား

အသက်မရှည်ချင်လည်း... နေ

ဆေးလိပ်တစ်ဖွားလောက် တိုက်စမ်းပါ အပေါင်းအသင်းရာ။

အိမ်ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ဖိုးကပိုသည်းနေပြီ။ စိမ့်အေးမှု

ကြောင့် နာကျင်ကိုက်ခဲမှုကို မခံစားရဘဲ အထိအတွေ့မှန်သမျှက

ထိမ်ငွေ့ဆန်လို့။ သူတကာယ်ပဲ သေဆုံးသွားပြီလား။

ပြတင်းမှန်သားတွေရဲ့ တစ်ဘက်မှာ အမှောင်ကျကျအောက်

ညောင်ပျောက်နေတဲ့ သင်္ချိုင်းရာ အုတ်ဂူကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူလည်း မျိုးစေတွေလို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခံလိုက်ရတဲ့အခါ

ခြေလွှာကို တိုးထွက်ရှင်သန်နိုင်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

သူ့အုတ်ဂူကိုသူ ချောက်ချားချားကြည့်ရင်း မှန်ပြတင်းတွေ

နောက်က ဆုတ်ခွာခဲ့ပြီ။

ထပ်ခိုးပေါ်မှာ သူမရှိတော့။

မြေညီထပ် အခန်းတွေတိုင်းမှာလည်း မရှိတော့။

ကြမ်းပြင်ရဲ့ အပေါက်တစ်ခုကနေ သူ့ကိုသူ ပစ်ချလိုက်ပြီ။
အောက်က အမှောင်က တငွေငွေငွေလို့နေတယ်။ ဒီနောက်ပိုင်း
ဘာလတွေမှာ သူ့စိတ်ကြိုက်အဖြစ်ဆုံး ပုန်းခိုရာလေ။

ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပြန်မြဲထားမိတဲ့ ညောင်ပင်အိုလိုပဲ။

“ မူးယစ်ဆေးအစ ဆေးလိပ်ကတဲ့ ကိုရဲ့... ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်
နိုင်ပါတယ် လုပ်မနေနဲ့၊ ခုတောင် ကို ဒီဆေးလိပ်ကို ဖြတ်နိုင်လို့လား ”

“ မသောက်ပါနဲ့လို့ ခဏခဏတားနေတဲ့ကြား ဒီဆေးလိပ်တွေ
သောက် သောက်နေတာမြင်တော့ ပြောလို့မရပါလားလို့ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိတယ်... ကို ”

လှိုက်ခနဲ ဖျံတက်လာတဲ့ ဝေဒနာကြောင့် အသံဟောင်းတွေ
လွင့်ပြယ်သွားခဲ့တယ်။ လည်ချောင်းထဲ ဆန်တက်လာတဲ့ ငန်ကိုကို
အရသာ။ သူ့လက်ခုံပေါ်သူ အန်ချလိုက်မိတယ်။ ပူနွေးနွေးစေးထန်းထန်း
အရည်များ။

သွေးညှို့နဲ့ကို ရှူရှိုက်မိတာနဲ့ ရင်ထဲထိတ်ခနဲ။

သွေးစက်တွေ အမှောင်ထဲ ပြန်ကျကုန်တယ်။

“ ထူးဝေ ... ဟေး... ထူးဝေ ”

မြေလွှာတွေကို ဖောက်ထွက်လာတဲ့ခေါ်သံ အက်ကွဲလေးပင်
နေတဲ့ ခေါ်သံတွေ။

“ ငါ့ကို မခေါ်ကြနဲ့ဦး... ငါ့ကို မခေါ်နဲ့ ”

ခေါ်သံတွေကြားမှာ သူ့အိပ်မောကျသွားခဲ့တယ်။

အိပ်မောချခံထားရတဲ့ လိပ်ပြာတစ်ကောင်လို တထိတ်တရွံ့
ခဲအေးချက်တွေနဲ့ပဲ အိပ်မက်ထဲရောက်ရှိသွားခဲ့ရတာပါ။ အိပ်မက်မှာ
ပြန်တွေ အသံတွေပါမလာဘူး။

“ ငါ့ကို... မနှိုးကြပါနဲ့ ”

နိ

အခန်း (၁၆)

“ ဘယ်လို... ဘယ်လို ဘိုးဘိုး... ကို ကိုမရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား ”

သူမကြားလိုက်ရသည့်စကားကို သူမ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်စေသည်။ ခေါင်းကို တွင်တွင်ထက်ပို၍ ယမ်းခါရင်း ခုံပေါ်သို့ အရှင်ကြီးပြတ် ခြုတ်ကျသွားရ၏။

သည်လိုနဲ့နဲ့သိလျှင် သူမ မမေးခဲ့ပါဘူး။ သူမ ပြန်ရောက်တည်းက 'ကို' နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာစကားမျှမကြားရ။ ဘယ်သူကမျှ တစ်စွန်းတစ်စ မပြောခဲ့ကြပေ။ ဘိုးဘိုးနှင့် ဘွားဘွားကို နေနိုင်လွန်းသည်ဟုပင် ထင်ခဲ့မိသေး၏။

သည်မနက်တွင်မှ သူမ မနေနိုင်လွန်းစွာ မေးလိုက်မိခြင်းပင်။ “ ဟုတ်တယ် မြေးလေး။ မောင်ထူးဖေ ဆုံးတာ တစ်လ ကျော်သွားပြီ ”

ကြည့်

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး အို... သမီးမယုံဘူး... ဘိုးဘိုးရယ် သမီးကို အဲဒီလို မနောက်ပါနဲ့ ဒါ ဒါသမီး... မဖြစ်နိုင်၊ မစဉ်အင်း ဟင့်အင်း ”

“ နောက်ကောင်းတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ သမီးလေးရယ် ”
ဘွားဘွားက သူမကို ထွေးဖက်နှစ်သိမ့်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

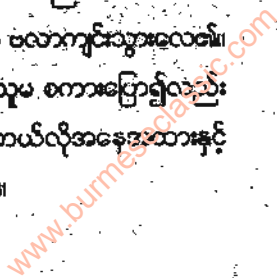
“ သမီးလေးဆီ ဘွားဘွားတို့ အကြောင်းကြားခဲ့ပါသေးတယ်။ သမီးလေး အဲဒီစာ မဖတ်ရဘူးလား။ ဖုန်းထဲမှာဆိုရင် သမီးလေးကို ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်လို့ ဘွားဘွားစာရေးပြီး ပြောခဲ့သေးတယ်လေ... သမီး မဖတ်ရဘူးလား ”

“ ဘိုးဘိုးတို့လည်း သိတာမကြာသေးဘူး။ ရက်ပိုင်းပဲ နှိုသေးတယ်။ ဒီမှာဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ နယ်ဘက်ခရီးထွက်သွားရင်း ခြစ်တဲ့ကိစ္စဆိုတော့ ဘိုးဘိုးတို့ သိသိချင်းအကြောင်းကြားခဲ့တာပါ ”

“ ဒါ... ဒါဆို တကယ်ပေါ့။ ကို... ကိုသေသွားပြီပေါ့ ကို ခန့်တော့ဘူးပေါ့ သမီး... သမီး သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ”

ဘိုးဘိုးနှင့် ဘွားဘွားတို့ မျက်နှာတွင် စနောက်ကနီစယ်နေဟန် အမူအရာမျိုးမရှိ။ ရင်ဝဋ် လေးလံသိပ်သည်းလာသည်။

စံစားမှုအားလုံးထုံကျဉ်၍ သူမခေါင်းထဲ ဗလာကျင်းသွားလေ၏။ အမှန်ဟု သေချာသွားသည့်နောက် သူမ စကားပြော၍လည်း မရတော့။ ငို၍လည်း မရတော့။ သူမကိုသူမ ဘယ်လိုအနေအထားနှင့် အထောက်အပံ့ သွားသည်ဆိုခြင်းကိုပင် မသိတော့။

“ တစ်လကျော်ပြီ ”

“ နယ်ဘက်ခရီးထွက်ရင်း ”

“ သူ့ကိုဘယ်တော့မှ ”

“ အဲ့ဒီစာ မဖတ်ရဘူးလား ”

“ မြေးလေး... မြေးလေး သတိထားဦးလေ၊ ဟဲ့ အဲ့ဒီလိုကြီး
ဇာတ်ဦး ကြောင်ကြည့်မနေနဲ့လေ သွား ရေသွားခပ်ချေ၊ မြေးလေး
မြေးလေး ဘိုးဘိုးကိုကြည့်စမ်း ”

“ ဆေး... ဆေး အဘိုးကြီး ကျွန်မ ဘာဆေး... ဘာဆေး
ယူခဲ့ရမှာလဲ ”

“ ရေသာသွားခပ်စမ်းပါ ”

“ သမီး သမီးလေး ”

ညိုမွဲမွဲ ဟင်းလင်းပြင်ထဲမှ စကားသံတို့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာ
တိုးတိမ်သွားခဲ့သည်။

အမြင်အကြားခံစားမှုကင်းမဲ့စွာ သူမကို တွန်းထိုးလှုပ်ခါ
နေမှုအား ခပ်ယဲ့ယဲ့သတိထားမိသော်လည်း တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းမရှိ။ သူမထံ
တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာသော ပုံရိပ်များစွာကို မြင်လာရသည်။

အရိပ်များက သူမ ခန္ဓာကိုယ်အား တိုးလျှိုပေါက်ဖြတ်သန်း
သွားကြ၏။

ပုံရိပ်တစ်ခုကို သူမ ဖမ်းဆုပ်လိုက်နိုင်သည်လား။

“ ကို ”

စက္ကန့်လက်တံ တစ်လှမ်းစာလောက်သာ ‘ကို’ မျက်နှာကို
မြင်လိုက်ရ၏။ အခိုးအငွေ့လို လွင့်ပြယ်သွားသည့် ထိုပုံရိပ်နောက်
သူမကိုယ်တိုင် အခိုးအငွေ့အဖြစ် ကောက်ကောက်ပါသွားရလေပြီ။

တစ်ချိန်က စိမ်းမြရွက်ချွန်တို့ ယုက်ဖြာခဲ့သော ယူကလစ်
ထင်များ မိုးငွေ့ပါးပါးတွင် နေနှစ်စင်းရံခဲ့ဖူးသည့် မြို့လယ်ပျော်စင်။

တစ်ချိန်က ‘ကို’ နှင့်အတူ လျှောက်ခဲ့ဖူးသည့် ယူကလစ်
တစ်ခြမ်းနှင့် မြို့ရွာလမ်းကလေးပေါ် သူမ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်နေ
မိသည်။

တကယ်ဆို သူမ စိတ်ကူးမိခဲ့သည်က

စာမရေး ဖုန်းမဆက်နှင့် နေနိုင်လွန်းသော ‘ကို’ ကို အံ့ဩ
စမ်းသာ သွားစေချင်သည်။ သူမ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ‘ကို’ ရှိမည်
နေရာကို ဘိုးဘိုးတို့ဆီမှ သိရလိမ့်မည်ဟု ခပ်လွယ်လွယ် တွေးခဲ့မိ၏။

ဘိုးဘိုးတို့ အတိအကျ မသိလျှင်တောင် ‘ကို’ ဦးလေးကတော့
ပြောပြနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

‘ကို’ ရောက်နေသည့် လိပ်စာကိုရလျှင် ဘိုးဘိုးနှင့်ဘွားဘွား
ကျေနပ်အောင် အိမ်မှာ နှစ်ရက် သုံးရက်နေပြီး ‘ကို’ ရှိရာလိုက်လာခဲ့မည်။

‘ကို’ ရှိရာ လိုက်လာချင်ခဲ့သည်။

“ အခု... ငြိမ်း ဘယ်ကို လိုက်လာရမှာလဲ... ကို
အသံမဲ့ အော်ဟစ်မှုတို့ဖြင့် သူမ ရင်တစ်ခွင်လုံး အက်ကွဲ
ညွှားတော့မတတ်။ မှင်တက်ခြင်းများ ရပ်ဆိုင်းသွားသည့်နှင့် မျက်ရည်က

အလိုလိုပေးကျလာသည်။

ယူကလစ်ပင် အုပ်ကြားသို့ သူမရောက် ရှိလာသည်။ တစ်ခြံတည်း အတူနေခဲ့သူချင်း အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံမှုမျိုးပင် မရှိခဲ့သော သူမ၏ သက်သက် ဘဝနှစ်ခုအား အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သွားစေရန် အစပျိုး ပေးခဲ့သည် နေရာလေး။

ပင်များတို့ဆီ သူမ မော့လှန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ အို... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ”

ရွက်သစ်ပေါင်းများစွာ အဆက်ဆက်လဲခဲ့ပြီးသည့်တိုင်အောင် သည်ပင်များတို့က ဒေါင်းရှုပ်ကလေးကို ဖော်ကျူးနိုင်တုန်းပင်။

သူမ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ဝှဲစောင်း၍ လမ်းမဘက်သို့ ကြည့်မိ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နောက်ပြန်လျှောက်၍ စကားလိုက်ပြော နေသော အရူးတစ်ယောက်ယောက်ကိုမျှား တွေ့ရမည်လားဟု သူမ မျှော်လင့်မိခြင်းမှာ သူမကိုယ်တိုင် ရူးနမ်းနေ၍သာဖြစ်ရမည်။ လက်တွေ့တွင် နေရောင်ကျဲကျဲ ဖြန့်ခင်းထားသော လမ်းမထက် သွားလာ နေသူတစ်ယောက်တစ်လေပင် ရှိမနေခဲ့ပေ။

“ ငြိမ်း... ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမှာလဲ ကို ”

ယူကလစ်ပင်များကြားမှ လမ်းမဘက်သို့ နောက်ပြန်လျှောက်၍ ထွက်လာခဲ့မိသော်လည်း သူမကို ဝင်တိုးတိုက်သွားသူမရှိ။

“ တကယ်လို့ အဲဒီတုန်းကတည်းက ငြိမ်းကို ‘ကို’ ဝင်မတိုက်မိ ခဲ့ရင် ”

သူမ လမ်းပေါ်တွင် တည်တည်မတ်မတ်လျှောက်၍ ဗြူးထဲသို့ ခြံခဲ့လိုက်သည်။ လုံးဝနောက်ပြန်လှည့်မကြည့်မိအောင် စိတ်တင်းထား နင်းကာ သူမ လည်ပြန်ကြည့်မိခဲ့သေး၏။

“ ဒီနေ့ရဲ့ ဒီအချိန်လေးမှာ ထူးစေလိုတဲ့ကောင်က ”

“ အား... ကို ငြိမ်းကို ရူးအောင် တမင်လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ငြိမ်း ဆိုတာကတော့ ဘာလို့ အလုပ်လုပ်နေသေးတာလဲ... ကို လုပ်ခဲ့တာလား။ ငြိမ်းကို ငြိမ်းရူးအောင် လုပ်နေမိတာလား ”

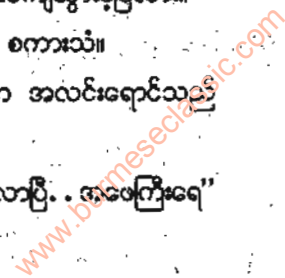
“ ငြိမ်းကိုချစ်တယ် ”

“ သွား... မကြားချင်ဘူး၊ မကြားချင်ဘူး ”

ဆံပင်တွေသူမ မျက်နှာပေါ် အုပ်ကျလာသည်အထိ ခေါင်းကို ချိတ်မိမိသည်။ နားအစုံကိုလက်နှင့် ဖိပိတ်၍ ပြေးထွက်လာခဲ့မိ၏။ ခေါ်သံအချို့နှင့် တစ်စ ပို၍ နီးကပ်လာခဲ့သည်။ ဝန်းကျင်သည် ငြိမ်း နေရောင်ကျဲကျဲအောက်မှ ညတစ်ညသို့ ချက်ချင်းကျပြောင်းသွား ခဲ့သည်။

သူမကို သူမ အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ဆုံးသွားသလို ခံစားလိုက် ၏။ သူမပြေးနေဆဲလား၊ ရပ်လိုက်မိပြီလား၊ လဲကျသွားခဲ့ပြီလား။ နှုတ်သော အထိအတွေ့ နှုတ်သော စကားသံ။ သူမ မျက်နှာပေါ်ကျရောက်လာသော အလင်းရောင်သည် ငြိမ်း နှုတ်သောနေသည်။

“ သမီးလေး... သမီးလေး သတိရလာပြီ... ငါ့ဖေကြီးရေ ”

“ဟေ့... ဟုတ်လား”

အမြင်သစ်နေသော်လည်း သူမ၏ အခန်းဟောင်းလေးထဲ
ရောက်နေမှန်း ရင်းနှီးစွာ သိရှိလိုက်ရသည်။ သူမနံဘေးတွင် ဘွားဘွား
ပြီးတော့ သူတို့အနောက်မှ နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကား
တစ်ချင်း သူမ၏ ပုံတူ။

မျက်ရည်များကြားမှ သူမ လူးလဲထလိုက်သည်။ ခေါင်းထဲ
မှိုက်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွား၏။ အသက်ရှူမှုမှန်သေးသည်ကိုလည်း သူမ
သူမ သတိထားမိလိုက်သည်။

“အို... သမီးလေး မထနဲ့ဦးလေ”

“ပြန်လဲနေလိုက်၊ မြေးလေး ဘာမှလည်း မပြောနဲ့
ဘာမှလည်း မမေးနဲ့ဦးနော် ဟုတ်ပြီလား ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဝေ
နားနေလိုက်ဦး”

သူမ တစ်ခုခုပြောချင်နေသော်လည်း စကားသံအဖြစ်ထွက်
မလာပေ။ တစ်ခုခုတွေ့က များလွန်းနေ၏။ ပြန်လဲနေရန် လိုသေးမှန်း
သူမကိုသူမ သိလိုက်သဖြင့် မျက်လုံးဖွဖွမှိုက်၍ အသာအယာလဲချလိုက်
သည်။

အမြင်အာရုံထဲ အလင်းလိုလို အမှောင်လိုလို အထင်အတွက်
များ တစ်ပိတ်ပိတ်နှင့် သူမ မူးနောက်နှမ်းနယ်နေရသည်။

တင်းထားမိသမျှ အရာအားလုံးကို ရှိကံသံနှင့်အတူဖြေလှမ်း
လိုက်လေသည်။

“ဒီလောက်အထိဖြစ်သွားအောင် သူ့ဘယ်အချိန်က စပြီး
မှိုက်မဲသွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဦးကိုယ်တိုင်တောင် မသိခဲ့ရပါဘူးကွယ်... ဦးရဲ့
ပေါ့လျော့မှုတွေပါပဲ”

ပြောရင်း အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။

သူမ နှလုံးခုန်သံသည်လည်း တိမ်ဝင်လှနီးနီးဖြစ်နေခဲ့ရပါပြီ။
‘ကို’ပတ်သက်သမျှသတင်းစကားအားလုံးက သူမထင်မှတ်ထားသည်များ
နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်းဖြစ်နေသည်။

သူမ ဦးနောက်တွင် ‘ကို’နှင့် သေခြင်းတရားကို ဘယ်လိုမျှ
ဆက်စပ်နိုင်သေးခင် မယုံကြည်နိုင်သေးခင်မှာပင် ‘ကို’ဦးလေးထံမှ
ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ စကားတို့ကို ကြားလိုက်ပြန်၏။

မူးယစ်ဆေးဝါး အော့ဒိစ်ရောဂါ။

“သမီး ကျောင်းသွားတက်တဲ့နေ့ကပိုင်းမှာ ဒီကောင်
တော်တော်ခြေငြိမ်လာတယ်၊ ဦးတောင် အံ့ဩယူရလောက်အောင်
ခြေငြိမ်လာတာ သမီးရဲ့ အရင်ကဆို ခရီးတိုထွက်လိုက် ခရီးရှည်
သွားလိုက်ရဲ့ အိမ်ကို တစ်ထောက်နှားရင်လိုသဘောထားခဲ့တဲ့ ကောင်က”

သူမ ဖြတ်မေးလိုက်ရင် ပြင်မိလေသည်။ မမေးဖြစ်။ သူစိတ်ရှိ
သလို ပြောပါစေတော့ဟု ကိုယ့်မေးခွန်းကိုယ် မြဲချထားလိုက်ရသည်။
တစ်ခါတရံတွင် မေးခွန်းမထုတ်ခြင်းကပို၍ ပြည့်စုံစွာသိရသည်လေ။

သူမ လိုချင်သော ‘ကို’နောက်ဆုံးလိပ်စာကို သာမက
‘ကို’ဘာတွေ လုပ်နေခဲ့သည်ကိုပါ သိချင်လာ၏။ သူမ ငြိမ်၍ နားထောင်

နေလိုက်သည်။

“လမ်းသိပ်မများတော့ဘူး။ ဦးလည်း ကိုယ့်တူကိုယ်စိတ်ချ သွားထားပေါ့။ သကောင့်သားက ငြိမ်မယ့်ငြိမ်တော့လည်း တစ်နှစ်လောက် အထိ ဘယ်မှကိုမသွားဘူး။ အဲသွားမယ့်သွားတော့လည်း တစ်နှစ်လုံး မောက်သွားပါရော သူအိမ်ပြန်လာတော့ ဦးကိုပြောတယ်။ သူ့ရဲ့ ဝန်ချီရေဖော် တစ်ယောက်နေတဲ့ တောင်ပေါ်မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်သွား တာတဲ့ သူဟိုမှာပဲ အပြီးနေတော့မယ်တဲ့”

တောင်ပေါ်မြို့ဆိုသော စကားကြောင့် သူမနဲဘေးမှ ကေက သူမကို လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုဒေသမျိုးကို သူမနှစ်ခြိုက်တတ်မှန်း ကောလည်း သိထားသည်လေ။

“သူက ခြံတွေတာတွေဝယ်ပြီး အိမ်ဆောက်ဖို့တောင် စီစဉ်ခဲ့ပြီး ငြိတဲ့များ ဦးဆီက အမွေခွဲဖို့ ပြန်လာတာတဲ့ လုပ်ပုံက သူ့မိအေတိုင်း ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့် ဘယ်သူနဲ့လည်း မတိုင်ပင်ဘူး သူ့အမွေတွေ ထိန်းပေးနေရတဲ့ ဦးလေးအရင်းကိုတောင် လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီးမှ အသိပေး တယ်။ အဲဒီအခေါက်တုန်းကတော့ သူ့ဒီမှာ တော်တော်ကြာကြာနေသွား သေးတယ်”

“သူ... သမီးဆီကို စာရေးရင်တော့ တစ်ခါရေးရင် လိပ်စာ တစ်မျိုးနဲ့”

“ဒီကောင့်အကြောင်းလည်း သမီးသိသားနဲ့ကွယ် တစ်နေရာမှ သွားပြီဆိုရင် ဟိုဝင်ဒီထွက်နဲ့ သူ့မို့လို့ မိတ်ဆွေအဲ့လောက်ပေါတယ်။

ဘယ်မြို့ရောက်ရောက် သူ့အပေါင်းအသင်းမရှိတဲ့နေရာကို မရှိဘူး”

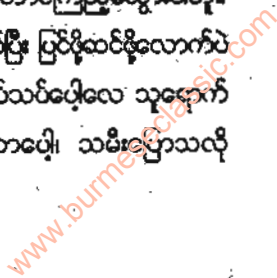
ပြောရင်းပြောရင်းနှင့်လည်း သေဆုံးသူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောနေပုံနှင့်ပင် မတူတော့။ သူ့အကြောင်း စကားစပ်မိ၍ အလွှာပ သလွှာပပြောနေကြပုံမျိုးဖြစ်လာ၏။ သည်လိုဖြစ်အောင် တမင် ဖန်တီး၍ ပြောနေမိကြသည်လား။

‘ကို’မရှိတော့ဘူးဆိုသည့်အချက်ကို ကြိုးစား ကွယ်ဝှက်၍ ခေါင်းအောင် ဟန်လုပ်ပြောနေမိကြသည်လား။ သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း သေချာမယ်။ မစေ့စပ်တော့။

သူမကို နှစ်သိမ့်ဖွေးမရန် စိတ်မချစွာ လိုက်လာခဲ့သော ဆိုးဘိုးပင် စိတ်မကောင်းသည့်ကြားမှ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်သေးသည်ကို သူမတွေ့သည်။

သူမခံစားချက်တို့ တည်ငြိမ်စပြုနေပြီလား။ မုန်တိုင်း တော့မိလေးတွင် လှိုင်းဝင်သက်ငြိမ်နေကြသည့် ပင်လယ်ပြင်နယ်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“အမွေခွဲတယ်ဆိုတာက စကားအဖြစ်သာ ပြောတာပါ။ သမီးရယ် ဒီအိမ်နဲ့ ဒီကလုပ်ငန်းတွေကို လှည့်တောင်ကြည့်မသွားပါဘူး။ ဘာမှ သူ့စိတ်ကြိုက်တွေထားတဲ့ အိမ်နဲ့ကိုယ်ပြီး ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့လောက်ပဲ ဆောင်သွားတာ။ သူ့အသုံးစရိတ်ကတော့ သပ်သပ်ပေါ့လေ သူ့ရောက် ဆရာကို ဦးပဲ ဒီကနေ လှမ်းလှမ်းပို့ပေးရတာပေါ့။ သမီးပြောသလို ဆင်ခါတောင်းရင် လိပ်စာတစ်မျိုးပါပဲ”

“ ဒါဆို သမီး နောက်ဆုံးရခဲ့တဲ့ လိပ်စာက ”

“ အဲ့ဒီ အိမ်ပဲပေါ့။ သူ့အစကတည်းက ပြောပါတယ်။ သမီး ပြန်လာရင် သမီးနဲ့ ”

စကားမဆက်ဘဲ သူမကိုကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွှဲသွားကာ သည်စကားလောက်တော့ သူမ ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီ။ သည့်ထက်မက သေချာစွာ ရည်ရွယ်ချက်များ၊ မျှော်လင့်ချက်များ၊ ဆန္ဒများ... အို အိပ်မက်တွေ အများကြီးနှင့် သူမ ပြန်လာခဲ့ခြင်းမဟုတ်လား။

“ သမီးဆီရောက်တဲ့စာထဲမှာ အဲ့ဒီအကြောင်းတွေ အရိပ်အမြွှာတောင် မပါဘူး ဦးရယ် ”

“ သမီးကို အဲ့သြဝမ်းသာသွားစေချင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ” အဲ့သြဝမ်းသာသွားစေချင်လို့။

သူမ စိတ်ကူးနှင့်တစ်ထပ်တည်း။ သေချာပါသည်။ သူမတို့ တမင် ရူးအောင်လုပ်ခဲ့ခြင်းပင်။ သူမကို ရူးပြီးကျန်ရစ်ခဲ့အောင် ဖန်တီး ခဲ့ခြင်းပင်။

“ ဒီကောင် ဦးအတွက်လည်း မကြည့်ဘူး။ သမီးအတွက်လည်း မထောက်ထားခဲ့ဘူး... အို သူ့ကိုသူတောင် ထောက်ထားခဲ့တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး... လူမိုက် ဟုတ်တယ် လူမိုက် ”

“ အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ ဦး ”

ထိုစကားကို ဝင်ပြောလိုက်သူက တစ်ချိန်လုံးနှုတ်ဆိတ်နေရင်းထောင်နေခဲ့သော ကေ။ ကေက အစကတည်းက ‘ကို’အသံ

အထင်ကြီးခဲ့သူမဟုတ်။

တကယ်လည်း ‘ကို’မှာ အထင်ကြီးစရာ ဘာအရည် အချင်းမျှ

မရှိခဲ့ပေ။

‘ကို’တစ်သက်လုံးမှာ သူမ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ခြိတ်ခြိတ်နိုးနိုး ချစ်သွားခဲ့သည်မှလွဲ၍ ဘာအရည်အချင်းမျှမရှိ။

သူမအတွက်လည်း သည်အရည်အချင်းကလေး တစ်ခုမှလွဲ၍ ဘာမျှလိုအပ်ခဲ့သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။

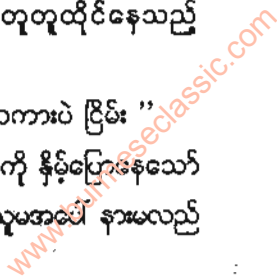
“ ထူးရယ်... မင်းကိုမင်း သိပ်အထင်ကြီးလွန်းတယ်... မင်းရယ် တချို့ကိစ္စတွေကို စမ်းသပ်ကြည့်လို့ရတယ်။ ပြီးရင် တိခနဲ ခြိတ်ခြိတ်ပစ်လို့ ရတယ်။ အလွယ်တကူ မေ့ပစ်လို့ရနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့အဖို့တော့ အဲ့ဒီ တချို့ထဲမှာ မပါဘူးကွ မစမ်းသပ်သင့်တဲ့အရာ တွေ မြည်းစမ်းကြည့်ဖို့ မသင့်တဲ့ဟာ ကွ ”

“ မိုက်လိုက်တာ... ကိုရယ် ”

‘ကို’အိမ်မှ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် သူမသည် စကား မရှိဘဲ သူမကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်ရှေ့တံ့နေမိသည်။ ကားရှေ့ခန်းမှ ဘိုးဘိုးက မကြားနိုင်သော်လည်း နောက်ခန်းတွင် အတူတူထိုင်နေသည့် သူမတော့ ကြားဖြစ်အောင် ကြားသွားသည်။

“ မင်း တတ်ထားတဲ့ ပညာတွေ အလကားပဲ ငြိမ်း ”

ကေက ဘိုးဘိုး မကြားအောင် လေသံကို နှိမ်ပြောနေသော်လည်း သိမ်မွေ့ခပ်တင်းတင်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူမအပေါ် နားမလည်

နိုင်ငံခြားဆရာက ကျော့ကိုအပြစ်မတင်ချင်။ သူမကိုယ်တိုင်ပင် သူမစိတ်ကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်လေ။

“ အချစ်က ဆန်းကြယ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရင်ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဒီထဲမှာ ဒီလောက်တော့ မဆန်းကြယ်လောက်ပါဘူး။ ငြိမ်းရယ် ”

ကျော့စကားက သာမန်အချိန်မျိုးဆိုလျှင် ရယ်ချင်စရာပင် ကောင်းနေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူမအတွက်က အရယ်အပြုံးဆိုသည်ကို ဘာလဲဟု မေးရသည်အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ ငယ်သူငယ်ချင်းက ဖြစ်လာတဲ့ ချစ်သူတွေလည်းမဟုတ် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရည်းစားဖြစ်ပါပြီဆိုကတည်းက သွားအထူ လာအထူ မခွဲတမ်း နေခဲ့ကြရတာလဲ မဟုတ်နဲ့ ”

ကျော့ အကြောင်းပြချက်များကို သူမ နားမလည်ပါ။

“ ဘာသံယောဇဉ်နဲ့ ဒီလောက် အသည်းအသန် ဖြစ်နေရ တာလဲ ”

အသည်းအသန်၊ သူမ နောက်တစ်ဆင့်လုပ်မည့် အစီအစဉ်ကို သာသိလျှင် ဂေ တယ်လိုဝေါဟာရမျိုး ပြောင်းသုံးလေမည်မသိ။

“ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးခြောက်နှစ်လောက်ကမှ စတွေ့တဲ့သူ ပြီးတော့ ချစ်သက်လေးမှ သုံးနှစ်မပြည့်သေးဘူး။ သုံးနှစ်လောက် တစ်ပြည်ခြား ခဲ့ကြတာကိုများ မင်းတို့ထက်မြတ်တဲ့ အချစ်တွေထောင် အဲ့ဒီလောက် ခွဲပြားရင် မနည်းပြန်နွေးယူရမှာ မင်းက သွေးမအေး နိုင်ဘူးလား ”

ကိုယ်ချင်းမစာသူဟု ကျော့ကို မစွပ်စွဲရက်ပါ။ သူမအတွက် တရုတ်က ဒေါသနှင့်ပြောဆိုနားချနေသည်မှန်း နားလည်ပါသည်။ နားလည်သည် ဆိုသည်တိုင် အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့တွင် လွယ်ကူသော အခြေအနေများကို သူမပြောပြချင်မိသည်။

“ ဘာသံယောဇဉ်လဲ ”

“ သွေးမအေးနိုင်ဘူးလား ”

ကျော့ စကားတစ်လုံးချင်းကို နောက်ဆက်တွဲပေါင်းများစွာနှင့် သူမ ဆက်တွေ့နေမိ၏။

သို့သော် အကြောင်းအရာတစ်ခုတည်းသို့ အာရုံကို စေ့သည်နိုင်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ရှိကနေမိသေးသည်ကိုလည်း သူမကိုသူမ သတိထား မိနေသည်။

(မျက်စည်တွေက ပူလိုက်တာကိုရယ်)

“ ဟေ့ ငါပြောတာရော ကြားရဲ့လား...ဟမ် ”

“ ကြားပါတယ်... ခြေပြန် ငါ့သွေးမအေးနိုင်ဘူးလားလို့ နှင်ပေးတယ်နော် ”

“ ငါ့သွေးမအေးအေးနဲ့ ဆုံးဖြတ်ထားတာတစ်ခုရှိတယ်... ဂေ ”

“ ဘာလဲ ”

အခန်း (၁၈)

“ဟိုမိန်းမ... မရောက်သေးဘူးလား နာတာလီ အဲ့လေ နိုင်ငံခြား”

သူမ အပြည့်အစုံပြင်ဆင်ပြီးချိန်တွင် ဆမန်သာ တစ်ယောက် တည်း အိမ်သို့ရောက်ချလာသည်။ ကေ မပါလာသဖြင့် အားတော့ လျော့မိ၏။

“နင်ကလည်း ပင့်မှပဲ ရောက်လာတော့တယ် ဆမန်သာ”
ဆမန်သာကကော့ အကြိုက်လိုက်၍ ဝတ်လာသည်လားမသိ၊ အကျီရင်စေ့လက်ရှည်နှင့် စကတ်အရှည်ကို ဝတ်ဆင်လာသည်။ အရောင်ကတော့ သူမ သိပ်မနှစ်သက်သည့် အဖြူရောင်များချည်း။ အဖြူရောင်ကို ‘ကွို’လည်း မုန်းတတ်မုန်း သတိရမိသေးသည်။
ဆမန်သာလက်ကိစ္စကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလိုက်၏။
“လာ... နင့်ကို ဘိုးဘိုးတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ပြည့်

သူမ အခန်းထဲရောက်တော့ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပြင်ပေးနေ သော ဘွားဘွားနှင့်တွေ့သည်။ ဘွားဘွားက သူမ တစ်ယောက်တည်း ဆင်၍ လှည့်ကြည့်ဘဲ လှမ်းပြော၏။

“သမီးထည့်ထားတာ အနှေးထည့်တွေများလှချည်လား... အလကားအိတ်လေးတာပေါ့ကွယ်၊ သမီးလေးက ဟိုမှာလိုပဲ နှုတ်ပြီး ထည့်ထားတာကိုး... အနှေးထည့်တွေ ဒီလောက်မလိုပါဘူး”

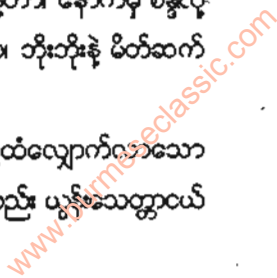
“သမီးတို့က ပင်လယ်ဘက်လည်း ရောက်ချင်ရောက်မှာကိုး... ကမ်းခြေမှာဆို ညဘက်လမ်းလျှောက်ရင်း ဝတ်ဖို့လေ၊ အဲဒါ လိုက်ပါ ဒီမှာ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားကို မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

သည်တော့မှ ဘွားဘွားက အခန်းဝသို့ လှည့်ကြည့်သည်။
“ဒါ... ငါ့ဘွားဘွားလေ ဒေါ်ကြည်ကြည်မြင့်တဲ့ ဘွားဘွား... သမီးတထဲမှာ ခဏခဏပြောတဲ့ ဆမန်သာပေါ့”

“ဟဲ့ ငါ့ဆမန်သာ မဟုတ်တော့ဘူး ကေက နာမည်ပြောင်းပေး စနို့ တဲ့”

“ငါ့အဘွား မျက်စိလည်အောင်မလုပ်နဲ့ဟာ၊ နောက်မှ စနို့လို... အခု ဆမန်သာက ဆမန်သာပဲ... လာ၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးမယ်”

အခန်းထဲမှ လှည့်အထွက်တွင် သူမတို့ထံလျှောက်လာသော... တို့ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘိုးဘိုးလက်ထဲတွင်လည်း ပွန်းသေတ္တာငယ်

လေးဘက်လုံးပါလာ၏။

“ ဘိုးဘိုး ”

“ ဟော မြေသူငယ်ချင်းတောင် ရောက်နေပြီပဲ ဆမန်သာဆိုတဲ့ တာလေးထောင်ပါရဲ့ ”

“ အဲဒါက ဘာလဲ ဘိုးဘိုး ”

သူမ ခေါင်ညိတ်ပြပြီး ဘိုးဘိုးလက်ထဲမှ ယွန်းသေတ္တာလေးကို နှစ်ဖက်ဖက် မေးလိုက်သည်။ ဘိုးဘိုးက သူမလက်ထဲကမ်းပေးပြီး ပြီးလျက် ပေးဆတ်ပြန်၏။

“ ဆမန်သာ ဒါ ငါ့ဘိုးဘိုး ဦးထင်တဲ့ ဘယ့်နယ်လဲ ငါဘယ်သူ ကို တူလို့ ဒီလောက်ချောနေရသလဲဆိုတာ သိပြီလား ”

ယွန်းသေတ္တာလေးကို ဖွင့်မကြည့်သေးဘဲ ဆမန်သာတို့ လှည့်ပြော လိုက်သည်။ ဘိုးဘိုးက တကယ်လည်း ဥပစိရုပ်ခန့်ညား ခြေပြစ်သူဖြစ်သည်။

“ အရွယ်လည်း တင်သည်မို့ အဘိုးကြီးပုံပင် သိပ်ပေါက်သေး သည်လို့ပြုံးလိုက်လျှင် ဝို၍ပင် နုပျိုသွားသေးသည်။ ဆမန်သာက ဘိုးဘိုးကို တရင်းတန်း တို့ပြန်နှုတ်ဆက်ကာ စကား လက်ဆုံပင်ကျနေ၏။

“ ငြိမ်းငြိမ်းက သူ့အဘိုးအကြောင်း သမီးတို့ကို အရမ်းကြား တာ သူ့ကိုသူလည်း ဘိုးဘိုးနဲ့တူလို့ ချောတာတဲ့ သူက ပြောသလောက် မချောပေမယ့် ဘိုးဘိုးကတော့ တကယ့်ကို ဟန်ဆန်းဖြစ်တာပဲ ကြိုတန်း

အင်တာပုဇွန်မယ် ဘိုးဘိုး ဘာဆေးတွေသုံးလဲဆိုတာ ”

“ ဟား ဟား ငါ့မြေး သူငယ်ချင်းက အသွက်လေးပါလား။ ငါ့မြေးနဲ့တော့ တခြားစီပဲ။ မိငြိမ်းကို သမီးလက်အပ်လိုက်ပြီဟေ့။ ဘာဆေးမှ သုံးစရာမလိုဘူး ဒီလိုသာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ ဆင်း ဒီထက် နုပျိုလာလိမ့်မယ် ဟား... ဟား ”

သူမ ဘိုးဘိုးပေးသော ယွန်းသေတ္တာလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက် သည်။ ငွေရောင်ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးဖြစ်နေ၏။ ကြိုကံပုံဆွဲပြားလေးက သူမ အကြိုက်အနက်ရောင်လဲ့နေ၏။

“ အဘိုးက နုပျိုနေတယ်ဆိုတော့ ငါက အိုကြီး အိုမ ရှင်ပေါက် နေပြီပေါ့လေ ”

“ ဟော... ဘွားဘွား ဘာလို့ သမ်းအိတ်တွေမလာရတာလဲ လေး ပေး ”

“ ငါ မအိုသေးဘူးဆိုတာပြတာလေး ဒီလောက်တော့ မ နိုင်ပါ သေးတယ်အေ ”

“ ဟားဟား အမယ်ကြီးက အားကျမခံ လာဦးတာပေါ့လေ။ ခင်လည်း နုနေပျိုနေတုန်းပါပဲကွာ။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော ချီချက်စိထဲမှာ ငယ်ရုပ်တောင် မပြောင်းသေးပါဘူး ”

“ ဖုန်းလာနေပါတယ်... ဖုန်းလာနေပါတယ် ” ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံကြောင့် အားလုံး ကြောင်သွားသည်။ အသံက ဆမန်သာ၏ ဂေဗျာပိုးအိတ်ထဲမှ

ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ အာ... ဘယ်သူ ပြောလိုက်ပါလိမ့်လို့ ဆမန်သာတို့ကတော့ ထွင်ပြန်ပြီ ”

“ အဟဲ့... ကိုယ့်အသံကိုယ်ထည့်ထားတာလေ သာယာတယ် မဟုတ်လား... ဟယ်လို့ ”

“ ဪ အဲဒါ ဖုန်းမြည်သံလား။ တက်လည်းတတ်နိုင်ပါ။ ကဲ အဘိုးကြီး ရှင် သိပ်ငယ်ချင်မနေနဲ့တော့ ခေတ်က ရှင်လိုက်မမိတော့ ဘူး တွေ့ပြီလား... ရှေ့ ကလေးအိတ်တွေ အောက်ကိုသယ်သွားချေ ”

“ သမီးဘာသာ သယ်ပါမယ် ဘွားဘွားရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ ”

“ ဟယ်လို့... ဪ ကေလား ”

သူမ ဘွားဘွားလက်ထဲမှ အိတ်များကို လက်ပြောင်းယူရင်း ယွန်းသေတ္တာလေးကို ဘိုးဘိုးထံ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ဆွဲကြိုးကလေး ကိုတော့ သူမလည်တိုင်တွင် ဆင်ပြီးသွားလေပြီ။

“ အင်း အင်း ဟုတ်ပြီ... ဒါဆို ငါတို့ ထွက်လာခဲ့တော့မယ် ဒါပဲမဟုတ်လား ”

“ ဘာတဲ့လဲ ဆမန်သာ ”

“ အေးပါ ငါ ဘိုးဘိုးတို့ကိုပြောပြလိုက်ပါ့မယ် ”

ဆမန်သာက ဖုန်းကို ပြန်၍သိမ်းပြီး သူမနှင့်အတူ လိုက်ဆင်း လာသည်။ ဘိုးဘိုးနှင့် ဘွားဘွားက ရှေ့မှဆင်းနှင့်ကြ၏။

“ ကေက သူဒီကို မလာတော့ဘူးတဲ့ အဝေးပြေးဂိတ်ကပဲ

စောင့်မယ်တဲ့ ဘိုးဘိုး မိကေက အထုပ်အပိုးတွေများနေလို့ ဒီကို မဝင်တော့ဘဲ တန်းသွားနှင့်ပြီတဲ့ ”

ဆမန်သာက သူမကို တစ်လှည့် ဘိုးဘိုးကိုတစ်လှည့် လှမ်းပြော သည်။ သူမလည်း ဘိုးဘိုးတို့မမြင်အောင် ဆမန်သာကို မျက်ရိပ်ပြလိုက် သည်။ ဆမန်သာက နားလည်သည်ဆိုသည် သဘောနှင့် ခေါင်းဆတ် ပြ၏။

“ ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့၊ ဪ သမီးက ကား ငါလာသေးတာလား ”

ဘိုးဘိုးက ဆမန်သာကို လှည့်မေးသည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ဘိုးဘိုး ဒေရိုင်ဘာလည်းပါတယ် ဟဲ့... ဘိုးဘိုးတို့ လိုက်ပို့မနေနဲ့တော့လေ... ငြိမ်းငြိမ်းကို သမီးကားနဲ့ပဲ ခေါ်သွားတော့မယ် ”

“ ရပါကွယ် ဘိုးဘိုး လိုက်ပို့ပါမယ် ”

“ မပို့ပေးပါနဲ့တော့ ဘိုးဘိုး သမီး၊ ဆမန်သာနဲ့ပဲ လိုက်သွား သိုက်မယ်လေ၊ ဘိုးဘိုးလည်း အစည်းအဝေးသွားဖို့ရှိသေးတယ် ဆတတ်လား ”

“ စိတ်ချပါ ဘိုးဘိုးရဲ့၊ ဘိုးဘိုးမြေးကို သမီးသေသေချာချာ ကြပ်မတ်ပြီး ခေါ်သွားမှာပါ၊ ဘိုးဘိုးပဲ သမီးလက်ကိုအပ်လိုက်ပြီဆို ”

ဘိုးဘိုး၏ စကားပြန်ကို သူမရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် နားစွင့် နေသည်။ လိုက်ပို့မည်ဟု ထပ်ပြောလာလျှင် ဆက်ငြင်းရန် မသင့်တော့။ ဘိုးဘိုးတို့ သံသယဝင်သွားနိုင်သည်လေ။ အိမ်ထဲခါးဝသို့ အရောက်တွင်

ဘိုးဘိုးက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်၍ လှည့်ပြောလာသည်။

“ အစည်းအဝေးက လိုပါသေးတယ် ”

“ ခြောက် ရှစ်ကလည်း ကလေးတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားပါစေ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ပဲ သွားစမ်းပါ။ သမီးလေးက တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ ဟိုစိတ်မချ ဒီစိတ်မချ စိတ်မချရင်လည်း အစကတည်းက ဒီခရီးကို ဘာလို့ခွင့်ပြုခဲ့လဲ ”

ဘွားဘွား ဝင်ကယ်လိုက်ခြင်းပင်။ ဆမန်သာက သူမ အိတ်ထဲ တစ်ဘက်မှ ကူဆွဲပေးရင်း ဆက်လျှောက်ရမည်လို ရင်နေရမည်ထိ ခြစ်နေ၏။ ဆင်ဝင်အောက်မှ ဆမန်သာ ငှားလာသော ကားကို လှုပ်နှိုး နေရ၏။

“ ကဲ... ကဲ ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ စိတ်ချလိုက်ပါပြီ ဘိုးဘိုးတို့ထံ မှန်းတော့ မှန်မှန်ဆက်နေရ သမီး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

သူမ ခြေလှမ်းကို ရှင်ဖြူးပေါ့ပါးသွားသည်။ ဘိုးဘိုး စိတ်ပြောင်း သွားမည်ရှိ၍ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ခပ်လွက်လွက်လျှောက်သွားလိုက်၏။

“ မြေးလေး ”

“ ရှင် ”

ကားထဲသို့ သူမအိတ်ကို ပစ်ထည့်လိုက်ခြင်းက ပြန်ထူးသံထဲ တစ်စက္ကန့်လောက်စောသည်။ ဘိုးဘိုးက သူမရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။

“ ဒါလေးက သမီးကို စောင့်ရှောက်မယ့် အဆောင်အယောင်

သယ်ကော့မှ မချွတ်နဲ့ အမြဲတမ်းဆွဲထားနော် ”

“ ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး ”

“ ဒီအမှတ်အသားကိုတွေ့လား ”

ဘိုးဘိုး သေချာပြတော့မှ ဆွဲပြားလေးပေါ်တွင် ထွင်းထားသော အရာကလေးကို မြင်မိသည်။ စာလိုလို၊ အရင်လိုလိုနှင့် ဘာလေးမှန်းမသိ။ သူမ ငုံ့ကြည့်နေရာမှ ဘိုးဘိုးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘိုးဘိုး၏ နှုတ်လုံးက သူမ၏ အတွင်းစိတ်ကို လှမ်းကြည့်နေသလို ထင်ရ၏။

“ အိပ်မက်ဆိုးတွေ နိမိတ်ဆိုးတွေ မကောင်းတဲ့အရာတွေ

နဲ့ထမူ့ကို သူက အကာအကွယ်ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ သာ မှတ်ထားလိုက်၊ ဘိုးဘိုး ပြောတာတွေ မှတ်မိလား ”

“ ဟုတ်... မှတ်... မှတ်မိပါတယ် ”

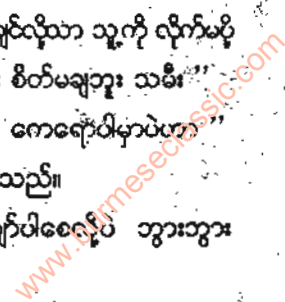
“ ကဲ... ကဲ သွားတော့ မြေးလေးတို့ ခရီး သာယာချောမွေ့ ဖြစ်စေကွယ် ”

ဘိုးဘိုးလှည့်ထွက်သွားတော့ ဘွားဘွားက သူမ အနားရောက် ခြေပြန်သည်။

“ သမီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားစေချင်လိုတာ သူ့ကို လိုက်မယ့် နည်းလမ်းလိုက်တာ၊ ဘွားဘွား ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မချဘူး သမီး ”

“ စိတ်ချပါ ဘွားဘွားရဲ့ သမီးရော ကော့ရောပါမှာပဲဟာ ” ဆမန်သာက ကားပေါ်မှ လှည့်ပြောသည်။

“ အေးပါကွယ်၊ သမီးလေး ပျော်ပါစေလို့ပဲ ဘွားဘွား

ဆုတောင်းပေးပါတယ် ”

အိမ်ဝင်းထဲမှ အထွက်တွင် သူမ ဆမန်သွားကို ညည်းငြင်း
ငြောမိသည်။

“ ဘိုးဘိုးက ခိုင်မိနေသလိုပဲနော် ဆမန်သာ ”

“ အတိအကျမဟုတ်တောင် ငါတို့ မြို့ဟောင်းတွေ ပင်လယ်
ကမ်းခြေတွေဘက် တကယ်သွားမှာ မဟုတ်မှန်းသိတော့သိနေမှာပဲ ”

ဘိုးဘိုးပေးလိုက်သည့် ဆွဲကြိုးကလေးကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်
မိရင်း သူမ သက်ပြင်းယဲ့ယဲ့ချမိသည်။

လက်ချောင်းများက ဆွဲပြားပေါ်မှ အမှတ်အသားကလေး
ထိမိချိန်တွင် ရပ်တန့်သွား၏။

အိပ်မက်ဆိုးများကို တကယ်ပဲ ကားဆီးပေးမည်လား
သည်လိုဆို သူမဘဝကို ရပ်တန့်ပစ်မှ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူမ၏ လက်တွေ့ဘဝကိုက အိပ်မက်ဆိုးဆန်နေသည့်
မဟုတ်လား။

“ နေပါဦး နင်က ဘာလို့ အဲ့ဒီကို သွားချင်ရတာလဲ ”

အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ဆမန်သာက ကောက်ခါတင်
မေးလာသည်။ ကားပြတင်းမှ ပြင်ပသို့ ငေးမောနေမိသည့် သူမအတွက်
သည်မေးခွန်းက ဆတ်ခနဲတွန့်သွားစေ၏။ လမ်းဘေး ယူကလစ်ပင်တန်း
ဆီမှ မျက်နှာလွှဲကာ ဆမန်သွားကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဟင် ”

ဆမန်သာက မျက်နှာပင့်၍ ထပ်မေးသည်။ သူမ စဉ်းစားနေရန်
လေ့ပါ။ အဖြေကရှိနှင့်နေပြီးသားဖြစ်သည်။

“ ငါလည်း မသိဘူး ဆမန်သာ ”

ကားပြတင်းအပြင်ဘက်သို့ အကြည့်ပြန်ရောက်တော့ ရိပ်ခနဲ
ထွန်ခဲ့သော ယူကလစ်ငါးပင်စုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ လည်ပြန်
ကြည့်ခဲ့ပါ။

အခန်း (၁၉)

“ ဂျွန်း ”

“ အမလေး ”

တဖျစ်ဖျစ် အော်မြည်ကာ ပြုံးပြက်ရောက်ရှိလာသည် အလင်းရောင်များနောက်မှ ဂျွန်းဆန့် မိုးကြိုးသံကြီးကို သူမကြားလိုက်ရသည်။ အုတ်ဂူရှေ့တွင် ငိုငိုတော့နေမိသော သူမကို အထိတ်တလန့် သတိဝင်သွားစေ၏။

“ ဟင် ”

လျှင်ရောင်များ မကွယ်ပျောက်ခင် ဖျစ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူမ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရ၏။ အလင်းရောင်တန်း တစ်ခု ထိုးစိုက်ကျသွားခဲ့သော နေရာမှာ ‘ ကို’ အုတ်ဂူလေး ဖြစ်ခဲ့သည် လား။

ဖွားရောက်သွားသည် အုတ်အကျိုး အပိုင်းအစများ မြေမှုန့်

ကြည့်

မြေခဲများ ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်သွားသည်နယ်။ မျက်စီးသွားသော အုတ်ဂူလေးမှာ လွင့်ဖွာထွက်လာသော မြေမှုန့်အင်တေမှုန့်များ အောက်တွင် တစ်စစဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

မိုးရိပ်ပင်မဆင်ဘဲ ပစ်ချလိုက်သည့် မိုးကြောင်းလျှပ်စီး ကြောင်းကို ဘယ်လိုတိမ်တိုက်တို့က စေလွှတ်လိုက်သည်မသိ။

အုတ်ဂူနေရာတွင် ကျင်းဟောက်ပက်ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ရလေပြီ။

“ ကို... ကို... အို ဒုက္ခပါပဲ ”

သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ပူသလိုမျိုး သူမ ပုန်သွားရသည်။ မှန်တူနေသော အမှုန်အခိုးများထဲသို့ တိုင်းဝင်ခဲ့မိ၏။ အုတ်ဂူပျက်နှင့် ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော ကျင်းမှလွဲ၍ သူမ ဘာကိုမျှ မတွေ့ရ။

အလောင်း၊ ခေါင်းတလား၊ အရိုးပြာအို။

သင်္ချိုင်းရာတစ်ခုနှင့်တူသော အရာဆို၍ ထိုမြေကျင်းထဲတွင် ဘာကိုမျှမတွေ့ရပေ။ မြေမှုန့်တွေ ထူလွန်းနေ၍လား။ မျက်စိရှေ့မှ အမှုန် အစအနများကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ယမ်းခါဖယ်ရှား ပစ်မိသည်။ မြေကျင်းထဲတွင် အခေါင်းမရှိ။

“ ဒါ... ဒါ ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်မှာလဲ ”

မယုံကြည်နိုင်စွာ ညည်းတွားမိသည်တော့ မြေမှုန်များကြောင့် မမြင်ရသည့် ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် သူမ ခြေချလိုက်မိသည်။ မြေချစ်သွား ပြီဟု ချက်ချင်းသိလိုက်သော်လည်း သူမ အရှိန်ကို သူမ မသိနိုင်တော့။

“ ဒါ... အာ ”

“ ဘုတ် ”

မြေကျင်းထဲသို့ မှောက်လျက်သား ပြုတ်ကျသွားရသည်။

“ ဖူး... ဖူး အဟု... ဟွတ် ဟွတ် အား ”

မနာမကျင်သော်လည်း ထောင်းထောင်းထနေသော မြေမှုန့် အက်တေမှုန့်များကြောင့် အသက်ရှူကျပ်သွားရသည်။ အလူးအထဲ ထရပ်နိုင်ချိန်တွင် ဗလာကျင်းနေသော ကျင်းကို သူမ မြင်လိုက်ရသည်။ မြေကျင်းထဲတွင် အမှန်တကယ်ပင် အခေါင်းရိုမနေသည်မှာ သေချာသွားခဲ့လေပြီ။ ဖိုးကြီးကြောင့် မှုန်ဖွားအငွေ့ပျံသွားခြင်းတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။

ငလျင်၊ ငလျင်တစ်ခုခုကြောင့်များ ခေါင်းတလားကြီး ရွေ့လျားသွားသည်လား။

မြေကျင်းနံရံများကို မြင်နိုင်သမျှ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်သည်။ အက်ကြောင်း ကလိုဏ်ပေါက်နှင့် ပြတ်ရွေ့ရာဟူ၍လည်း တစ်ခုမျှမရှိ။ ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် မြေလွှာများ ဘယ်လိုပြတ်တောက်ရွေ့လျားတတ်သည်ကို သူမ မသိ။

ပြတ်ရွေ့ကြောင်းကို မတွေ့ရသော်လည်း ခေါင်းတလားကဖြင့် တစ်နေရာရာတွင် ရှိနေမည်သာ။ အို သူမ ဘာတွေတွေ့နေမိသည်လဲ၊ နယူမန်း၏ ပုံပြင်က ခုထိ သူမအာရုံကို စိုးမိုးနေတုန်းပဲလား။

ကောင်းကင်မှ တဖျစ်ဖျစ်အော်မြည်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျညွှန်

ထိတ်ခနဲ မြေကျင်းပေါ်သို့ ကုပ်တွယ်တက်မိတော့၏။

လင်းခနဲ ပြုံးပြက်လိုက်သည့် လျှပ်စီးကြောင်းအောက်တွင် ခေါင်းမိုးချွန်တစ်ခုကို သူမ မြင်လိုက်ရလေသည်။ မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်နေသည့် အိမ်တစ်လုံး၊ အိမ်မက်အားလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း သတိရလိုက်၏။

သူမ ပစ္စက္ခကြုံတွေ့နေရသည်မှာ ပထမဆုံး အိမ်မက်၏ ရှေ့မှ အဖြစ်အပျက်လား။ လျှပ်ရောင်ထဲတွင် မြင်လိုက်ရသည်မှာ အိမ်မက်ထဲမှ အိမ်လွတ်ကြီးပင်လား။

သူမ ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်ပြေးခဲ့မိလေသည်။

သူမ မျက်နှာမူကာ ဦးတည်လိုက်သည့်ဘက်တွင်မူ မားမား နိုင်နိုင်သစ်ပင်အုပ်တို့မရှိ၊ အဆောက်အဦမရှိ၊ အလင်းရောင်ဟူ၍လည်း မရှိပေ။ သည်အိမ် သည်ဝန်းကျင်နှင့်ဝေးလျှင်ပြီးရော။

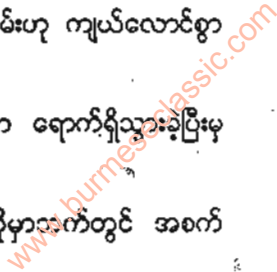
ထိုအမှောင်အတိ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲ သူမ ခြေလှမ်းတို့ ထိုးဝင်နှစ်မြှုပ်ပစ်လိုက်လေသည်။

မြည်ဟိန်းသံတစ်ခု သူမနောက်သို့ တဟုန်ထိုးလိုက်လာ၏။

နီနီခနဲ ထစ်ချွန်းလိုက်သည့် အသံလား။ ငြိမ်းဟု ကျယ်လောင်စွာ တစ်အော်ခေါ်သံလေလား။

အမှောင်ထုထဲသို့ သူမ နက်ရှိုင်းစွာ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီးမှ နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မြင်ကွင်းသည် အမှောင်များ၏ ဟိုမှာသက်တွင် အစက်

အပြောက် ကလေးအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

သူမရှေ့ဆီတွင် မြူးနီတို့ အကြားမှ တောင်တက်လမ်းကလေးတို့ ဖြင့်နေချိန်ဖြစ်၏။

လမ်းမီးတိုင်များက ကွေ့ကောက်လျက်ရှိနေသည်။ ရွှေလျားနေသော မီးရောင် အချို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ကွေ့ကောက်သော တောင်တက်လမ်းတစ်လျှောက် သွားလာနေသည့် ကားကြီးကားငယ်များ၊ ရွှေလျားနေသော မီးရောင်များ အနက်မှ တစ်ခုကို သူမ မှတ်မှတ်ထင်ထင်ရှိသွား၏။

ဆမန်သား ကေနှင့် သူမကိုယ်တိုင် စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် အဝေးပြေးကားကြီး။ ထိုမီးရောင်က သူမနှင့် တစ်စတစ်စနီးကပ်လာ၏။ တား၏ သဏ္ဍာန်သည်လည်း ပို၍ ပီပြင်လာသည်။

ထိုအချိန်၌ ခံစားလိုက်ရသည့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုမျိုး သူမဘဝတွင် အခြားတစ်ခု မရှိတော့။

“ဟေး... ဟေး ငါဒီမှာ ကားကို ရပ်ပေးပါဦး... ဟေး”

ကားလမ်းအလယ်တွင် လက်နှစ်ဘက်ကို တွေ့ယမ်းခုန်ပေါက်၍ တားလိုက်မိ၏။ သူမထံပြေးဝင်လာသော ကား၏အရှိန်က လုံးဝမသွေးပုံမှန်ခိုင်နှုန်းအတိုင်း

“ဟေး”

သူမ ရှောင်ချိန်ပင်မရလိုက်။ ဝင်းခနဲ မြင်လိုက်ရသည့် ရွှေမီးလေးလုံး အရှိန်ပြင်းပြင်းခေါင်းထိုးဝင်လာသော ကား၊ မျက်လုံးများထို့

အလန်တကြား မိုတ်ပစ်လိုက်မိသည်အခိုက်

“အင့်”

“ဟဲ့ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကြိုထိုးနေတာလား” ဆမန်သား အသံကို ပထမဆုံးကြားလိုက်ရသည်။ သူမအိပ်မက်ထဲမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီထင်သည်။

မျက်လုံးများကို ပြန်အဖွင့်တွင် သတိလက်လွတ် အသက်အောင့်ထားမိသေး၏။ သူမ ကားပေါ်သို့ ပြန်ရောက်နေပြီမှန်း သေချာသိချိန်မှ သက်ပြင်းမောတစ်ခုအဖြစ် ဖြေလျှော့ချလိုက်မိသည်။

“ကေ”

“ကေက တို့နောက်က ခုံမှာလေ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ ရေသောက်ချင်လို့လား... ရော”

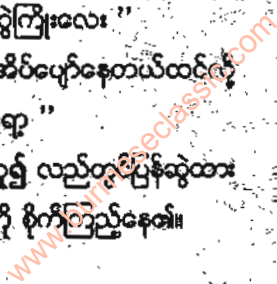
“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး... ကေ”

သူမ ထိုင်ခုံပေါ်ဒူးထောက်တက်လိုက်ပြီ၊ ကျောမှီပေါ်မှ ကျော်ကာ ကေ့ကို ခေါ်လိုက်သည်။ အိပ်မပျော်ဘဲ မှိန်းနေဟန်ရှိသော ကေက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်၏။

“နင်... နင် ယူကြည့်နေတဲ့ ငါ့ဆွဲကြိုးလေး”

“ဟမ်... ခြောက် ဒီမှာလေ၊ မင်းအိပ်ပျော်နေတာထက်လို့ နိုးပြီးမပေးတော့တာ၊ ငါကြည့်ပြီးသွားပါပြီ ရော”

သူမ ကမန်းကတန်းဆန်ဆန်လှမ်းယူ၍ လည်တူပြန်ဆွဲထားလိုက်သည်။ ကေက မျက်မှောင်ကျ၍ သူမကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ငြိမ်း၊ ဖြူဖပ်ဖြူလျော်နဲ့ ကားမှူးလို့လား... မင်းကြည့်ရတာ မာရသွန်ပြေးလာရတဲ့ သူလိုပဲ ”

“ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒါနဲ့ နင်ဒီအမှတ်အသားလေးအကြောင်း တွေးမိပြီလား နင်တွေ့ဖူးလား... ဘာရေးထားတာလဲဟင် ”

“ အဲ့ဒါ စာမဟုတ်ဘူး... အင်းကွက် ”

“ အင်းကွက် ”

“ ဟုတ်တယ် ငါလည်း အဲ့လောက်ပဲ သိတယ်၊ မင်း ဘိုးဘိုးက အန္တရာယ်ကင်း အဆောင်ဆို အဆောင်ဆိုလည်း အဆောင်လို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပေါ့ ”

သူမ ခုံထိုင်တည့်တည့်မတ်မတ် ပြန်ထိုင်အပြီးတွင် အပြင်ဘက် သို့ ငေးနေသော ဆမန်သကာ သူမဘက်လှည့်လာ၏။

“ ဘိုးဘိုးတို့က မင်းစိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်မယ် ဆိုတာကို ယုံလား ”

“ သူတို့ကိုယ်တိုင် အဲ့ဒီလိုသွားစေချင်နေတာပဲလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဘာမှတော့မဖြစ်ပါဘူး နင်အမှန်အတိုင်းပြောရင်လည်း ခွင့်ဖြုတ်ပဲ ထင်တယ်လို့ တွေးမိလို့ ”

သူမကတော့ သည်အချက်ကို မစဉ်းစားမိခဲ့ပါ။ ‘ကို’ ဦးလေးဆီမှ ပြန်လာကတည်းက သည်ခရီးကိုသွားရန် ဆန္ဒဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘိုးဘိုးတို့ကိုလည်းစိတ်ဒဏ်ရာကို အကြောင်းပြု၍ အပန်းဖြေခရီးဟု

ဆင်းစဉ်တစ်ရက် အကြံရခဲ့သည်။

သူမ ဘိုးဘိုးကို ရွတ်ပြခဲ့သော နေရာများတွင် တောင်ပေါ်ဒေသ ဆော့ လုံးဝမပါခဲ့သည်မှာအမှန်။ လိမ်ညာရန် အကြံရခဲ့မိသည့်အတွက် ဘိုးဘိုးနှင့် ဘွားဘွားကို သူမ တောင်းပန်ရပါဦးမည်။

“ ငါတော့... မထင်ဘူး စန္ဒီ ”

“ အပြင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း စန္ဒီ ”

“ ဘာလဲ ”

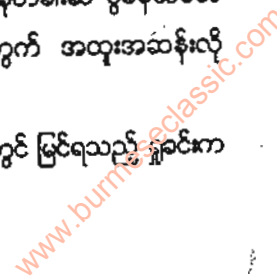
“ နင် မိုးရွာတဲ့ ညကို အလျားလိုက်မြင်ဖူးလား ” ဆမန်သကဲ့ အသုံးအနှုန်းများကို သိပ်နားမလည်သော်လည်း အပြင်သို့ သူ မကြည့်ဖြစ်ခဲ့၏။

အမှောင်ထဲတွင် မိုးက သည်းသည်း မည်းမည်း ရွာနေသည်။ အလျားလိုက်။ သူမပြုံးလိုက်မိ၏။ ဟုတ်သည်။

အရှိန်နှင့်ပြေးလွှားနေသော ကားထဲမှ ကြည့်ရသည်မို့ မြင်ကွင်းက အလျားလိုက် ရွှေလျားနေသလို ဖြစ်နေ၏။

လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ်များနှင့် အဝေးမှ တောင်တန်းမှုန်မှုန်တို့မှ ဆွဲ၍ ရှုခင်းကို ပီပီသသမမြင်ရသော်လည်း မှန်တံခါးဆီ ဖွဲ့ခနဲထိတတ် ထာသည့် မိုးမှုန်များကို မြင်ရပုံက သူမအတွက် အထူးအဆန်းလို ဖြစ်နေ၏။

လျှပ်စီးများ ပြီးပြန်လိုက်သည့်ခဏတွင် မြင်ရသည့် ရှုခင်းက နှိပ် ဆန်းကြယ်သည်။

“ မိုးကြိုးပစ်ပါစေခဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ ”

“ ဟမ်... နင်ဘာပြောလိုက်တာလဲ ငြိမ်း ”

“ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ ”

ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ကြိတ်လေးကို ပွတ်သပ်ကာ အလျားလိုက်
ရွေနေသော မိုးညှက် ငေးရီရင်း သက်ပြင်းတို့ မကြာခဏချဖြစ်ခဲ့၏

အခန်း (၂၀)

“ ဝါး တောင်ပေါ်မြေညှင်းနံ့လေးက ဘာနဲ့မှမတူပါလားဟေ့ ”
ဆမန်သာက ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း မှတ်ချက်ချနေသည်။
သူမလည်း ဆမန်သာနည်းတူ ဝင်သက်ကို မော့လှန်ရှုရှိုက်၍
အကြောဆန့်လိုက်၏။

သူမတို့သုံးယောက်၏ ဝန်စည်စလွယ်များကို ချပေးပြီးသည်နှင့်
ကားကဆက်လက်ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ ကားစက်သံ ငေးကွာသွားသည်နှင့်
အမျှ ဝန်းကျင်၏ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းမှုက ပို၍ ပီပြင်လာ၏။

အရုဏ်နင်းပွင့်များမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မနိုးထသေးသော
မြို့ကလေးဆီ သူမ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမတို့ ဆင်းကျန်ရစ်သော မှတ်တိုင်နှင့်အနီးဆုံးတွင်ရှိနေသော
အငှားကား ဂိတ်လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကေက သူမထက်အလျင် တွေ့သွားပုံရ၏။ သူမ ခြေလှမ်း မပြင်ရသေးမီမှာပင် ကေက ထိုနေရာသို့ ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်၏။

“ ဦးလေး... ဦးလေး ဟား တော်တော်အအိပ်ကြီးတဲ့လူပဲ ဒီမှာရှင့် ”

“ ဘုတ် ဘုတ် ”

ဆမန်သာနှင့် သူမပါ အိတ်ကိုယ်စီဆွဲ၍ ကေ နောက်လိုက်ခဲ့ ကြသည်။

“ ဒီမှာ ကားနားမလို့ မျက်လုံးလေးဘာလေး ဖွင့်ကြည့်ပါဦး ”

“ ကျုပ် မျက်လုံးက နဂိုမှေးဖျ၊ ဒီထက်ဖွင့်လို့မရဘူး၊ ဘယ်တို့ သွားမလဲဆိုတာသာပြော ”

“ ဒီလိပ်စာ ”

သူမရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် လိပ်စာရေးထားသည့် စာရွက်ပိုင်းလေး ကို ပြလိုက်သည်။ ထိုလူက မျက်လုံးများကို ဖွတ်သပ်၍ လိပ်စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီး လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြသည်။

“ ဈေးမဆစ်နဲ့၊ ဒါပုံမှန်ယူတာ ဒီဂိတ်မှာ ဒီတစ်စီးပဲရှိတယ် ဘယ်လိုလဲ ”

အသံဝဲဝဲနှင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလာသည့် စကားကြောင့် သုံးယောက်သား ဖုန်းတွန့်လိုက်မိသည်။ ဈေးဆစ်ဖို့လည်း ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါ။ သူမတို့အိတ်များကို သူမတို့ဘာသာ မ၍ နောက်ခန်းထဲ ပစ်ထည့် လိုက်ကြ၏။

သူမနှင့် ကေက အိတ်များ၏ နံဘေးနေရာလွတ်တွင် ဝင်ထိုင် ထိုက်သည်။ ဆမန်သာက အလိုလိုရှေ့ခန်းမှလိုက်ရန် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ ကဲ... တစ်ရေးစီလောက် ပြန်မှေးလိုက်ကြ ”

“ ရှင်... အဝေးကြီးသွားရမှာလား ”

“ ဒါ... မြေပြန့်မဟုတ်ဘူး ကလေးမ ”

အပြောအဆို သိပ်မညက်သော်လည်း သည်လူကြီးနှင့် ပြောရ အညံ့မှာ တစ်မျိုးတော့ကောင်းသည်။ သူမက သည့်ထက်ပိုမပြောတော့ဘဲ အသာမှိုန်း၍ လိုက်လာခဲ့၏။

ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး အပြုံးအရယ်မရှိခဲ့သော ကေကတော့ နှိန်ထိတည်တင်းထားဆဲဖြစ်သည်။

လန်းဆန်းကာစ စိတ်တို့ မှန်ကျသွားစေမည့် အတွေးက အော်တဲနှင့် ရောက်လာ၏။ ‘ကို’ခေါင်းချခဲ့သည့် အိမ်ကလေးဆီသို့ ဆုတ်တော့မည်လေ။

သူမနှင့်အတူ ဘဝတစ်ခုထူထောင်မည်ကို ‘ကို’ ရည်ရွယ်ခဲ့သည့် အိမ်ကလေး။ သူမ စိတ်ကြိုက် အေးမြငြိမ်းချမ်းသော ဝန်းကျင်တွင် တို့တည်ဆောက်ခဲ့သော အိမ်ကလေး။

“ ငြိမ်း... မှန်တင်လိုက်ဦး ”

“ ဟင်... အင်း အင်း ”

“ ပြတင်းပေါက်နားထိုင်ပြီး နိုးပက်နေတာတောင် မသိဘူးလား ”

“ ဒါ... မိုးလား ”

သူမက နင်းမှန်းများဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ ကေပြောလည်း ပြောချင်စရာ၊ နင်းဟက်ခံရဉ့်က အေးမှန်းမသိခဲ့သော သူမမှာ မှန်အပြည့် ထင်ပြီးမှ တစ်ခဲခဲချမ်းလာရ၏။

တောင်းရာသီခန့်သော တောင်ပေါ် နင်းကို မှန်တစ်ချပ်ခြားလျက် ကြည့်လေ့လိုက်မိ၏။

နင်းငွေဖြူဖြူများကြားမှ တပြင်တပြန်တည်း ညီညီညာညာ ရှိနေသည့် အဆောက်အဦများစွာကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မြေနိမ့် အိမ်များက ခြေတံရှည်၍ ကုန်းမြင့်ထက်မှ နေအိမ်များက ပုထိုးပိတ်ကထေး များဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်း အိမ်ခြေကျပါးလာသလို နင်းငွေလည်း ပို၍ ထူထပ်ထိပ်သည်းလာသည်။

လမ်းကွေ့တစ်ခုအလွန်တွင် လူနေအိမ်များကို လုံးဝမတွေ့ရ တော့။ တစ်ဘက် တောင်ကမ်းပါးယံ မြင့်မြင့်မတ်မတ်ကြီးကိုသာ မြင်ရတော့သည်။

မှန်ပြတင်း၏အောက်ခြေသို့ ဝိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဆေးနီအရပ်ရပ် နှင့် တိုင်ငယ်များက လမ်းဘေးတွင် စီရင်။

ထိုမှအလွန်တွင် မြေသားကို မမြင်ရတော့။

ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းတွင် ဖောက်ထားသည့်လမ်းဟု သိလိုက်ရ သည်နှင့် ရင်ထဲလိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

တောင်ပေါ်ဒေသနှင့်ပတ်သက်၍ သည်အချက်ကို သူမ

အတွေးမိခဲ့။ ရှုမျှော်ခင်းများကို စီးမိုးကြည့်လိုလျှင် ကိုယ်တိုင်က အမြင့်ကို ခြောက်တတ်မှ ဖြစ်မည်။

ကားပေါ်မှနေ၍ အောက်ခြေသို့ လှမ်းမမြင်နိုင်သော ချောက်ကမ်းပါးအတွင်း ကားဘီးတာယာနှင့် ဖျစ်မိသဖြင့် လွင့်စင်ပြုတ်ကျ သွားသော ခဲနီကလေးများကို မြင်လိုက်ရရှိ၍ အမှတ်သညာဟောင်းက အိလယ်ရပ်ခြားသို့ ဖြတ်ခနဲရောက်ရှိသွားလေ၏။

ခုနစ်ထပ်အမြင့်မှခုန်ချ၍ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေကြောင်း ခြံစည်သွားသူ တစ်ဦး၊ ဝရန်တာ လက်ရန်းပေါ်တက်ရပ်ကာ သူမကို ထက်ပြသွားသော လူစိမ်း၊ ဘယ့်သူ ဘယ်ထိမှန်းလည်း သူမ မသိ။ ဘာကြောင့် သတ်သေရသည်ကိုလည်း မသိပါဘဲ ခေါင်းထဲကွဲနေသည်မှာ သူမ၏ စိတ္တသောဖြစ်လိမ့်မည်။

“ ရောက်ပြီ ကလေးမတို့ ”

အသိပေးစကားနှင့်အတူ ကားကိုလည်း ရပ်လိုက်သည်။ ချောက်ပြီဆိုသော်လည်း သူမမြင်နေရသည့်ဘက်တွင် ချောက်ကမ်းပါးသာ မြင်ရသည်။

အခြားတစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိတော့ ကေနှင့် ခရီးဆောင် အိတ်သုံးလုံးဆင့်ထားသည်မှလွဲ၍ အပြင်ဘက်သို့မမြင်ရ။

ကားတံခါးဖွင့်၍ဆင်းရန် သူမ တုံ့ဆိုင်းနေမိသည်။

“ ဆင်းလေ ”

ချောက်ကမ်းပါးကို မြင်ကွင်းထဲတွင် မရှိစေချင်၍ မခေါင်းငုံ့ဆင်း

လိုက်မိ၏။ မြေပြင်နှင့် ခြေထောက်ထိသည်နှင့် ကားတစ်ဖက်ခြမ်းသို့
ချွတ်ချွင်းပြေးသွားမိသည်။

“ အရှုံးမ၊ သူ့ပိုင်ချင်လည်း ဝိုင်နေတယ်၊ သူ့သွက်ချင်လည်း
နှစ်သောက်မရှိဘူး၊ ဘယ်လိုဟာလေးလည်း မသိဘူး ”

“ ဟယ် ”

ထိုအာမေဇိုတ်သံမှာ သူမ ရေရွတ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်။ ဆမန်သား
နှုတ်မှ လွင့်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ ကိုယ်တိုင်ကမူ အသံပင်
မထွက်နိုင်။ အံ့ဩမှု၊ ပီတိ၊ ပြီး... ယူကျုံးမခြင်း။

ခံစားချက်များစွာ တရစပ်လိုမိပင်လာသော ရင်ဘတ်ထဲမှ
နှလုံးခုန်သံကိုပင် မကြားရတော့ဟု ထင်မိ၏။

ပန်းချီကားတစ်ချပ်လိုလှသည်။ အကွန်မြူးဆုံးသော စိတ်ကူး
စိတ်သန်းအား လက်ရာမြောက်စွာရေးခြယ်ထားသော ပန်းချီကား
တစ်ချပ်လိုလှသည်။ ဆန်းသည်။

ကားလမ်းထက် အနည်းငယ်နိမ့်သော မြေပြင်ကျယ်တွင်
စိမ်းစိုဝေဆာနေသော ဥယျာဉ်လေးတစ်ခင်းနှင့် သစ်ပင်ငယ်များကြားမှ
ခေါင်းနီနီ အပြာရောင်ကြည်ကြည်ကလေးခြယ်ထားသည့် အိမ်ပုကထား
တစ်လုံး။

မိုးငွေ့များနှင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့် ရေကန်ငယ်တစ်ခုထဲ
ဥယျာဉ်စိမ်းစိမ်းနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းနေသည်။

မလှုပ်မယှက်ရင်ငေးနေမိသည်မှာ ကားပြန်ကျွေသွားသည်ကို

ပင် သတိမထားမိလိုက်။

“ လာ... အပြင်ဘက်ကပဲ ခံစားမနေနဲ့ အထဲဝင်ပြီး ခံစား
ကြည့်လိုက်ဦး ”

ဆမန်သားက ဦးဆောင်၍ ခြံတံခါးဝသို့ ဆင်းသွားသည်။
သူမက နောက်ဆုံးမှကြည့်မောညွတ်နူးမှု မပျက်ဆင်းသက်လိုက်ပါခဲ့သည်။

“ ဟေ့ မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်ကိုလာတာလဲ ဘာကိစ္စနဲ့
ဒီခြံရှေ့ရောက်လာကြတာလဲ ”

နှုတ်ဆက်သည့်လေသံမဟုတ်။ လေယူလေသိမ်းကတော့
အငှားကားမောင်းသည့် လူကြီးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ဝဲသော်လည်း မေးပုံက
ပို၍ မာကျောခက်ထန်၏။

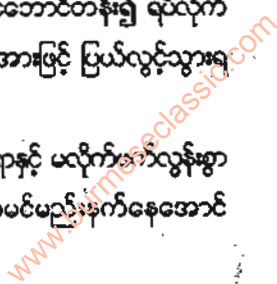
“ ဒီအိမ်ကိုလာတာပဲ ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့ ဒီခြံထဲ
ရောက်နေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ကို မေးလားမြန်းလားနဲ့ ရှင်က ဘာမို့လို့လဲ ”

ဆမန်သားက တမင် ရွတ်၍ ဘုတောလိုက်ပုံရ၏။

“ ငါက အရင်မေးတာ ဒီခြံကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါ့ကို အပ်ထားလို့
မေးရတာကွ ”

သုံးယောက်သား သံဗန်းတံခါးရှေ့ ရင်ဘောင်တန်း၍ ရပ်လိုက်
သည်။ သူမ၏ ကြည့်နူးရမှုလေးအပိုက်အတန်အားဖြင့် ပြယ်လွင့်သွားရ
လေပြီ။

ခြံစောင့်ဆိုသော လူကြီးမှာ သည်နေရာနှင့် မလိုက်ဘက်လွန်းစွာ
အကျည်းတန်လွန်း၏။ အသားအရေမှာ တမင်မညှိုးနက်နေအောင်

ဆေးသုတ်ထားသလိုပင် ထင်ရသည်။

ခပ်ပြားပြားများနာပေါ်တွင် နှာတံနှင့် နှုတ်ခမ်းများက ထုထဲကြီးမားသလောက် မျက်ပေါက် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် မျက်လုံးများက ကြောင်စိစိနိုင်လှ၏။

“ ကောင်းပြီလေ ကျွန်မတို့ အရင်ဖြေပုံမယ်၊ ဟိုဘက် အစွန်ဆုံးမှာ ရပ်နေတာ ဒီခြံပိုင်ရှင် ကိုထူးစေရဲ့ ချစ်သူ ငြိမ်းချမ်းငြိမ်းချိုတာပဲ ရှင်ကိုရှင် အလုပ်ရှင်ကပြောဖူးမှာပေါ့။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အခုလာတာငြိမ်းချမ်းငြိမ်းက သူ့ချစ်သူရဲ့ အုတ်တုံးနောက်ဆုံးနေခဲ့တဲ့ ဒီအိမ်ကလေးလာကြည့်တာ ဒါပဲ ”

“ ငြိမ်းချမ်းငြိမ်း ဟုတ်လား၊ ဒီနာမည်တော့ငါသိတယ်၊ ငါတို့ အပ်သွားတဲ့ သူကလည်း ဒီနာမည်နဲ့လာရင် ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါဇော် မှာထားတယ် ”

“ ဒါဆိုလည်း တံခါးဖွင့်လေ ”

ဆမန်သာက စိတ်မရှည်သည့် လေသံမျိုးနှင့် အော်လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုလူကြီးက လုံးဝ အမူအရာမပြောင်းလဲ။

သူ့လက်ထဲမှ သော့တွဲကိုပင်ပိုင်၍ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းတခါခါနှင့်

“ ငြိမ်းချမ်းငြိမ်းဆိုတိုင်း ငါက ဖွင့်ပေးလိုက်ရမယ်ဆိုရင် ဒီငြိမ်းအစောင့်တောင်ထားဖို့ မလိုဘူး၊ မင်းက ငြိမ်းချမ်းငြိမ်းဆိုတာကို ငါ့ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ ”

သူမ မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိ၏။ ပြီးမှ အချိုသာဆုံးပြုံး၍ ခပ်အေးအေး ပြောပြရသည်။

“ ကျွန်မ ငြိမ်းချမ်းငြိမ်းအစစ်ပါရှင်၊ ဒီမှာ ကပ်တွေပါပါတယ်။ ဦးကြီး စစ်ဆေးကြည့်ပါ ”

သူမက အိတ်ထဲပါသမျှ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်မှအစ ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ ငါ အဲ့ဒါတွေ နားမလည်ဘူး၊ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး၊ လားပြန်နဲ့ ဒီဗြူက ငါသိတဲ့လူ တစ်ယောက်ယောက်က ထောက်ခံပေးမှရမယ် ”

စကားအဆုံးတွင် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော လူကြီးကို သူမ ဆွမ်းတားချိန်ပင်မရလိုက်။ အပင်များအကြားသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

“ ဟေ့... ဟေ့ လူကြီး ခြံစောင့်ကြီး ပေး ”

ဆမန်သာက အသံစူးစူးနှင့် လှမ်းအော်သည်။ တို့ပြန်အော်ပြောလိုက်သံတော့ကြားရ၏။ လူကိုယ်တိုင် ထွက်ပေါ်မလာတော့။

“ ငါပြောတဲ့ စကားကို နားမလည်ကြဘူးလား ”

“ ကျစ်စ် ”

“ ကဲ... ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ငြိမ်းရေ ”

“ ဒီဗြူထဲမှာ ထူးစေရဲ့ သူငယ်ချင်းရှိတယ်ဆို ” ဆမန်သာ၏ အမေးကို ဖြေလိုက်သည်မှာ သူမမဟုတ်။ ဆမန်သာ၏ စိတ်ပျက်အားလျော့မိတော့မည့် သူမ သည်စကားကြားမှ

ပြန်အားတက်လာရ၏။ သည်ခေါင်းက လိုအပ်သည့် အမှတ်သညာမျိုးအရ လုံးဆထွက်ပေါ်မလာ။ သူမကိုသူမ အပြစ်တင်မိသည်။

“ ဒါဆို မြို့ထဲကို ပြန်သွားကြရမယ်ပေါ့။ ကားလည်းမရှိတော့ဘူးလား၊ ဂေ၊ ဘယ်လိုသွားကြမလဲ ငါ... ဒီက စောင့်လို့မရတူးလား”

“ ငါတို့ ကျောင်းတက်တုန်းကလိုပဲပေါ့ ”

“ ဟမ်... ခြေလျင်သွားမယ်ပေါ့။ ကျောင်းတက်တုန်းနီးနီးလေးလေ ”

ကျော့ စကားကြောင့် ဆမန်သွားလေသံက ပို၍ ပျော့ကျသွားသလို သူမအနေနှင့်ကတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မြို့ထဲသို့အရောက်သွားရမည်လား။

“ ငါ... အိတ်စောင့်ဖို့နေရစ်မယ်လေး၊ နင်တို့လည်း အိတ်တွေမပါတော့ သွားရတာ အဆင်ပြေတာပေါ့ မဟုတ်လား ”

“ မင်းသဘောပဲလေ၊ တစ်ယောက်တည်းနေရဲဟယ်ဆိုနေတာပေါ့ ”

“ နေရဲတယ် နေရဲတယ် ဘာလို့မနေရဲရမှာလဲ ”

သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း သည်လောက်ခရီးကို လာခဲ့ရဦးမည် မြို့ထဲအထိ လမ်းပြန်လျှောက်ရမည်ကို စိတ်ညစ်မိသည်။ သူမအဖေ သိပ်မကြည်သည့် ဂေကိုယ်တိုင်ကပင် ဘာမျှမပြောသည့်အတွက် သူမလည်း မညည်းညူရဲ။

“ ကျေးဇူးပဲ ဂေ ”

“ အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ လူကို မင်းအသိလား ”

“ နာမည်တော့သိတယ်... ကိုမင်းနောင်တဲ့ လူချင်းတော့ သိမလား၊ မသိမလား၊ မသေချာဘူး ”

“ ကောင်းကွာ ”

ကားလမ်းအတိုင်းလျှောက်လာရင်း နောက်သို့ မကြာခဏ ချဉ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ ကားကြုံလေးများတစ်စီးတလေပေါ်လာမည်လား။ ချဉ်းကြည့်နှင့်ပဲ မြို့ထဲပြန်ရောက်လာရ၏။ တစ်စီးမျှပေါ်မလာ။

“ နေပါဦး ပန်းချီရေးဖော်ဆိုတော့ အဲ့ဒီလူလည်း ပန်းချီရေးရာပဲပေါ့ ”

“ ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ ဂေ ”

“ မြို့လေးက သိပ်တော့ မကျယ်ပါဘူး၊ ရှာလို့လွယ်မယ်ထင်တာပဲ ”

သူမတို့ကားနှင့်ဖြတ်သွားစဉ်က အိပ်မောကျနေဆဲဖြစ်သော မြို့တလေးမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် နီးထစ ပြုလာပြီဖြစ်၏။ တော့သူတိုင်းကို မကြည့်ရသည်။ ပန်းချီဆွဲသည့် ကိုမင်းနောင်။

လိပ်စာမသိ။ အခြား အချက်အလက်လည်းမသိ။ တော်တော် ချရာသည် ရှာဖွေမှုပင်။

“ ဒီဘက်ပိုင်းမှာတော့ မရှိဘူးခင်ဗျ ”

“ မင်းနောင် ပန်းချီဆွဲတယ်မဟုတ်လား၊ ကြားဖူးသလို ကြားဖူးသလိုပဲ သမီးတို့ရယ် ”

“ မသိဘူး ”

“ ကျွန်တော်သိတဲ့ ကိုမင်းနောင်ကတော့ ပန်းချီဆွဲမဆွဲ မသေချာဘူး။ နေတာက အင်း ”

အဖြေပေါင်းစုံနှင့်အတူ မိုးစဲ၍ အလင်းရင့်လာသည်။ စမ်းတမ်းငါးနှင့် လျှောက်လာမိသည်မှာ ကျွန်တော်ဆိုသော ဗြူကလေး၏ ချောင်ကျကျရုပ်ကွက်တစ်ခုထဲသို့ပင် ရောက်လာ၏။ လမ်းမကြီးဘက် ပြန်ထွက်ဖို့ မျက်စိလည်ချင်ချင်။

ထိုစဉ် အားကစားဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက်က သူမရှေ့ ရောက်လာ၏။

“ ဒီက မငြိမ်းချမ်းငြိမ်း ဆိုတာလား မသိဘူး။ မဟုတ်ရင် စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ... ကျွန်တော့်အသိတစ်ယောက်နဲ့ တူသလိုလိုရှိလို့ပါ ”

“ ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ငြိမ်းချမ်းငြိမ်းပါ။ ရှင်က ကိုမင်းနောင် ဆိုတာ ”

“ ဟား ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် မငြိမ်းချမ်းငြိမ်း နဲ့ တစ်ခါပဲ ဆုံဖူးတော့ မရေမရာဖြစ်နေတာ စိတ်မရှိပါနဲ့နော် ”

“ အို... ရပါတယ် တောင်းပန်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်နဲ့ တွေ့ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ ”

တွေ့မည့်တွေ့တော့ လမ်းပေါ်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ရာသည်။ ထိုလူမှာ နံနက်စောစော ကျန်းမာရေးအပြေးလေ့ကျင့်ရန် ထွက်လာခဲ့ ရသည်။

သူမ ဆက်ပြောရမည့်စကားများကို ကေက အစားပြောပေး သွား၍ တော်သေးသည်။ သူမမှာ ပင်ပန်းမှုနှင့် စိတ်လောကြီးနေမှုကြား ပြောရမည့်စကားကို မစတတ်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

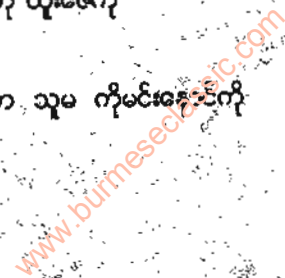
“ ကျွန်တော့်အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ကြဗျာ။ ကားနဲ့ ပြန်သွားကြတာပေါ့ ခင်ဗျားတို့လည်း ဖင်ပန်းနေပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော် ကြိုသိရင် တားရိတ်မှာ လာစောင့်တာပေါ့ဗျာ။ အေးလေ ခင်ဗျားတို့လည်း ဆက်သွယ်စရာ လိပ်စာတွေဘာတွေမှ မသိတာ လာ... လာ အိမ်က ဒီနားတွင်ရယ် ”

တိုင်ပင်မထားဘဲ သူမနှင့်ကေတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှည့်ကြည့်၍ သက်ပြင်းကိုယ်စီချမိ၏။

“ ဒီကောင်ကြီးက သူ့ကိုသူ သိပ်အထင်ကြီးလွန်းတယ်။ သူလို လူချိုးက နားချရခက်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေများ ကြိမ်းမောင်းပြီးကို ပြောမိတယ်။ ဖိုနက်ပြီးတော့လည်း... အဲ မငြိမ်းချမ်းငြိမ်းအတွက် စိတ်မကောင်းစရာ ဆော့ အစပြန်ဖော် ပေးသလိုဖြစ်သွားပြီ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို နှုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတော့ ဟို ထူးဇေကို ”

“ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်ရှင် ”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် အစက သူမ ကိုမင်းနောင်ကို အထင်လွှဲခဲ့မိသည်။

‘ကို’မူးယစ်ဆေးဝါးဘက် အာရုံရောက်သွားခြင်းအတွက် အဓိကတရားဆံ့မှာ သည်မြို့ခံ သူငယ်ချင်းဆိုသူပဲဖြစ်ရသည်ဟု တစ်ထစ်ချ တွက်ခဲ့မိ၏။

တကယ်တမ်းတွေ့ရသည်က ကျန်းမာရေးလိုက်စားသည်။ ‘ကို’ အပေါ်လည်း သံယောဇဉ်ရှိပုံရသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ကိုယ်တိုင်က ကျန်းမာရေးလိုက်စားသူမှာ အပေါင်းအသင်းကို သည်လို လမ်းမှားသို့ ပို့မည့်သူမဟုတ်နိုင်။ ပြီး ‘ကို’စိတ်ကို သူမ အသိဆုံး။

သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်မပါသည့် ကိစ္စကို ဘယ်သူကမျှ တိုက်တွန်း၍ မရ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က စိတ်ပါလျှင်လည်း ဘယ်သူမျှ တားမြစ်၍မရသည့် တဖွတ်တိုးသမား။

“ ကျွန်မတို့ ဘယ်မှာ ဆုံဖူးတာပါလိမ့် ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် အထင်မှားခဲ့မိသည့်အတွက် တောင်ပန်ရန် ကြံရွယ်လိုက်သော်လည်း သူမ နှုတ်မှ ထွက်သွားသည်က တခြားစီ။

“ မငြိမ်းချမ်းငြိမ်း ဖိုင်နယ်တက်တုန်းကထင်တယ်၊ သူ့ကျောင်းထဲမှာ လာတွေ့တဲ့အခေါက်ကလေး ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းအောက်က အအေးဆိုင်လေးမှာတောင် ထိုင်ဖြစ်ကြသေးတယ်။ အဲ့ဒီမှာကတည်းက မငြိမ်းချမ်းငြိမ်း ဒီကောင် ဆေးလိပ်ဖွာတာကို တားခဲ့တာ မဟုတ်လား ”

“ ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ ကြည့်စမ်း ကျွန်မ မှတ်ဉာဏ် နည်းလိုက်တာ ”

ကိုမင်းနောင်က နားလည်မှုရှိသည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ကိုယ်တိုင်က မေ့လျော့နေမိသည့် တွေ့ဆုံမှုကို သူက မှတ်မှတ်ထင်ထင် ခြောက်လှာတော့ အားနာမိရ၏။

ဆက်ပြောနေလျှင် တောင်းပန်ရမည့် အချက်တွေ နှိုတိုးလာဦးမည်ထင်သည်။

“ ဒါနဲ့ မငြိမ်းချမ်းငြိမ်းက မဟာတန်းကို ဒီမှာမတက်ဘူးနော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ရင့် ဘိုးဘိုးက သူ ပါရဂူဘွဲ့ယူခဲ့တဲ့ ကျောင်းကို နှိုထဲတော့လေ၊ ကျွန်မကိုလည်း သူ့လိုပဲ ပါရဂူတစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်တာ။ အိပ်ပဲ့ ကျွန်မက အဲ့လောက် ပါရမီ မပါဘူး အဟင်း ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တခြားနိုင်ငံမှာသွားပြီး ဧညာသင်ယူနိုင်တာကိုက ချီးကျူးစရာပါဗျာ ”

သည်လူက ‘ကို’ထက် ရင့်ကျက်ပုံရသည်။ သို့သော် ‘ကို’ကို သူလည်း လက်မြှောက်ထားရဟန်ရှိ၏။ အကယ်၍သာ...

အခန်း (၂၁)

“ သူက တစ်ခါတလေ ကလေးဆိုကြီးလို့ပဲ ”

သူမ အလွမ်းသဲ့သဲ့ပါသော စကားကိုစိမ့်သည်။ ကိုမင်းနောင်က ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းနေရင်းမှ သူမကိုပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်ပြစ်သည်အကြောင်းအရာတွေ ပြန်ပြောင်းပြောဆိုခြင်းကို မကြိုက်သည့်ကောက် အခြားတစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲထားသည်။

ကိုမင်းနောင် မောင်းလာသော လမ်းမှာ သူမနှင့်တော်ဝင်ခဲ့သည့် လမ်းကြောင်းမဟုတ်။ အကွေ့အကောက်သိပ်မများ။ လမ်းပေါ်ပေါ်သို့ ခဏနှင့်ပြန်ရောက်သွား၏။

“ တစ်ခါက ကျွန်မ သူ့အိမ်အလည်သွားတော့ အိပ်ရာထဲ မထသေးဘူးလေ။ သူ့ဦးလေးက နှိုးပေးမှ အိပ်ပျော်စရာနဲ့ ထလာတယ်။ ကျွန်မဆို နေ့လည်စာတောင်စားပြီးပြီ ဘာလို့ ဒီချိန်ထိ အိပ်နေတာလဲနဲ့ မေးကြည့်တော့ ညက အလင်းပေါက် ထိုင်နေခဲ့တာတဲ့ ပန်းချီရေထဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူက ပြောသေးတယ် ”

ကျွန်မ နှိုးခိုင်းတယ်ဆိုလို့သာ အိပ်ရာက ထလာတာတဲ့ သူ့ဦးလေးဆို သူ့ကို မနှိုးရဲဘူးဆိုပဲ သူက လိုအပ်သလောက်ပဲ အိပ်တဲ့ သူတဲ့။ အိပ်နေရင် နှိုးတာမကြိုက်ဘူးတဲ့ သိလား။ အဲဒီစကားကြောင့် ကျွန်မ ဖိတ်ဆိုချစ်ယောင်ဆောင်တော့လည်း ဖုန်းပျံသလဲ တောင်းပန်တယ်”

“ ဟုတ်တယ် မငြိမ်းချမ်းငြိမ်းက ဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထူးအခွင့်အရေးတွေ အကုန်ရထားပြီးသား ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပြောပြဖူးတယ် ”

ကိုမင်းနောင်က စကားမဆက်ဘဲ ကော့ကိုလှည့်ကြည့်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမက ပန်းနုနုတွန်းတိုက်၍ သတိပေးလိုက်ရ၏။

“ မငြိမ်းချမ်းငြိမ်း သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်တို့ဒေသကို စိတ်ဝင်စားနေပုံရယ် ”

“ ကျွန်မကို သူငယ်ချင်းတွေခေါ်သလို ငြိမ်းငြိမ်းလို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ သူ့နာမည်က ကော့တဲ့ အဟင်း ဖိတ်ဆက်ပေးဖို့မနေတာ”

ကော့က မငိုင်းရုံလောက် အသိအမှတ်ပြုပြီးပြီပဲ လမ်းဘေးဆီ ပြန်ငေးနေသည်။

“ နောက်တစ်ယောက်လည်း ပါသေးတယ်ဆို ”

“ ဟုတ်တယ် ကျောင်းမှာ ခင်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းလေ သူက ခြံရှေ့မှာ အိတ်တွေနဲ့အတူ ကျန်ရစ်တယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီခြံစောင့်ကြီးကို တိုမင်းနောင် ငှားထားတာလား ”

“ မဟုတ်ဘူး ထူးစေ ငှားခဲ့တာ... သူ သူ

မဆုံးခင်ကတည်းကလေ အဲ့ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းသော အလုပ်သမားပေါ့ ”

“ ဒါဆို အပင်တွေကို ”

“ ဟုတ်ပါ့ဗျာ ထူးစေ တစ်ယောက်တည်း စိုက်ပျိုးထားတာ အဲ့ဒီခြံကို သူတွေ့တွေ့ချင်း အပြတ်ဝယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မြေငှားပြီး သူ့စိုက်ချင်တဲ့ အပင်မှန်သမျှ စိုက်တယ်၊ နောက် အိမ်ဟောင်းကို ပုတ်ပြတ်နဲ့ ဝယ်လိုက်တယ် ”

“ ရှင်... အိမ်ဟောင်းကို ”

“ ဒီလိုလေ အခု အိမ်သစ်ကလေးနေရာမှာ အရင်က ခပ်သေးသေး အိမ်လေးတစ်လုံးရှိတယ်၊ ထူးစေက သူ့အပင်တွေနဲ့ အဲ့ဒီ အိမ်ဟောင်းနဲ့ ပန်မစားဘူးဆိုပြီး ပိုင်ရှင်တွေဆီမှာ အိမ်အလုံးချည်း သက်သက်ဝယ်လိုက်တာ၊ အိမ်ကို ဖျက်ပြီး ထွက်လာတဲ့ အုတ်ကျိုးတွေ သစ်ဟောင်းတွေကို ပြန်ရောင်းတာမျိုးလေ၊ မြတ်တော့မမြတ်ဘူးပေါ့ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် စိတ်ကူးကောင်းသွားတယ်၊ အိမ်ကို ဖျက်ပြီးတော့မှ အဲ့ဒီ ခြံလေးရဲ့အကွက်အကွင်းက ပိုပေါ်လာတယ်... အဲ့ဒီတော့မှ အပြတ်ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ နောက်တော့ သူ့ဥယျာဉ်နဲ့လိုက်မယ့် အိမ်မျိုးဆောက်တော့တာပဲ ”

“ ကိုက... တကယ့် ပန်းချီဆရာပဲ ”

မျက်ရည်ဝဲချင်ချင်ဖြစ်လာသည်။ လုပ်ခနဲ့ ဝမ်းနည်းသွားသည့် မျက်နှာပေါ်မှ အရိပ်ကို ရှေ့ခန်းမှ ကိုမင်းနောင်လည်း မြင်မည်မဟုတ်။

ငေးမောနေသော ကေလည်း တွေ့လိုက်မည်မဟုတ်။ စကားဆက်သေး ဘဲ တစ်ဘက်သို့လှည့်၍ ငေးရိမ်သည်။

မိုးလုံးဝတိတ်သွားပြီဆိုသော်လည်း ကောင်းကင်တွင် တိမ်သား အချို့ ကျန်နေသေးသည်။ နေရောင်က တောက်ပသည်ဆိုရုံကလေး။ အဝေးမှ ပြာမှုန်မှုန် တောင်စဉ်များ။

အစိမ်းရောင် ချိုင့်ဝှမ်းများ၊ အုပ်ကြွပ်မိုးနီနီ လူနေအိမ်စုကလေး များ။ သူမ ကလေးဘဝက စိတ်ကူးတစ်ခု လက်တည့်စမ်းပူးသည့် ပန်းချီ ပုံလေးများအတိုင်းလှသည်။

‘ကို’ ကတော့ သည်ရွှင်မီးများကို ပန်းချီရေးနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ပါးပြင်ပေါ် နွေးခနဲ ဖြတ်သန်းသွားသည်မှာ မျက်ရည်များပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရှုမျှော်ခင်းတို့ မှန်ရိလာသည်။

လှန့်နှိုးခြင်းကိုပန်းသော သူမချစ်သူသည် မည်သူမျှ နှိုး၍ ခရုနိုင်တော့သည့် အရပ်၌ အိပ်ပျော်နေခဲ့လေပြီလား။

(‘ကို’ သူငယ်ချင်းက ငြိမ်းကိုပြောတယ်၊ ‘ကို’ နဲ့ ပတ်သက်ရင် ငြိမ်းက အထူးအခွင့်အရေးတွေရထားတာတဲ့။ ငြိမ်း ‘ကို’ ကို နှိုးပါရစေနော်)

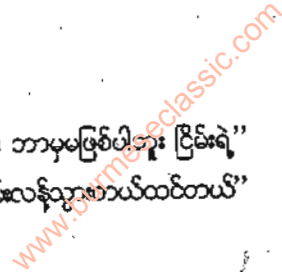
“ ကိုနိုး ”

“ အမလေး ”

“ ကချီး... ကချီ ”

“ ငြိမ်း... ငြိမ်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ငြိမ်းရဲ့ ”

“ မငြိမ်းငြိမ်း အဆင်ပြေရဲ့လား၊ အရမ်းလန့်သွားတာပဲလား ”

“ရတယ်... ရတယ် ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကေ ငါဘာမှ မဖြစ်ဘူး ရတယ်”

သူမကို သိုင်းမက်ထားသည့် ကေ့ ရင်ခွင်ထဲ ဖိုဖျော့ချလိုက်ရ သည်။ သက်ပြင်းများကို အဆက်မပြတ်ချမိ၏။ တဒင်္ဂရင်တန်သွားသည် ကိုယ့်နှလုံးခုန်သံကိုယ် ပြန်နားစွင့်ကြည့်ရသေးသည်။

မျှော်လင့်မထားသော တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် သူမ ထိတ်လန့်ရှုံး ခံစားလိုက်ရခြင်းကိုပင် တော်သေးသည်ဟု မှတ်ရမည်။

“ဒီလို ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထမရှိပါဘူးများ၊ ကံကောင်းတယ်ဆိုရမှာပဲ ကျွန်တော်တို့တွေ လမ်းပေါ်မှာ ထီးထိကြီးရှိမနေလို့”

ကေ့ ရင်ခွင်ထဲမှ သူမ ပြန်အထတွင် ရိပ်ခနဲ မှူးဝေသွားသေး သည်။

“ဘာလို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီနှစ်ခုလုံးက တပြိုင်တည်းကြီး ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“အိုး... ငြိမ်း မင်း လျှောက်မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ မင်းအတွေးနဲ့ မင်း မဟုတ်မဟပ်တွေ ဆက်စပ်မနေနဲ့၊ ဒါ မိုးလေဝသအခြေအနေ တစ်ခုပဲ ဘာနိမိတ်မှမဟုတ်ဘူး။ မိုးတွင်းမှာ မိုးကြိုးပစ်တာ အဆန်း မဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်း ဒီမယ် ငါ့ကိုကြည့် ကြည့်စမ်း မတွေ့နဲ့ မင်းအတွေးတွေ ရပ်ပစ်လိုက်၊ အိုခေါ့... ရပ်ပစ်လိုက်”

ကေက သူမ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ခါယမ်း၍ ပြောသည်။

“မိုးလေဝသ ဟုတ်လား၊ ဘာလို့ လျှင်ပါ လှုပ်သွားရတာလဲ”

“ငြိမ်း... ငါမင်းကို ရှင်းပြမယ် လျှောက်မတွေးနဲ့”

“ဟင့်အင်း ကေ... နင်က နင့်ကျောင်းသုံးစာအုပ်ထဲက ဖာတွေ ရွတ်ပြမှာမဟုတ်လား၊ ဒါတိုက်ဆိုင်မှု သက်သက်မဟုတ်ဘူးကေ ငါဘာတွေစဉ်းစားနေလဲသိလား”

“ငါသိတယ်၊ ငါမင်းကို နားလည်ပါတယ်ကွာ ဒါပေမဲ့”

“လျှင်တွေ မိုးကြိုးတွေ တိုက်ဆိုင်မှုဟုတ်လား၊ ဘာလို့ ဇီဝိပ်မက်တွေထဲမှာ အထပ်ထပ်ပါခဲ့ရတာလဲ ပြောပါဦးကေ... ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ဦးမှာလဲ”

“ကိုမင်းနောင်ကို ဒွားနာစရာဖြစ်နေပြီငြိမ်း... မင်းစွတ် ဆော်မနေနဲ့”

“ရပါတယ် မကေ... ဘာတွေ တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုတာတော့ အာနိတ်တော် မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မငြိမ်းငြိမ်းအနေနဲ့ စိတ်ကို အရင်ဖြေလျှော့လိုက်ပါလို့ အကြံပေးပါရစေ၊ ငြီးတော့ အဆိုဘက်ကချည်း မတွေ့ပါနဲ့များ၊ ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့၊ အခု ကျွန်တော် ဘာလုပ် ဆောင်ရွက်မလဲဆိုတာပြောပြပါ”

“ရ... ရပါတယ် ကိုမင်းနောင် ကျွန်မကြောင့် စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ် ရုတ်တရက်ဆိုကော့”

တကယ်တော့ ရုတ်တရက်ရယ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖန်ခွဲ ဆွေးကြည့်လျှင်လည်း အတူတူပါပဲ။

သွေးအေးသွေးတော့မှ တွေးလျှင်လည်း သည်အဖြစ်အပျက်

သည် သူမ ခေက်ဘူးသည့် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုသာ။ သို့မဟုတ် သူမ အိပ်မက်ဆိုးများ၏ အစပြုရာဖြစ်လိမ့်မည်။ မိုးကြိုးပစ်မချခင်အထိ အတွေးထဲနစ်ဝင်နေမိသည်မို့ ဝင်းပြက်သွားသည့် လျှပ်စီးကြောင်းကိုထင် သူမ သတိမထားမိခဲ့။

ကျိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသံကြီး တစ်ခုထွက်ပေါ်လာပြီး သူမ စီးနင်းလာသည့် ကားကလေး သိမ့်သိမ့်ခါသွားသည်ကိုသာ ရုတ်တရက် သိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးကြိုးလျှပ်ကြောင်းတို့ ဘယ်အရပ်သို့ ထိုးစိုက်ကျဆင်းသွား သည်လဲ။

ကိုမင်းနောင်က လမ်းမအလယ်၌ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်ရသော ကားကို လမ်းဘေးသို့ ချရပ်ပေးသည်။ သူမကို လှည့်ကြည့်၍ အကဲခတ် နေပုံရ၏။

“ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ မငြိမ်းငြိမ်း ”

“ ရပါတယ်ရှင်... ဒေါက် ကား... ကားပြန်ထွက်လို့လည်း ရပါပြီ ကျွန်မတောင် ဒီလောက်လန့်သွားရင် ဟိုမှာ ဆမန်သာ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရတာ ”

“ မိန်းမ သူငယ်ချင်းတော့ သတိရသေးသားလဲ ”

ကေကာ မှဲ့ပြီးနှင့် ပြောသည်။ သူမကိုလည်း ပြန်လည်းသိင်အထိ ကာ နစ်သိမ့်နေ၏။ ကေရင်ဘတ်ပေါ် မှန်မှန်ကျနေသော သူမ ထွက်ထွက် များကို ကေ သတိထားမိမည်ထင်သည်။

ဝန်းကျင်လေထုကို အတိုက်အခံပြုကာ ပူခြစ်လျက်ရှိသော သက်ပြင်းများ သူမ တရစ်ပူတ်ထုတ်နေမိသည်လေ။

“ ငြိမ်း ”

“ ငါ့ကို ဘာမှမပြောပါနဲ့ဦးဟာ ”

“ အင်း... အင်း ”

အခြား သက်ပြင်းချသံတစ်ခုကို ကြားမိ၏။ ကေ့ဆီမှလား။ ကိုမင်းနောင်ဆီမှလား ခွဲခြားမရ။ သူမ အကြားအာရုံထဲတွင် မြည်ဟည်းသံ ကြီးက လွှမ်းမိုးနေဆဲဖြစ်သည်။

ပြီး မိနစ်ပိုင်းမျှအတွင်း ငြိမ်သက်ခဲ့သော လျှင်က သူမ ထစ်ယောက်တည်းအတွက် ကွက်၍ အရှိန်ယဲ့ယဲ့ချန်ခဲ့သလို ခံစား နေရသည်။

အတွေးအစအနများစွာဖြင့် ခေါင်းထဲ အုံလေးလာရသည်။ အသက်ရှူရခြင်းကို နှင်နေသလို ရင်ဝ၌ မွန်းကျပ်သိပ်သည်းနေ၏။

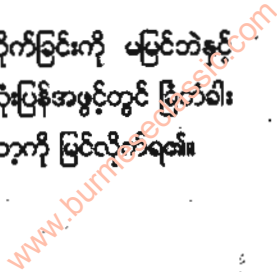
“ ငြိမ်း ”

“ ... မပြောနဲ့ဦး ကေ ”

“ ရောက်ပြီလို့ ပြောမလို့ပါကွ ”

အဆင်းလမ်းပေါ်ကားကို ကေ့ချလိုက်ခြင်းကို မမြင်ဘဲနှင့် သိလိုက်၏။ သူမ ကိုယ့်ကို ပြန်မတ်၍ မျက်လုံးပြန်အဖွင့်တွင် ငြိတ်ခါး ရွှေ၍ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသော ဆမန်သာကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ ဆမန်သာ ”

သူ့ဆရာ ကောပါ ပြိုင်တူအော်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြေးမိကြမ်း။
 “ဆမန်သာ”
 “မင်း... အာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “... ဧက”

ဆမန်သာက သည်တစ်လုံးသာပြော၍ ကောလက်ထဲခွေကုသွားသည်။ ကိုမင်းနောင်လည်း စိုးရိမ်သည့် မျက်နှာနှင့် အပြေးဆောက်လာ၏။ ကောက ဆမန်သာကို မခိုင်မခင်းထိန်းပေးထားသည်။

“ဆမန်သာ... စန္ဒီ... ဆမန်သာ”
 “ဟော”

“ဧက... ဧကလား၊ ငါ... ငါကြောက်လိုက်တာ ဧကရယ် နင်တို့ကလည်း အကြာကြီးပဲ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ အို... ငါ့တို့ မလွှတ်ခွဲဦး ဧက”

ဆမန်သာထံမှ အသံထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် သွေးစွန်းတော့သလို ပြူပျော့နေရှာ၏။ အသံတုန်တုန်နှင့်ပြောရင်း ကော့ထိုပြန်ဖက်ထားသည်။

“ငါ... ငါအော်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရတယ်၊ ပြီးတော့ နင်သိလား၊ ဖိုးကြီးတွေလည်း ပစ်တယ်၊ လင်းခနဲ... အား၊ ငါတော့ သေပြီလို့ ထင်လိုက်မိတာပါပဲ ငါနဲ့ နည်းနည်းလေးပဲ လွဲသွားတယ်၊ ပြီးတော့ ငါယိမ်းထိုက်ပြီးလဲကျမတတ်ဘဲ နင်တို့ ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာနေရတာလဲဟာ”

“အော်သံကြားတယ် ဘာအော်သံလဲ”
 “ငါလည်း မသိဘူးဧက၊ ဟိုအိမ်တက်ကထင်တယ်၊ ခုနကတွေ့တဲ့ ခြံစောင့်ကြီးပဲထင်တယ်၊ အကျယ်ကြီးအော်လိုက်တာ၊ လူသံနဲ့တောင် မတူဘူး၊ အဲ့ဒီလူကြီးက စိတ်မှန့်ရဲ့လား မသိဘူး”

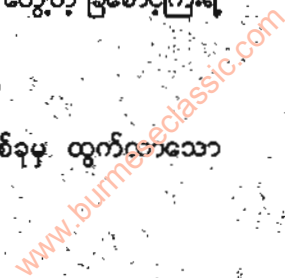
“လူကောင်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့လည်း ရင်းနှီးပါတယ်”
 ကိုမင်းနောင်က ဝင်ပြောလာသည်။ ဆမန်သာက ခုမှသူ့ကို သတိထားမိပုံရ၏။ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကော့ လက်ထဲမှာ ခွာထွက်လိုက်သည်။ နည်းနည်းလည်း ရှက်သွားပုံရသည်။ ကိုမင်းနောင်ကတော့ နှစ်အတိုင်း တစ်ဘက်လူ အနေရမခက်စေရန် ပြုံး၍ မျက်နှာလွှဲသွား၏။

“မငြိမ်းငြိမ်းတို့ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမယ် ဖိတ်ကူးလဲ”

“မပြောတတ်သေးပါဘူးရှင်”
 တမင်စကားလွဲ၍ မေးမိမေးရာမေးလာသည်ကို သူ့ဧကလည်း အရေရာဖြေလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်လိုက်ဦးမယ် သော့တွေက ဦးစိုင်းပဲ တိုင်ဘာ၊ ခြောက် ဦးစိုင်းဆိုတာ မငြိမ်းငြိမ်းတို့နဲ့ တွေ့တဲ့ ခြံစောင့်ကြီးရဲ့ နာမည်လေ”

“ငါဒီမှာ ရှိပါတယ် မင်းနောင်ရဲ့”
 အသံနှင့်အတူ သစ်ပင်အကွယ်တစ်ခုမှ ထွက်လာသော ခြံစောင့်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ အစောကတည်းက ဝါဒီနားမှာပဲ ရပ်စောင့်နေတာ၊ ကလေး
အတော်လန့်သွားပုံရတယ်။ သူတစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ မင်းတို့မလာမချင်း
စောင့်ကြည့်ပေးနေတာ ”

ကိုမင်းနောင်ကိုတော့ သည်လူကြီးက စကားရှည်ရှည်ပြောဆိုခဲ့
သည်။ ပြီး ခြံတံခါးကိုလည်း ရိုရိုကျိုးကျိုး ဖွင့်ပေး၏။

“ လာ... လာ ကလေးမတို့ အစောက ဝတ္တရားကြောင့်
စစ်လားဆေးလားလုပ်ရတာပါကွာ၊ ဒီခြံကို တောင်ပိုင်းက သူဌေးတွေ
မျက်စိကျနေတော့ လာသမျှလူကို ဖွင့်မပေးရဲတော့။ မောင်ထူးဝေကလည်း
အဲ့ဒါကို သေသေချာချာမှာခဲ့တယ်လေ၊ သူမရှိတော့နောက်ပိုင်း အဲဒီ
သူဌေးတွေ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဦးကြီးမသိရင် ဘယ်သူမှ ထင်
မပေးခဲ့တဲ့ ”

သူမက ယောင်နနနှင့် ထိုလူကြီးနောက်ပါသွားသည်။
ကိုမင်းနောင်နှင့် ကေတို့ နှစ်ယောက်က အိတ်များကို ကားပေါ်တင်ရင်း
ခြံဝှံ့ ကျန်နေခဲ့၏။

“ ဦးကြီးလည်း မင်းတို့ကို စောင့်နေတာပါ၊ ဘယ်တော့လာမလဲနဲ့
ဘယ်တော့လာမလဲနဲ့ ဒီမှာ အလုပ်သိပ်မရှိဘဲ နေနေရတာ ကြာလေ
ပျင်းတာပေါ့၊ မင်းလက်ထဲ သော့အပ်ပြီးရင် ဦးကြီး တာဝန်က ကုန်ပြီလေ
ဪ တစ်ခါတည်း ပြောပြခဲ့မယ် ”

လူကြီးက ခြေလှမ်းရပ်၍ သူမဘက်လှည့်လာ၏။ သူမလည်း
အိမ်ကလေးဆီ မပြင်တပြင်ငေးနေရာမှ ထိုလူကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

လူကြီးက သူရင်နေသည့်နေရာမှ လက်တစ်ကမ်းရှိ ရေပိုက်ခေါင်းတစ်ခုကို
ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။

“ ဒါ... တစ်ခြံလုံးကို ထိန်းထားတဲ့ ရေဘားပဲ၊ ဒီက
ရှည်လိုက်ရင် ဒီရှေ့ခြမ်းတစ်ခြမ်းလုံးက ပန်းခင်းတွေကို ရေလောင်းပြီးသား
ခြံထဲသွားလိမ့်မယ်၊ မနက် ငါးနာရီခွဲမှာဖွင့်ရင် ခြောက်နာရီခွဲတာနဲ့
ပြန်ပိတ်ဖို့ မမေ့နဲ့ ”

ပြီးစလွယ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ လူကြီးက ဆက်ရှင်းပြ
နေသေးသည်။

သူမက ခေါင်းညိတ်မပျက် မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ သည်နေရာမှ
ကြည့်လျှင် အိမ်ကလေး၏ ခေါင်မိုးနီနီကိုသာ မြင်ရတော့သည်။

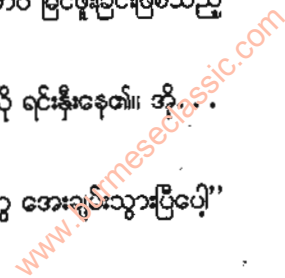
နှင်းဆီညိုများနှင့် ကွယ်နေ၍ဖြစ်၏။ သာမန်နှင်းဆီခင်းများသာ
ပြောသည့် သူမအတွက် ဂိုးဒင်းဝင်းဂ်နှင့် ဝက်စိတာလန်ဒ် အမျိုးအစား
နှင်းဆီရုံများက ထူးထူးခြားခြား လှပနေသည်။

“ အို ”

နှင်းဆီရုံတစ်ရုံ၏ အလွန်တွင် အိမ်ကလေးကို အပြည့်အဝ
မြင်လိုက်ရလေပြီ။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မှ အနီးကပ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်
အိုင် စိမ်းသက်မှုကို လုံးဝမခံစားချ။

တစ်နေရာရာမှာ တွေ့မြင်ဖူးထားသလို ရင်းနှီးနေ၏။ အို...
မြင်ဖူးရုံမျှ မဟုတ်သေး။

“ ဘယ်လိုလဲ ငြိမ်း... မင်းစိတ်တွေ အေးချမ်းသွားပြီပေါ့ ”

သူ့နောက်မှ လှမ်းမေးလိုက်သော ကော့အသံကို ကြားရသည်။
လှည့်မကြည့်ဘဲ အကြိမ်ကြိမ်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ၏။

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ဧည့်သည်တွေကို ကြိုဆိုဦးလေ ”

ဆမန်သာအသံမှာ ခုတွင်ကနှင့်တခြားစီဖြစ်သွားလေပြီ။
ပင်ကိုယ်ဟန်အတိုင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောလာ၏။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း ‘ကို’ထားခဲ့သည့် အရိပ်လေးထဲတွင်
ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသည့် ပုံမျိုး အခြားသူတွေကိုနေပြချင်ပါသည်။

“ ဝမ်းမလီးဝဲလဲကမ်း ပါပဲရှင် ”

ချာခနဲနောက်သို့ လှည့်၍ အဝီသခုံးသော အပြုံးမျိုးတို့ဖြင့်
သူငယ်ချင်းများကို ပြောလိုက်သည်။ ဟိုတယ်ညွှန်ကြိုအမှအရာမျိုး
သူမက လုပ်ပြလိုက်၏။

အားလုံး၏ ပေါ့ပါးသော ရယ်သံများကြားတွင် မထင်မှတ်ဘဲ
ခြေစာင့်ကြီး၏ ခပ်တိုးတိုးရယ်သံပါကြားလိုက်ရ၏။

အကျည်းတန်သူလည်း ပြီးရယ်သောအချိန်တွင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ
ရှိတတ်သည်ကို သူမ သတိထားလိုက်မိသည်။

“ ကဲ... မငြိမ်းငြိမ်းတို့ မြို့ထဲကို ဘာမှာကြည့်မလဲ ”

“ ကိုမင်းနောင်က ပြန်တော့မလိုလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က ရှစ်နာရီဆို အလုပ်ဝင်ရမှာထေ
မငြိမ်းငြိမ်းတို့ လိုအပ်တာမှန်သမျှ မှာလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ပိုင်းလိုက်ပါ့မယ်
ဦးစိုင်းကိုလည်း ဈေးမဖွင့်ချိန်အထိ ပို့ပေးဈေးမှာလေ ဪ ဦးစိုင်းထေ

ဆိုလည်းဖွင့်ထားတယ်လေ ”

“ ဟို ကျွန်မတို့ကတော့ ဘာမှမလိုပါဘူး မပိုပေးပါနဲ့ ရပါတယ် ”

“ မလိုဘူးတော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ ဒီလိုလုပ် ကျွန်တော်ကားကို

အလုပ်ကနေ ပြန်လွှတ်လိုက်မယ် မငြင်းပါနဲ့နဲ့။ ဒီကားက ထူးစေရဲ့ကား
ဆိုလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဒီမှာနေတဲ့ ခဏတော့ ဒီကားကိုပဲ ဆုံးကြဲပါ။
ကျွန်တော့် တပည့်တစ်ယောက်လာပို့ပါလိမ့်မယ်။ မြို့နဲ့နည်းနည်းဝေးတော့
ကားမရှိရင် အဆင်မပြေဘူး... ဟိုစားဖို့သောက်ဖို့အတွက်ပါ ဝယ်ခြမ်းပြီး
စားနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ မငြိမ်းငြိမ်းတို့ ခုထိ မနက်စာတောင်
ခစားရသေးဘူး မဟုတ်လား ”

သူမ တစ်ယောက်တည်းဆို အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပါနေသဖြင့် ထိုအစီအစဉ်ကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ
သည်။

ကိုယ်က ကိုယ့်စောင့်ကိုယ် ဆာလောင်ခြင်းကိုမေ့ထားမိပေမယ့်
သူတို့အတွက်တော့ စဉ်းစားရမည်လေ။

“ ရော့... ကလေးမ ”

ခြေစာင့်ကြီးက သူလက်ထဲမှ သော့တွဲကို သူမထံကမ်းပေးသည်။
အမှတ်တမဲ့ ယူထားလိုက်ပြီမှ စဉ်းစားမိ၏။ ဘယ်သော့က ဘယ်တံခါးကို
ဖွင့်ရမည်လဲ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၂)

“ ဒီတစ်ခန်းပဲကျန်တော့တယ် ”

သော့ကိုလည်း ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရွေးနေစရာမလိုတော့။ သည်တစ်ချောင်းပဲ ကျန်တော့သည်လေ။ သည်အခန်းကို သည်သော့နှင့်ပဲ ဇွင့်ရမည်။

“ ကျေးဇူးပြုပြီး ဗလာကျင်းမထားပါနဲ့ အခန်းလေးရယ် ”

သော့လှည့်၍ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ သူမ ဆုတောင်း မပြည့်လိုက်။ သည်နောက်ဆုံးအခန်းသည်လည်း ကျန်အခန်းများနည်းတူ နံရံလေးဘက်နှင့် ပြတင်းပေါက်တစ်ချပ်မှလွဲ၍ ဘာမျှမရှိ။

“ ငါတို့ အထပ်ခိုးလေးပေါ်မှာတော့ နေလိုဖြစ်ပါတယ် ”

ဆမန်သာက အားသိပ်မပါသည့် အသံနှင့်ပြောသည်။ ကောကု ခေါင်းတယမ်းယမ်း ရယ်၍သာနေ၏။

မျှော်လင့်ချက်တစ်လှေကြီးနှင့် လာခဲ့ရသည့် သူမမှာတော့ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချပစ်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာသည်။

သို့သော် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်လှဲရုံမှလွဲ၍ ခုတင်လည်းမရှိ၊ နိုကလေးတစ်လုံးတလေပင်မရှိ။

“ ငါ့ကိုအားနာပြီး ငဲ့မနေပါနဲ့ဟာ၊ ဒီမှာ နေဖို့အဆင်မပြေမှန်း အသိသာကြားပဲဟာ... ဘယ်မှာ ရေချိုးမလဲ ဘယ်မှာအိပ်မလဲ၊ ဆိုင်စရာတောင် မရှိဘူး၊ မီးဖိုခန်းရယ်လို့လည်းမရှိဘူး၊ တကယ့် ဗလာ ဆွင်းနေတဲ့ အိမ်လွတ်ကြီး မဖြစ်ပါဘူးဟာ ”

“ ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

“ လွယ်လွယ်လေးကို ရှုပ်အောင်တွေးပြီး စိတ်ညစ်မနေကြနဲ့၊ ခြုံထဲက တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ သွားတည်းမယ်၊ ဒီကို နေ့ခင်းဘက် ထောင့်လို့ရတာပဲ၊ နေ့လည်စာအတွက် သယ်လာပြီးတော့လေ ဆုတ်ဘူးလား၊ ကိုမင်းနောင်က ကားပေးထားမှာပဲဟာ သုံးရမှာ အားနာရင်လည်း ကားတစ်စီးစီးရှာပေးကြတာပေါ့ ”

“ အင်း အဲ့ဒီအကြံကောင်းတယ် ကော၊ နင်က တော်သားပဲ ငါ့လောက် နီးနီးတွေးတတ်နေပြီ၊ ဒီနေ့တော့ ဒီမှာ အဝနေဦးမှာ ဆုတ်လား ငြိမ်း၊ ညနေကျမှ ခြုံထဲပြန်သွားကြတာပေါ့ ”

နောက်ဆုံး ကေ့ အစီအစဉ်ကိုပဲ သူမ လက်ခံလိုက်ရသည်။ ဆက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့် အတူ နံရံပေါ်ရှိချလိုက်မိ၏။ သည်ကို အရောက် ထာခဲ့ရသော ရည်ရွယ်ရင်းပင် ပျောက်လုနီးပါးဖြစ်လာသည်။

“ နှင်းဆီပင်တွေ သွားကြည့်ရအောင်လေ ”

ဆမန်သာက ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမလည်း

အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်၍ သော့ကို နှုတ်ယူခဲ့ပြီး အိမ်အပြင်သို့ လိုက်ထွက်ခဲ့၏။ ကေက ဆမန်သာနောက် အိမ်ပြေးလိုက်သွားလေပြီ။

“ ချွတ် . . . ဒတ် ဒတ် ”

အိမ်ထဲမှ အသံတစ်ခုကြောင့် တံခါးမကြီးမှအထွက် နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဘာသံရယ်ဟု မဝေခွဲတတ်။

အသံက ကြမ်းပြင်အောက်မှ ထွက်ပြုလာသည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။ ခြေသံ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုကို နေရာရွှေ့လိုက်သည့်အသံမျိုး။

“ ဟေး . . . ငြိမ်း လာလေ ရေကန်ဘေးမှာ ကဗျာဆန်ဆန်လေး မနက်စာ စားကြရအောင် ”

ဆမန်သာက ခပ်မြူးမြူးလှမ်းပြောနေသော်လည်း သူ့ခြေလှမ်းမရွေ့မိ။ တံခါးဝတွင် ခြေစုံရပ်ကာ နားစွင့်ကြည့်သည်။

အိမ်ထဲသို့ လည်ပြန်လှည့်မိသည်။ အသံကို ထပ်မကြားရတော့သော်လည်း သူမ ရင်ထဲ အနှုတ်ရက်မည့် သံသယဆူးတစ်ချောင်း နှစ်ဝင်ခဲ့လေပြီ။

“ ကို တကယ်သေသွားတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား ”

တစ်နေ့လုံး ထိုအတွေးဖြင့် ဝိုင်တွေးနေခဲ့မိခြင်းကြောင့် ညနေစာစားချိန်တွင် သူမ၏ သံသယကို ကေ သိရှိသွားခဲ့သည်။

“ ဒီလိုပါပဲ ငြိမ်းရယ်။ ဘယ်သူမှ ကိုယ်သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ သူ့ဆွေခွဲမခွဲချင်ဘူးပေါ့။ ကံကြမ္မာက ခွဲလိုက်ရင်တောင် အမှန်ကို လက်ခံချင်ကြဘူး။ မယုံနိုင်ကြဘူး ကိုယ့်အနားမှာ ရှိနေသေးသလိုပဲ ခံစားကြရ

တတ်တယ် လွမ်းတာတော့ လွမ်းပါငြိမ်း အစွဲအလမ်းကြောင့်တော့ အယူအဆ မလွဲပါစေနဲ့ ”

“ ငါလည်း ငါသံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ သူတွေနဲ့ သေခွဲမခွဲတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူးဟာ ”

ညနေစာကို တာဝန်ယူပါရစေဟု ဆိုကာ ရောက်ရှိနေသော ကိုမင်းနောင်လည်း သူမစကားများကို ကြားကြားချင်း တုန်လှုပ်သွားတန်ရှိသည်။

ပြီး တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေသံနှင့် ပဟောဠိဆန်သော စကားကို ပြောလာ၏။

“ ကျွန်တော် ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေတာမငြိမ်ငြိမ်ကို ပြောပြချင်တာတော့တော့ရှိတယ် ”

“ ပြောစရာရှိတာပြောပါ ကိုမင်းနောင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ သိချင်ပါတယ် ”

‘ကို’ နှင့် ပတ်သက်သော စကားဆိုလျှင် ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ သူမကြားချင်သည်။ သိထားချင်သည်။

“ အဲ့ဒီလိုစကားမျိုး ဦးစိုင်းလည်း ပြောဖူးတယ်ဗျာ ထူးစေသေသွားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားကွာတဲ့။ သူပြောတာတော့ အိမ်ထဲမှာ ထူးစေ ဒါမှမဟုတ်ရင် တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေသလိုပဲတဲ့ ဗစ္စည်းရွှေ့သံတွေ၊ ခြေသံတွေ တစ်ခါတစ်ခါဆို စကားသံလို့လည်း အော်သံလိုလိုတွေ သူကြားရတယ်လို့ပြောတယ်။ သူက နေရာရာညပါ အားရင်

အားသလို အဲဒီမှာပဲ နေခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေတယ် ဒီလူက သိပ်အကြောက်အလန့်လည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ ရှင်ဆိုလိုတာက ကယောင်ချောက်ချား ကြားတာမျိုး မဟုတ် နိုင်ဘူးပေါ့ ”

“ ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ပြန်ပြောပြတာပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တော့ အဲဒီကို သိပ်မရောက်ဖြစ်တာကြာပြီလေ။ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် မဝေဖန်တတ်ဘူး ”

စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာမှုကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အပေါ်ထပ် အနွေးထည်အင်္ကျီကို သူမ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်မိ၏။ အရသာကို မခံစားမိဘဲ စားသည်ဆိုရုံမျှ စားနေရသည့် ညနေစာကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ ဒီမှာ လည်စရာပတ်စရာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးတွေ ရှိသလဲ ကိုမင်းနောင် ”

ဆမန်သာက သိသိသာသာပင် စကားလွှဲဖို့ ဝင်ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ့ကြိုးစားမှုက မအောင်မြင်လိုက်။ မြို့ကလေး၏ အေးချမ်း သာယာပုံနှင့် လှပသော ရှုခင်းများအကြောင်း ဆက်ပြောရင်း ရာသီဥတုဘက် စကားစပ်မိသွားသည်လေ။

သည့်နောက် စကားလွှဲရန် ကြိုးစားခဲ့သည့် ဆမန်သာကပင် မိုးကြိုးပစ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိ၏။

“ ဦးစိုင်းက အားတော့ကိုးရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မစန္ဒီတစ်ယောက်တည်း ခြံရှေ့မှာ ကျန်ခဲ့မှန်း သူသိထားတော့ ခြံတံခါး

နားကို လာကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ မလာမချင်း မလှမ်းမကမ်း ကနေ စောင့်ကြည့်ပေးနေခဲ့တာတဲ့။ သူလည်း ပူသွားမှာပေါ့ မိုးကြိုးပစ်တဲ့ နေရာက အိမ်ရဲ့ အနောက်ဘက်ထဲကို ပစ်ချလိုက်တာဖြစ်နေတော့ အရမ်းနီးလွန်းနေတယ်လေ... အိမ်ထဲက အော်သံကို သူလည်း ကြားလိုက်ရတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြတယ် ”

“ ရှင်... အိမ်ရဲ့ အနောက်ဘက်ကို ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ မငြိမ်းငြိမ်း ”

“ အုတ်ဂူ... ကိုရဲ့ အုတ်ဂူတယ်မှာလဲ ကိုကို ဘယ်နေရာမှာ ”

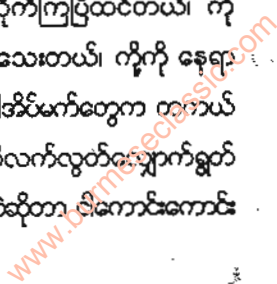
“ မငြိမ်းငြိမ်းတို့ ခြံထဲနဲ့အောင် မကြည့်ခဲ့ဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မပြောမိဘူး ”

“ ဒါ... ဒါဆို ကို အုတ်ဂူက အိမ်ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာပေါ့ ဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ မရောက်ခဲ့တာ အဲဒီဘက်ပဲရှိတယ်။ အို မဟုတ်ပါစေနဲ့... မဟုတ်ပါစေနဲ့ ”

“ မငြိမ်းငြိမ်း ”

“ ငြိမ်း သတိထားဦးလေကွာ ငြိမ်း... ငြိမ်း ”

“ ကို... ကို အိပ်နေတာကို နှိုးလိုက်ကြပြီထင်တယ်။ ကို ဆန်းနီးသွားပြီလား။ ငလျင် ငလျင်လည်း လှုပ်သေးတယ်။ ကိုကို နေရာ ချွတ်ပစ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ငါ့အိပ်မက်တွေ ငါ့အိပ်မက်တွေက တကယ် ဖြစ်နေပြီ ကေ။ ငါ့ကို သတိပေးမနေနဲ့ ငါ့သတိလက်လွတ်ချောက်ရွတ် နေတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ... ငါဘာတွေပြောနေသလဲဆိုတာ ငါ့ကောင်းကောင်း

သိတယ်၊ သိတယ် နင်တို့ မယုံမှန်းလည်း သိတယ်”

အသိမလွတ်ပါဘူးဟု ပြောနေသည့်တိုင် သူမ ဘာတွေ ဆတ်ပြောခဲ့မိသည်ကို မမှတ်မိတော့။ တကွတ်ကွတ် ရေရွတ်ပြောဆို နေမိမှန်းသာ သိသည်။

ပြီး သူမလက်တစ်ဘက်က အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သော့တွဲကို ဆယ်ကိုင်မိချိန်တွင် ကျန်တစ်ဘက်ဖြင့် ရင်ဘတ်ပေါ်မှ တြိဂံဆွဲပြားလေးကို ဖိအုပ်ထားလိုက် မိမှန်းကိုလည်း သိသည်။

အခန်း (၂၃)

“ အိုး ”

“ ကျိုး... ”

ကျော်လွန်သွားခဲ့ပြီးမှ ကမန်းကတန်း ဘဇိတ်ဖမ်းလိုက်ရသည်ပို့ အတောက်ခင်းလမ်းနှင့် ကားဘီးတာယာတို့ ပွတ်ဆွဲသံက ရှည်လျား အူယ်လောင်သွားသည်။

နေ့နှင့်ည မြင်ကွင်းအပြောင်းအလဲကို သူမ သတိလွတ်သွား ခဲ့၏။ ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်၍ ခြံရှေ့သို့ ကွေ့ဆင်းလိုက်၏။

“ တကယ်ပါပဲလား ”

အလင်းရောင်အောက်တွင် မြင်ရစဉ်က သည်အိမ်ကို ရင်းနှီး အနာသလို ခံစားခဲ့ရခြင်းအတွက် သူမ အဖြေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ခံလိုက်လေပြီ။

ညအမှောင်ထဲ အရောင်အဆင်းမဲ့ ရပ်တည်နေသည့်

www.burmeseclassic.com

သည်အိမ်မှာ သူမ အိပ်မက်များစွာတွင် အကြိမ်ကြိမ်မြင်ခဲ့ဖူးသော မြင်ကွင်းနှင့် တစ်ထပ်တည်း။

ကားပေါ်မှ မဆင်းမိသေး။ လက်ထဲတွင် သော့တွဲကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ကြည့်ငေးနေမိသည်။ အိပ်မက်ဆိုးများထဲသို့ ဖိုက်ဖိုက်မိမိ တိုးဝင်ရတော့မည်။

ခံစားသိဖြင့်သာ မြင်နိုင်သော အမှန်တရားအတွက် အဖော်အဖွဲ့ သူမတစ်ယောက်တည်း တိတ်တဆိတ် ထွက်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်မည်လား မှားမည်လား မသိ။

ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်မှ လက်နှိပ်မီးကို ကောက်ယူ၍ ကားထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။

သော့ပေါင်းများစွာအနက်မှ သူမ မှတ်မိနေသည့် တစ်ချောင်း ဘည်းသော သော့တံကို ရွေးထုတ်၍ အသင့်ကိုင်ထားလိုက်၏။

သော့အိမ်ကိုဖွင့်သည့် သော့တံများစွာထဲတွင် သည်တစ်ချောင်း သာ သော့ခလောက်အတွက်ဖြစ်သဖြင့် မှတ်မိနေခြင်းပင်။

အိမ်ကလေးက မြင်ကွင်းထဲမှ ကွယ်သွားလေပြီ။ တံခါးထွက် တွဲလွဲကျနေသော သံကြိုးမှ သော့ခလောက်ကို မယူ၍ လက်နှိပ်မီးကို ချိုင်းတွင် ညှပ်လိုက်သည်။

သော့တံကို ထိုးသွင်းချိန်တွင် အနည်းငယ်လက်တွန့်နေမိ၏။
“ ချပ်... ချောက် ”
“ ဟူး ”

မယုံမရဲနှင့် သူမ လက်အစုံကို ငုံ့ကြည့်ရသေးသည်။ သွေးစေးတွေ ပေကျဲနေမည်လား။ အိပ်မက်အတိုင်း တစ်ထောရာတည်း ခြစ်မည်ဟု သူမ မထင်ပါ။

“ တော်ပါသေးရဲ့ ”

“ ကျွီ... ကျွီ ”

သံတံခါးနှစ်ဘက်ကို အားနှင့်တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ နောက် တားပေါ်ပြန်တက်၍ ရှေ့မီးများကို မော့ထိုးကာ မောင်းဝင်ခဲ့သည်။

နှင်းဆီခင်းကို အလွန်တွင် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသော နံရံပြာပြာကို မြင်နေရ၏။ ကားကို အိမ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် မရပ်ဘဲ ကွေ့ချိုးခဲ့သည်။

အိမ်ဘေးမှပတ်၍ အနောက်ဘက်သို့ ဝင်နိုင်သမျှ မောင်းဝင် လိုက်သည်။ နံရံထောင့်ချိုးတစ်ခုအနီးတွင် ကားကို ရပ်လိုက်ရ၏။

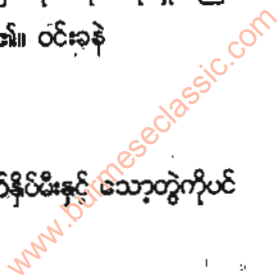
စက်သတ်ရန် ချိန်ရွယ်မိပြီးမှ လက်ချောင်းများက လေထဲတွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

ကားစက်သံနှင့်အတူ လျော့ကျသွားသည့် ရှေ့မီးနှစ်လုံး၏ အလင်းရောင်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို မှန်ပိးဝါးပြင်လိုက်ရသလို ရှိသည်။ ဝီယာဖြူတံ၍ လီဗာကို ခပ်ဆဆနှင့်ချလိုက်၏။ ဝင်းခနဲ

“ ဒါ ”

‘ကို’ကို မြှုပ်နှံရာ။

ကားစက်အား မရပ်ဖြစ်တော့။ လက်နှိပ်မီးနှင့် သော့တွဲကိုပင်

ယူရန်မေ့သွားသည်။ ကားပေါ်မှ ဒုန်းစိုင်းပြေးဆင်း၍ အုတ်ဂူရှိရာ အပြေးအလွှားသွားမိ၏။

သို့သော် အုတ်ဂူအနားသို့ သူမ မရောက်။ ဟင်းလင်းမွှင့်နေသော ဂျွန်ကန်ပြင်နှင့် ထိုဝန်းကျင်တွင် ဖာရရာကျ နေသည့် အင်္ဂတေချစ်အပိုင်းအစကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။

အကြောအချဉ်များလည်း အလိုလိုတောင့်မတ်သွား၏။ အဆမတန် မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရသည်။

သူမကို သူမ ဒရူတ်ဆွဲ၍ ခေါ်လာရသလိုပင် ထင်မိ၏။

“ ဂျပ်... တောက်... တောက် ”

“ ထွက်သွားပြီ ”

ဟုတ်သည်။ ထိုတံခါးပေါက်အနီးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်လှည့်ထွက်သွားသံမျိုးဖြစ်နေ၏။ ရွှေလျားသံက တဖြည်းဖြည်းတောင့်သွားသည်။

သော့တွဲနှင့် လက်နှိပ်မီးကို အလျင်အမြန်ယူ၍ အသံထောင်ထွက်ပေါ်လာရာ တံခါးချပ်အနီး ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။ သော့ပြဿနာလည်း စလေပြီ။

“ ဂျောက် ”

သော့မှားနေသဖြင့် ထိုးသွင်း၍သာရသည်။ လှည့်၍ အသံကို ထပ်၍ နားစွင့်ထားမိပင်။ မှတ်မှတ်သာသား မရွေးချယ်ဘဲ ကြံရာသောတံတစ်ချောင်းကို ရွှေထုတ်၍ သော့အိမ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

စိုးရိမ်တုန်လှုပ်နေမှုကြောင့် သော့ပေါက်မှ ချော်ထွက်သွားပြန်၏။ စိတ်တင်းလိုက်သည်။

“ ကလစ်... ချပ် ”

လက်နှိပ်မီးကို အသင့်ကိုင်ထားရင်း တံခါးကို တွန်းပွင့်လိုက်သည်။ အမှောင်ထဲသို့ ခပ်စိုင်းစိုင်းအလင်းဝန်းတစ်ခုက အလျင်ဝင်သွားနှင့်သည်။

“ ဖပ်... ဖပ်... ဖပ် ”

အသံကြားသည်နှင့် မီးရောင်ကို ဖြတ်ခနဲ လှမ်းထိုးမိပြီးသား။ လှေကားထပ်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အသံသဲ့သဲ့က ပျောက်သွားပြန်၏။ သည့်နောက် တကယ်မရှိသော အသံများကို ကြားလာရလေသည်။ တံခါးရွက်ကို တွန်းထားမိဆဲဖြစ်နေသော လက်ကိုပြန်ရုတ်၍ သော့ကို နှုတ်ယူလိုက်၏။

“ ကျီ... ချပ် ”

“ ဟင့် ”

သူမ လက်လွှတ်လိုက်သည်နှင့် အလိုလိုပြန်ဝိတ်သွားသော တံခါးသံကြောင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ တံခါးပျဉ်ချပ်ဆီ အရှိန်နှင့် ပြေးဆောင်လာမည့် အသံကိုပါ ကြို၍ ကြားယောင်မိသည်။

ကျောပြင်တစ်ခုလုံး ခပ်ရိုန်းရိုန်းထုံကျဉ်လာသလိုပင်။ သို့သော် လက်အိတ်အတွင်းမှ သူမ လက်ဖျားတို့ အေးစက်ကိုက်ခဲနေပြီလား။ လက်နှိပ်မီးကို စာဖြည်းဖြည်းပင်၍ ထိုးလိုက်သည်။

လှေကားထစ်များ၏ အဆုံးတွင် ထပ်မံအတွင်းသို့ဝင်သည့် တံခါးပေါက်က ပိတ်လျက်သားရှိနေ၏။

မီးရောင်ကို အခန်းအနံ့လိုက် ထိုးကြည့်မိသည်။

“ ဖျောက်... ဖျောက် ဖျောက် ဖျောက် ”

အသံက ထပ်မံပေါ်မှဟုထင်ရ၏။ သူမ ခြေလှမ်းစဉ် ပြန်စလိုက် သည်။

“ ဘာလို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါဘာဘို့ ကြောက်နေတာလဲ၊ ကို ကိုလား ”

သည့်အတွက် သူမကို သူမ အပြစ်ရှိသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အရဲကိုး၍ ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းကြည့်မိ၏။

တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည်နှင့်အမျှ လှေကားပေါ်မှ အလင်းတိုက်ကလည်း တစ်စတစ်စကျယ်ပြန့်လာသည်။ ခပ်သဲ့သဲ့အသံများကိုလည်း ပို၍ ကြားလာရသည်။

လှေကားပေါ်သို့ ခြေတစ်လှမ်းစ တက်လိုက်သည်နှင့် နောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ရောက်ရှိနေသလို ထင်လိုက်မိ၏။

လှည့်မကြည့်ရဲ။ နားစွင့်ထားသော်လည်း ထပ်မံပေါ်အသံများမှလွဲ၍ မကြားရ။

ချာခနဲလှည့်အကြည့်တွင် ရိပ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသလို ထင်မှတ်မိသော်လည်း သူမအကြည့်နောက်သို့ မီးရောင်က ပါမလာသဖြင့် အမှောင်ကိုသာ မြင်လိုက်ရလေသည်။

အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူသွင်း၍ လှေကားထစ်များအပေါ် ခပ်သုတ်သုတ်တက်သွားမိသည်။

အခြေအမြစ်မရှိသည့် အတွေးများကို မောင်းထုတ်နေသည့် ကြားမှ သူမရှေ့ရှိ တံခါးရွက်ကို အသက်ရှူနေသော ရင်အုံတစ်ခုလို ထင်လာမိပြန်သည်။

“ ချောက် ”

အံ့မဝင်သည့် သော့တံကိုပြန်နှုတ်၍ နောက်ထပ်တစ်ချောင်း ခွေးလိုက်သည်။ တချွင်ချွင်မြည်သံကိုပင် သွေးလန့်နေမိသေး၏။ အောက်သို့လည်း မကြာခဏ နုံလှည့်ကြည့်မိသည်။

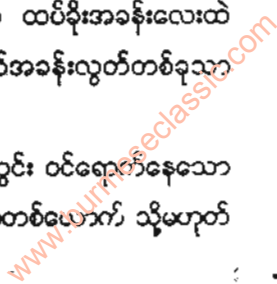
သော့အမှန်ကို တွေ့ရလေပြီ။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ချိုင်းကြားမှ အက်နိပ်မီးကို ပြန်ကိုင် လိုက်ပြီးမှ သူမလက်ဖဝါးများကို မီးရောင်တွင် ထောင်ကြည့်မိသည်။

“ ဟင်း ”

သွေးစေးများ စွန်းထင်ပေကျံနေမည်လားဟု။ သန့်ရှင်းနေဆဲ ဖြစ်သော လက်အိတ်အစုံကို မြင်ရတော့မှ သက်ပြင်းချမိ၏။

လူတစ်ရပ်စာပင် မလွတ်ချင်သော ထပ်မံအခန်းလေးထဲ ခေါင်းငုံ့ဝင်သွားလိုက်သည်။ မကျဉ်းမကျယ်အခန်းလွတ်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ အခန်းခွဲလည်းမရှိ။

လိုက်ကာခပ်ပါးပါးများကို ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်နေသော ညိုညို အလင်းရောင်မျိုးတော့ ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် သို့မဟုတ်

တစ်စုံတစ်ခု၏ အပိုင်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရ။

ချီးချီးချွတ်ချွတ် အသံများကြားခဲ့ရခြင်းအတွက် ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်သွားရသည်။ သူမ အမှန်တကယ်ကြားခဲ့ရခြင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသည်။

“ ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ”

“ ဟင် ”

လှေကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားသံကို ပီပီသသကြားကြားလိုက်ရ သဖြင့် အခန်းထဲမှ သူမ ပြေးထွက်လာမိသည်။ လှေကားတစ်လျှောက် မီးရောင်တွေကြည့်လိုက်သည်။ အပိုင်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရ။

သူမပါ လှေကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာမိသည်။ နောက်ဆုံး ခြေသံကို ကြားလိုက်မိသော်လည်း အသံလာရာကို ခန့်မှန်းနိုင်ခွင့်မရလိုက်။

“ ချပ် ”

ခြေသံပျောက်သွားရာဘက်မှ အသံပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ တံခါးကို နှစ်ဖက်လိုက်သည့်အသံ။

လှေကားအလယ်လောက်တွင် ခြေလှမ်းရပ်၍ လှေကားအောက် ညာဘက်သို့ မီးထိုးကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးတစ်ချပ်။

“ အို... သော့ကျန်ခဲ့ပြီ ”

အပေါ်သို့ ပြန်ပြေးတက်၍ ထပ်မံတံခါးမှ သော့ကို နှုတ်ထု လိုက်သည်။ ညည်းသံခပ်အက်အက်တစ်ခု။ အာရုံမှားသည်ပဲလား။ တကယ်ကြားလိုက်ရသည်လား။ ဝေခွဲချိန်မရ၊ အောက်သို့ ပြန်ပြေးဆင်းကာ

လှေကားအောက် ညာဘက်သို့အလျင်အမြန်သွားရသည်။

သော့တွေ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း။

လက်နှိပ်မီးဖြင့် သော့အိမ်ကို အလွတ်မပေးဘဲ ထိုးထားမိ၏။

အိပ်မက်များအတိုင်းဖြစ်လာမည်ကို အလွန်တစ်ရာစိုးရိမ်နေသည်။

“ ခုန်း ”

သော့ချက်ပြုတ်သည်နှင့် ချက်ချင်းတွန်းပစ်လိုက်သည်မို့ အံခါးက အရှိန်နှင့်ပွင့်သွားပြီးနံရံသို့ ပစ်ဆောင့်မိသည်။

“ . . . ကို ”

တစ်ထစ်အအနှင့် ခေါ်လိုက်မိသည့် သူမအသံက တိုးအက်နေ ခဲ့သည်တော့မှ သူမလည်ချောင်းတစ်ခုလုံး ချောက်ကပ် တုန်ယင် နေသည်ကို သတိထားမိ၏။ အသက်အောင့်ထားရသည်မှာလည်း မည်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီမသိ။

“ ရှပ် . . . ရှပ် ”

ဖြတ်ခနဲ မီးရောင်ကို ချက်ချင်းလှည့်လိုက်သည်။ နံရံတစ်ခုကို သာ မြင်ရ၏။ အသက်ရှူမဝခင်မှာပင် ဝင်သက်က ဆို့နှင့်ရပ်တန့်သွားပြန် သည်။

ခြေသံဟုတ်သည်။ အာရုံမှားဇေဝေ၊ သူမတကယ်ကြားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် နံရံ၏ အခြားတစ်ဘက်ဆီမှဖြစ်မှန်း တွေးမိလိုက်သည်။

အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်၊ တံခါးရွက်မှ သော့တွဲကို ခြေလှမ်း ချစ်ဘဲ ဖြုတ်ခဲ့သည်။ လှေကားကို ကွေ့ဝိုက်၍ အခြားတစ်ဘက်သို့

ရောက်ရှိသွားသည်။

သော့ရွေးချယ်ခြင်းကို သူမ စိတ်မရည်ချင်တော့။

“ ဒုန်း ”

တံခါးကို ဆောင့်တွန်းဖွင့်လိုက်မိပြန်သည်။ အနည်းငယ်တော့ သွေးပူလှသလိုရှိ၏။ အေးစက်တုန်ယင်မှုများအစား အင်အားတစ်ရပ် ရရှိလာသလို ခံစားရသည်။

“ ကို ”

သူမ ပီပီသသအသံထွက်လာနိုင်လေပြီ။

“ အို... ကို... ကို ”

အခန်းထောင့်တွင် မြင်လိုက်ရသောအရာက တဒင်္ဂရရှိ လိုက်သည့် တည်ငြိမ်မှုအားလုံးကို စုပ်ယူသွားသည့်နည်း။

သူမ ဒီအခန်းကိုမရောက်ခဲ့ဖူးလား။ အခန်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခုက သီးခြားလက္ခဏာမရှိ။ အခန်းလွတ်များချည်း ဖြစ်နေ၍ မှတ်ဉာဏ်တွင် ရောထွေးနေခြင်းလား။

သေချာသည်ကတော့ သည်အခန်းထဲတွင် သို့မဟုတ် သည်အိမ်မှ အခန်းတစ်ခုခုထဲတွင် ကျိုးပဲ့နေသော သင်္ချိုင်း ကမ္ဘာတိုင်းကို သူမတို့လုံးဝမတွေ့ခဲ့ရ။ မည်သည့်အခန်းတွင်မှ မတွေ့ခဲ့ရ။

“ မဟုတ်... မဟုတ်ဘူး... ကို မသေသေးပါဘူး။ ငြိမ်းသိ ”

ကမ္ဘာတိုင်းနံ့သေးမှ ဖိနပ်တစ်ရံက သူမစကားသံကို ဖြတ်တောက်သွားစေသည်။ သူမ ကိုယ်တိုင် ‘ကို’ ကို ဝယ်ပေးခဲ့သော

ကတ္တီယိဖိနပ်ကလေး။

ကမ္ဘာတိုင်းမှ ဆန်ကျင်ရာဘက်သို့ ဦးလှည့်လျက် တစ်ဘက် နှင့် တစ်ဘက် ခြေတစ်လှမ်းစာအကွာတွင်ရှိနေသည်။

မီးရောင်က ဖိနပ်ကို ဦးတည်ရာအရပ်သို့ အလိုလိုရွေ့လျား သွားသည်။ သူမ နောက်ထပ်တံခါးပေါက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အခြားသော တံခါးများလို စေ့စိတ်လျက်သာမဟုတ်။ အနည်း ငယ်ပင် လှုပ်ရှားနေသေး၏။

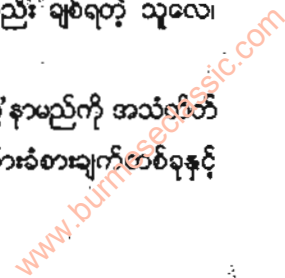
အကျိုး ကော်လာဖတ်ကို ပြုတ်ထွက်မတတ် ဆွဲဆုပ်လျက် ရွေ့လျားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ ခြေအစုံက ရှေ့ကို လှမ်းရမည်ထက် နောက်ဆုတ်ရန်သာ တုံ့ဆွဲနေသည်။

ကော်လာကို ဆုတ်ကိုင်ထားမိသည့်ဘက်မှ လက်ဖျံသားက အနွေးအကျိုးအောက်မှ တစ်စုံတရာကို ဖိမိနေ၏။ တြိဂံဆွဲပြားကလေးကို သူမ အမှတ်ရသွားသည်။

အကြိမ်ကြိမ်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သော ခံစားချက်ဖြင့် လှိုက်ခနဲဖြစ်သွား ရသည်။

“ ကို က ငါ့ကို ချစ်တဲ့သူ ငါကလည်း ချစ်ရတဲ့ သူလေ။ ခြိမ်း နှင်ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ ”

ကမ္ဘာတိုင်း အကျိုးအပျက်ပေါ်မှ ‘ကို’ နာမည်ကို အသံစိတ် ခေရွတ်လိုက်သည်။ ကြောက်စိတ်ကို အခြားခံစားချက်တစ်ခုနှင့် အစားထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ ငါအတန်တန်သတိပေးရက်နဲ့၊ ဆေးလိပ်မဖြတ်အပြင် မူးယစ်ဆေးအထိ သူ့ဖို့ လုပ်ရက်တယ်... ကိုကို ငြိမ်း အရမ်းစိတ်နာတယ် သိလား။ ဒီစကားတွေ ကိုကို ပြောရမှကို ကျေနပ်မယ် ”

ဗွင့်ထားသော တံခါးပေါက်ဆီအလိုလို လျှောက်လှမ်းနိုင်သွားသည်။ ဒေါသဖြင့် အသက်ရှူသံပြင်းလာသော်လည်း ဝင်သက်ထွက်သက် တို့က တွန့်ခေါက်နေဆဲသာ။

ခပ်ဟဟဖြစ်နေသည့် တံခါးကို အသာအယာတွန်းလိုက်သည်။

“ ကျီ... ကျီ ”

“ ဟင် ”

ကျိုးကျိုးကျည်ကျည် မြည်သံပေး၍ ဗွင့်ဟသွားသော တံခါးရွက်မှ သော့အိမ်တွင် မထပ်မှတ်ဘဲ သွေးစများကို တွေ့လိုက်ရသည့် အခါ သူမ မျက်လုံးများ အစွမ်းကုန် ဗွင့်ထွက်သွားရတော့၏။

သူမ ဆံပင်အုံကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စုကိုင်ဆောင့်ဆွဲလိုက် သည့်နှယ် ဦးရေ ပြားတို့ တင်းဆန့် ကျောရိုးတစ်လျှောက်စိင့်တက်လာသည့် ကြက်သီးတို့ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖျဉ်းဆန့်ဖြစ်သွားသည်။

သေးစများက စိုထန်းနေဆဲ၊ သော့အိမ်ထဲမှ ယိုစီးကျနေဆဲ။

“ ဒုန်း... ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ”

“ အား... ကို ကို ကို ”

ထိုတံခါးဝမှာပင် ငိုဝင်၍ ထိုင်ချပစ်လိုက်မိသည်။ ဒူးနှစ်ဘက် ကြား မျက်နှာကို ဝှက်၍ ကျွဲနိုင်သမျှ ကျွဲထားမိ၏။ သည့်ထက်ပို၍

သူမ မစွမ်းနိုင်တော့ ပြေးထွက်ရန် အင်အားမကျန်တော့။

ထုရိုက်သံများက နေရာအနှံ့ပြန့်သွားကာ ပိုမိုကျယ်လောင် ဖြင်းထန်လာသည်။ ပို၍ နီးကပ်လာသည်။

နံရံများဆီမှသာ မဟုတ်။ သူမ ရင်အုံအတွင်းမှလည်း ထုရန်းထုန်း မြည်ဟည်းသံတို့ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အာခေါင်ကွဲမတတ် စူးစူးနှစ်နှစ် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သော်လည်း သူမအသံကို သူမပင် မကြားရ။ အသံတွေကို ကြားနေရဆဲလား။

သူမ အာရုံတွင် ပဲ့တင်ထပ်၍ ကျန်ခဲ့သည်လား။

မခွဲခြားနိုင်သေး သည့် အချိန်တွင် သူမ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဆွေးဖက်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အသံများ တိတ်ကျသွား၏။

“ ကို . . . ဟင် ”

သူမ အနီးတွင် မည်သူမျှမရှိ။

သို့သော် ခေါင်းအမော့တွင် မီးရောင်ကျရောက်နေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ တံခါးတစ်ချပ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရလေသည်။ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိ၏။

ကြမ်းပြင်ကို ဖောက်ထားသော တံခါး။

မြေအောက်ခန်း၊ ဖြန့်ဆန့် ကွဲထွက်သွားသည့်နံရံ၊ မြေသားထဲမှ

ဆီးထွက်လာသော ခေါင်းတလား။ သက်ဝင်ရုန်းကြွလာသည့် အလောင်းကောင်။

မြေအောက်ခန်းတံခါးဟု သိလိုက်သည်နှင့် အာရုံမိပ်တ

အိပ်မက်တစ်လှည့်၊ မြေသင်းနဲ့ဆိုသည့် စာအုပ်ထဲမှ စာသားများအား တစ်လှည့် မြင်ယောင်လာ၏။

ထိုတံခါးရွက်အား မျက်ကြောများသေသွားသည့်နယ် စိုက်ကြည့် နေမိသည်။ ဝင်သက်ရှည်များက ရင်ကို ဖောက်ဝင်သွားစေ၏။

“ ဒုန်း ”

“ ဟင့် ”

ကျောပင် ကော့သွားရသည်။ သူမ ဝင်ခဲ့သည့် တံခါးပေါက်အား ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည့် အသံမှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

သူမ နံဘေးမှ သွေးစက်လက်နှင့် တံခါးရွက်သည်လည်း တက္ကီတက္ကီမြည်လျက် လှုပ်ယမ်းလာသည်။

“ ကျိုး... ဒုန်း ”

သူမ အချိန်မီ ခုန်ထွက်လိုက်နိုင်၍သာ တံခါးရွက်နှင့် မရိုက်ခိ ခြင်းဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် အမှောင်ကျသွားသဖြင့် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ခိ သည်။

သို့သော် စေ့ပိတ်သွားပြီဖြစ်သော တံခါးက သူမကိုထပ်၍ ဆုတ်ခွင့်မပေးတော့။

လက်နှိပ်မီးမှ ခလုတ်ကို ပြန်နှိပ်ကြည့်သည်။

“ ဟင်း ”

သူမ အလန့်တကြား ခုန်မိချိန်တွင် ခလုတ်ကို ဖိလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်ကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသော်လည်း ချောက်ချားမှုကို

ပြေလျော့မသွားစေနိုင်။ ပြန်လမ်းမရှိတော့သည့် သားကောင်နယ်။

“ ဒုန်း... ဒုန်း ဒုန်း ”

အိပ်မက်ဆိုးတို့ တရုန်းရုန်း အသက်ဝင်လာခဲ့သည်။ သွေးပျက် ထိတ်လန့်ခြင်းကိုပင် ထုံကျဉ်လာရသည့်နောက် ဘာကိုမျှမကြောက်ရွံ့ မိတော့သလို ဟားတိုက်၍ ရယ်မောပစ်ချင်စိတ်ပင်ပေါက်လာ၏။

ခြောက်ကပ်ကပ် လည်ချောင်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် ရယ်သံသည်။

“ ဒုန်း... ဂျောက် ”

ကွဲအက်ပျက်စီးနေမည်သာ။

“ အဟတ်ဟတ်... ဟ ဟာ့ ဟား ဟား ငါက ဘာကို ကြောက်ရမှာလဲ၊ ဘာကိုကြောက်နေရမှာလဲ... လာစမ်းဟော့ ဟား... ဟား ”

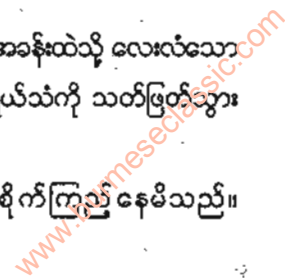
“ ဂျန်း ”

“ ဟာ့ ”

တံခါးရွက်တို့ ကျိုးပေါက်သွားသံမဟုတ်။ သူမ ရင်တည်နေသည့် ကြမ်းပြင်ပေါက်မှအသံ။

မြေအောက်ခန်း နံရံထုအား ဖွင့်ခဲ့၍ အခန်းထဲသို့ လေးလံသော အရာတစ်ခုပြုတ်ကျသွားသည့်အသံ။ သူမ ရယ်သံကို သတ်ဖြတ်သွား သည့် အသံ။

ကြမ်းပြင်မှ တံခါးပေါက်ကို စိုက်ကြည့် နေမိသည်။

မီးရောင်ထဲတွင် တံခါးရွက်ကာ ကြွတက်လာ၏။ အောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖွင့်လှန်နေသည့်နယ် ကြွတက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သွေးကြောတို့ ပြန်လည်အေးစက်တုန်းယင်လာ၏။ မျက်ကြောတို့ တစ်ကြိမ်ပြန်သေသွားခဲ့လေပြီ။ သူမ နောက်ဆုတ်နေမိသည်လား။

တဖြည်းဖြည်းဖြင့်တက်လာသည့် တံခါးရွက်အောက်မှ လက်တစ်စုံကို မြင်လိုက်ရ၏။ လက်ဖျံရိုးနှင့် လက်ချောင်းရိုးတို့ တွဲဆက်နေသည့် တစ္ဆေလက်တစ်စုံလား။ ကျုံ့လှိမော အဖိုးအိုတစ်ဦး၏ လက်တစ်စုံလား။

သူမအတွက် ထပ်ဆုတ်ရန် မြေမရှိတော့။ တံခါးပေါက် နံဘေး နံရံ၌ ကျောက်ဖိကပ်ထားလိုက်မိသည်။ လက်ဖျံရိုးတစ်စုံကြားတွင် ခပ်မည်းမည်း ဦးခေါင်းပိုင်းကိုပါ မြင်နေရလေပြီ။

နံရံထဲသို့ သူမနစ်ဝင်ပစ်မိ၏။ အသံလုံးဝမထွက်ခဲ့သည်လား။

သူမ ဆွံ့အသွားသည်လား။ သူမကိုယ်တိုင်ပင် မခွဲခြားတတ်တော့။

ချေးညှော်အထပ်ထပ်ဖြင့် စေးကပ်ရှုပ်ပွနေသည့် ဆံပင်းနီ အောက်မှ မျက်နှာကို မမြင်ရသဖြင့် ထိုသဏ္ဍာန်ရှင်ကို မခန့်မှန်းနိုင် ရှိသည်။

“ ဒုန်း... ဂလုန်း ”

“ အမေ ”

မြှောက်ကိုင်ထားသည့် တံခါးရွက်ကို ထိုလက်များက တွန်းဆင် လှည့်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက်မြေအောက်ခန်းထဲမှ တက်လာသည့် မော့

ဆိုးဝါးကောင်က သူမဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

“ ဟင်း... ဟင့် ”

မျက်လုံးနှင့် အရေပြားတို့ အဖြူရောင်ဖြစ်သွားသည်မှလွဲ၍ သူမ ဘယ်လိုမျှ မေ့မရနိုင်သည့် မျက်နှာ။

“ ကို ”

အိပ်မက်ဆိုးတို့၏ ဇာတ်သိမ်းဖြစ်လိမ့်မည်။

မြေပြင်တစ်ခုလုံး တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ခါသွားခြင်းမရှိဘဲ ပြီးဆုံး ခဲ့သည့် သည်အိပ်မက်ကို နောက်ဆုံးအိပ်မက်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူမ သတိလှစ်မေ့မြောလဲကျသွားခဲ့သည်။ ဘာကိုမျှ တွေ့မြင်ကြားသိခြင်းမရှိတော့။ ထိတ်လန့်ရွံ့များကိုပါ မေ့လျော့ သွားခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းကျ အိပ်မက်၏ အဆုံးသတ်တွင် သူမ လန့်နိုး မလာဘဲ ခေတ္တမိန်းမောနေခြင်းပဲဖြစ်မည်။ မကြာမီ သူမ နိုးထရလိမ့်မည်။

အံလင်းရောင် ပြည့်စုံသော မြို့လည် တည်ဆဲဆောင်တစ်ခု၏ အခန်း တစ်ခန်းတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ အိပ်စက်နေခြင်းကို သိလိုက်ရ သည့်နှင့်သူမ သက်ပြင်းနှိုက်ဖြစ်မည်ထင်သည်။

မောမောပန်းပန်းနှင့် တနွမ်းတနယ်နိုးထလာသော သူမကို မြင်သည်နှင့် သူငယ်ချင်းများက အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ပြန်ပြီလားဟု မေးလိမ့်မည်။

“ အို... အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကို မြင်လိုက်ရသလဲဟုတ်လား ”

ပိန်လီဖျော့တော့ပြီး အရိုးပေါ်အရေတင်နေရာတဲ့ ငါ့ရဲ့ ချစ်သူလေ
ဘယ်သူကများ ကိုယ့်ချစ်သူကို ပြန်တွေ့ခွင့်ရတဲ့ အိပ်မက်လေးကို
ဆိုးတယ်လို့ ပြောရက်မှာလဲ ”

ထိတ်လန့်ချောက်ချားခဲ့ရမှုများ၏ အဆုံးစွန်၌ ‘ကို’ ရှိနေလိမ့်
မည်ဟု မျှော်လင့်မိသည့် စိတ်က တစ်ဝက်၊ မယုံကြည်ရဲသည့် စိတ်က
တစ်ဝက်နှင့် သူမ သည်အိပ်မက်ဆိုးများစွာကို တလင့်လင့်မြင်မက်ခဲ့
ရသည်မဟုတ်လား။

“ မဟုတ်ပါဘူးဟာ... ဘာအိပ်မက်ဆိုးမှ ငါမမက်ပါဘူး ”

ဟုတ်သည်။ သူမ သည်လိုပဲ ပြန်ဖြေသင့်သည်။ ကိုယ့်အတွေး
ကိုယ် ကျေနပ်သွားသည်နှင့် သူမ နိုးထရန် အသင့်ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၂၄)

“ ဟင် ”

သူမ ထင်သလိုဖြစ်မလာသည်အတွက် မျက်လုံးအစုံကို
ချက်ချင်း ပြန်မှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ အိပ်မက်ထဲသို့ သူမ ပြန်မရောက်ချင်း၊
နီးထမှု ပုံစံများလျှင် အိပ်နေခြင်းမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ အိပ်မက်ထဲသို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားတတ်သလား။

မျက်လုံးအစုံကို ဖိညှစ်ထားရာမှ ပြန်လည်ဖြေလျှော့ကာ
ပြည်ပြည်ချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပထမအကြိမ်က အတိုင်း။ အမှောင်။

“ မီး... မီး မဖွင့်ထားဘူးလား ”

ယောင်နနနှင့် အသံထွက်မေးလိုက်မိသည်။ ပြန်ဖြေသူမရှိ။
သူမ ခန္ဓာကိုယ်အောက်မှ နူးညံ့မှုကို အိပ်ရာဟု သိလိုက်သည်။ ဘေးဘီ
နစ်ဘက်ကို လက်နှင့် ဝှေ့ယမ်းစမ်းကြည့်မိ၏။ မည်သူမျှမရှိ။

“ ငါ... ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ကေ... ဆမန်သာ နင်တို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ မီးဖွင့်ပေးကြဦး။ ငါ အမှောင်ထဲမှာ မနေချေ။ ကေ... ကေရေ၊ ဒါ... ဒါ ငါတို့ အခန်းမဟုတ်ဘူးလားဟင် ”

သူမ သည်ည အိပ်ရာဝင်ခဲ့လို့လား။

တည်းခိုခန်းအောက်ထပ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင် ညစာစားခဲ့သည်။ ကိုမင်းနောင်ပြန်သွားသည်နောက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့် အတူ အခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ဘိုးဘိုးတို့၏ ဖုန်းဆက်ပြီးနောက် အကြောင်းပြန် တည်းခိုခန်း၏ လသာဆောင်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ကားရပ်ကွက်လပ်ထဲမှ ကိုမင်းနောင်၏ ကားအဖြူလေးကိုရှာကြည့်မိခဲ့၏။

ကိုမင်းနောင် သူ့စကားအတိုင်း ကားကို ပြန်မယူသွားဘဲ တည်းခိုခန်းမှ သူ့အိမ်သို့ ခြေလျင်ပြန်သွားခဲ့ပုံရ၏။

သည်နောက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ဆမန်သာနှင့် ကေတို့နှစ်ဦး အိပ်ပျော်သွားသည်အထိ သူ့စောင့်နေခဲ့မိ၏။

ခရီးပန်းလာသည်အတွက် သိပ်တော့ မစောင့်ခဲ့ရ။ အိပ်ရာထဲမှ အညင်သာဆုံး ထ၍ အခန်းထဲမှ ခြေဖွင့်ကာ ထွက်ခဲ့မိသည်။

တကယ်ပဲ သူမ ထွက်လာခဲ့မိသည်လား။ အိပ်ပျော်ဟန်အောင် စဉ်ကတည်းက အိပ်ပျော်ကျသွားပြီး သည်အိမ်မက်ကိုမက်နေခဲ့သည်လား။

အမှောင်ထဲမှ မြေညှိနံ့အချို့ကို ရလိုက်၏။

“ ငြိမ်း ”

“ ဟင့် ”

တုန်ယင်ဖျော့တော့နေသည့်ခေါ်သံ။ ပုံမှန်မဟုတ်သည့်တိုင် သည်လေယူလေသိမ်းကို သူမ မမှတ်မိစရာမရှိ။ ပြောင်းလဲသွားသည့် ဖျက်နာမှုကို ချက်ချင်းမှတ်မိခဲ့သလိုပင် သည်ခေါ်သံကို သူမ သိလိုက်သည်။

“ ငြိမ်း ”

“ ကို... ကို... လား... ငြိမ်း ”

ဆတ်ခနဲ ထထိုင်၍ အမှောင်ထဲထဲ ရှာကြည့်မိသည်။ သွေးကြောများသာမက သူမအသံပါ အေးခဲသွားပြေထင်၏။ နံရံမြေထုကို ဖောက်ထွက်၍ မြေအောက်ခန်းထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခုပြုတ်ကျလာသည် အသံက နားတွင် အထပ်ထပ်။

ပကတိမျက်လုံးအစုံက အမှောင်ကိုသာ မြင်နေရသော်လည်း အာရုံတွင် ဂျွန်းခနဲ ကွဲအက်သွားသည့် ခေါင်းတလားထဲမှ ကုန်းရုန်းထ ထာသူကို မြင်နေရသည်။

“ ဖျောက်... ဖျောက် ဖျောက် ”

နေရာအနံ့မှ သူမထံ တိုးဝင်လာသည့် ခြေသံများ။ လင်းခနဲတိုးစိုက်ကျလာသည့် မိုးကြိုးတစ်စင်း။ ဖွင့်ထွက်သွားသည့် သင်္ချိုင်းရေ။ အင်တောသားတို့ ဖွာခနဲ။ သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း သိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းသွားသည့်နယ်။

နော်မန်ရိတ်ကံ။ သွေးများယိုစီးကျလာသော သော့ပေါက်။

ကျွန်းပဲ့ပေါက်ပြဲနေသော တံခါးပျဉ်ချပ်များ။ ခေါင်းတလားအဖုံးများ။

“ လောက် ”

နောက်ဆုံး ခြေသံက သူမရှေ့လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ဖြစ်နေသည်။ ရှေ့ခင်းတောက်သွားသည့် မီးတောက်တစ်ခုကို မြင်လိုက်၏။ အလင်းရောင်၏ နောက်တွင် မျက်လုံးဖြူတစ်စုံ။

“ ကို ”

သူမ အိပ်မက်မဆုံးသေး။ သို့မဟုတ် သူမ အိပ်မပျော်ခဲ့။ သည်နေရာသို့ သူမ အမှန်တကယ် ထွက်လာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်မည်။ အ... မှန်... တ... ကယ်။

“ မကြောက်ပါနဲ့ ငြိမ်း... ကိုယ်က မင်းကိုချစ်တဲ့သူမိ ကိုယ်တကယ်ပဲ တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်ဖြစ်နေဦးတော့ ငြိမ်းအို မခြောက်လှန့်ပါဘူး... အန္တရာယ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး ”

သူမ နံဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင်ရှိနေသော မီးအိမ် နှစ်လုံးက ဝါညှီးညှီးလင်းစပြုလာသည်။ သူမအာရုံတွင်မူ အမှောင် ကျနေဆဲ

“ အသက်ကို ဝဝ ရှုမှပေါ့ ငြိမ်းရဲ့ ”

ပြောပြီး သူမ ရှေ့မှပျောက်သွားသည်။ မကြာမီ အခန်း တစ်ခုလုံးမှ မီးအိမ်ပေါင်းများစွာတို့ လင်းထိန်တောက်ပလာ၏။ မင်သင် မိနေရာမှ ဖြတ်ခနဲ သတိဝင်လာသည်။

သူမရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ ဆွဲပြားလေးအား အုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။

အနွေးအကျီအောက်မှဆွဲထုတ် အလင်းရောင်ထဲတွင် လက်ကို စွင့်လိုက်သည်။

“ ငြိမ်းရယ် ”

အသံနှင့်အတူ သူမရှေ့သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ ကို... ကို အစစ်ပါနော် ”

အပြုံးသည်ဖြူဖျော့ဖျော့မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးသည် အခိုင်မာဆုံး သက်သေတစ်ခုပင်။

“ ကို ”

သူမ ဘယ်လို လှုပ်လိုက်မိသလဲ။ သူမကိုယ်တိုင်က ‘ကို’ ဆင့်ခွင်ထဲမှာ။ ‘ကို’ကလည်း သူမ ရင်ခွင်ထဲမှာ။ ဟစ်ကြွေးရှိုက်ငိုသံ တစ်စုံက သူမတို့အကြားမှာ။

“ ငြိမ်း ဒီလောက် သတ္တိရှိလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်မထားဘူး ငြိမ်းရယ်... ပြီးတော့ ဒီလောက်အထိ ချစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့် ခဲ့ဘူး ”

“ ကို ”

“ ကိုယ်သိသွားပြီ ငြိမ်းဟာ မိန်းမတွေထဲက မိန်းမတစ်ယောက် တော်တူ။ ငြိမ်းကိုငြိမ်းရော သိရဲ့လား။ ငြိမ်း ဘာတွေလုပ်နေသလဲ ဆိုတာ ”

နွေးထွေးမှု၊ ရင်ဘတ်ချင်း အပ်ထားသည့်နေရာမှ နွေးထွေးမှုက အိပ်မက်တစ်ခုမဟုတ်မှန်း သေချာသည်ထက် သေချာမစခဲ့လေပြီ။

ပါးပြင်တစ်ဘက်တည်းပေါ် စီးကျနေသည့် မျက်ရည်များ အင်္ဂါနှင့် အခြားကြားမှ သူမ နှုတ်ခမ်းသားတို့ တဆင်္ဂာဆတ်တုန်ယင်လို့ နေသည်မှာ အိပ်မက်မဖြစ်နိုင်။ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“ ငြိမ်း ”

“ ကို’က လူချင်းပြန်ခွာ၍ သူမကို တစ်စိစိမိမ့်ကြည့်လျက်

“ ကိုယ့်ကို မမုန်းဘူးလားဟင် ”

“ ငြိမ်း... ငြိမ်းမသိဘူး ကို အဲ့ဒါကို ငြိမ်းမတွေ့မိဘူး ”

“ ပြီးတော့ မကြောက်ဘူးလား ”

“ ဟင်အင်း ငြိမ်းမမှတ်မိတော့ဘူး ”

“ အား... အရူးမလေး၊ ငါ့ရဲ့အရူးမလေး၊ ငါ့ကို ဘာထို မမုန်းရတာလဲတကယ်ဆို ဒီအထိတောင် လိုက်မလာသင့်ဘူး သိရဲ့လား ” သူမ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

မျက်ဝန်းတစ်စုံလုံးမှ မျက်ရည်ကျနေသူက ပါးပြင်တစ်ခြမ်း တွင်သာ မျက်ရည်စိုနေသူကို တယုတယသုတ်ပေးနေသည်။ ‘ကို’ လက်ချောင်းများသည် အရင်လို နူးညံ့နေတုန်းပင်။

“ ကို... ဘာလို့ ”

သူမ စကားမဆုံးမီ ပါးပြင်ပေါ်ရှိ ‘ကို’ လက်ညှိုးကလေးက သူမ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာတက်သို့ ကန်လန်ဖြတ်ရောက်ရှိလာ၏။

“ စကားတွေက ဘယ်တော့ပြောပြော၊ ဘယ်သူပြောပြော၊ ရပါတယ် ငြိမ်းရယ်... ကိုယ်ငြိမ်းကို ဖက်ထားပါရစဉ်း ”

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုသာမဟုတ် မျက်ဝန်းများကိုပါ သူမ မှော့မှိတ် ထားလိုက်မိသည်။ ညွတ်နူးချမ်းပြေစွာ။

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

အခန်း (၂၅)

“ နင်တို့ ညွှန်တော်လည်းက လိုက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ”

“ ဟင့် မင်းကိုမင်း ဘာထင်နေလဲ၊ မင်းအတွက် အဲဒီလောက် စိတ်ပူပေးနေရအောင် ငါနဲ့မင်းနဲ့က ညီအစ်မ အရင်းတွေမို့လို့လား ဟင် ”

အိမ်ထဲသို့ ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်လာသော ကေက မကျေနပ်သံနှင့် ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြန်ပြောသည်။

“ အမလေး လိုက်လာပါတယ် ငြိမ်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညဉ့်နစ် သန်းခေါင်ဘယ်က ကားငှားပြီး လိုက်ရမှာလဲ၊ ဒီအထိလည်းပြောပြီး မလာနိုင်ဘူးနင်ပျောက်သွားတာ သိသိချင်း ဒီကိုလိုက်ရမယ်ဆိုတာ သိသားပဲ၊ ဘယ်လိုလိုက်ရမှန်းမသိတာနဲ့ ကိုမင်းနောင်ကိုပဲ ဒုက္ခသွား ပေးရတာပေါ့... သူကလည်း ကြိုသိနေတဲ့အတိုင်းပဲ အိမ်ရှေ့မှာ အထူး စောင့်နေလေရဲ့ ”

ဆမန်သာကတော့ အထွေအပေါ့လုပ်မနေ။ တကွတ်တကွတ်နှင့် ပြောဆိုလျက် ဝင်လာသည်။

“ ဒါပေမဲ့ ကိုမင်းနောင်ဆီမှာပဲ ဂိတ်ဆုံးသွားတယ်၊ ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား၊ နင်လည်း ငါတို့မလာပါစေနဲ့ ဆုတောင်းနေတာ မဟုတ်လား ”

သူမ ရယ်မိသည်။ ဆမန်သာနောက်မှ ဝင်လာသူ ကိုမင်းနောင် ချော ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်သွားရှာ၏။

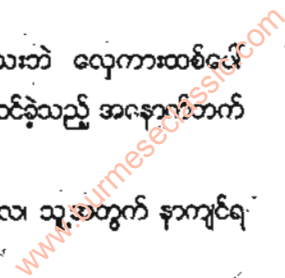
“ ဟို ကျွန်တော်လည်း မညာချင်ပါဘူး မငြိမ်းငြိမ်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိတဲ့အတိုင်း ထူးစေကို ကျွန်တော်မှမနိုင်ဘဲ၊ သူက ဒီလို ပြောဆိုရင် အဲဒီထက်ပိုမပြောရဲဘူးလေ၊ ခု... ဘယ်မှာလဲ အဲဒီကောင် ကျွန်တော့်မပြောနဲ့ သူဦးလေးတောင် သူ ညာခိုင်းတဲ့ကောင် ”

“ အိပ်ပျော်နေတယ်... ဟေ့ ဆုဆူညံညံ သိပ်မလုပ်ကြန့်နော် ” သူမ စကားအဆုံးတွင် ကေထံမှ ကျိန်ဆဲသံထွက်လာ၏။

“ ညာခိုင်းလို့ ညာခွဲရတယ်ဆိုတာထက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လည်း သူ့ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်သွားစေချင်လို့ ညာခွဲမိတာကို ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ သူက ”

ကိုမင်းနောင်က စကားမဆက်သေးဘဲ လှေကားထစ်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူတို့အားလုံးသည် သူမ ဝင်ခဲ့သည့် အခန်းကွက်တက် တံခါးမှပင် ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ မငြိမ်းငြိမ်းကို မခံစားစေချင်ဘူးလေ၊ သူ့အတွက် နာကျင်ရ

မှာကို စိုးရိမ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို ညှာခိုင်းခဲ့တာပါ။ တကယ်တမ်း သူဆေးလိပ်တောင် ပြတ်သွားတာကြာပြီပဲ ”

“ ကျွန်မ သိပြီးပါပြီ သူက ပြောလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ခုချိန်ထိ ရှင်းပြေခဲ့ဘူး ကိုမင်းနောင် ဒါပေမဲ့ သူ မအိပ်ခင် တိုက်ခဲ့ရတဲ့ ဆေးတွေက အဲ့ဒီစိရောဂါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်မှန်း သိလိုက်ရတယ်လေ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ခင်များ ထင်သလိုပါပဲ။ သူ့ရောဂါက အဲ့ဒီစိ မဟုတ်ပါဘူး။ ကင်ဆာပါ... ဒါပေမဲ့ ကင်ဆာလို့ သိရတဲ့အချိန်က အရမ်း နောက်ကျနေပြီလေ။ ဆေးတွေက သူ့သက်တမ်းကို အကန့်အသတ်နဲ့ပဲ ဆွဲဆန်ထားနိုင်တော့မှာ အဲ့ဒီအချိန်မှာ သူ့ဒီအိမ်လေးကို ဆောက်ပြီးနေပြီ အနာကတ်ကို တဖျော်တခေါ်ကြီး လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီးကာမှ သူ့ဘဝသူ တိုတိုလေးပဲ ကျန်တော့မှန်း သိလိုက်ရတာ။ ကျွန်တော်သာ သူ့နေရာမှာ ဆိုရင် ရူးသွားမှာ ”

“ အခု... သူ ဘယ်မှာလဲ ”

ထပ်ခိုးဝေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာသော ကေက လှမ်းမေးသည်။

“ ပြေအောက်ခန်းထဲမှာ ကေ။ သူ့အဲ့ဒီမှာပဲနေချင်တယ်တဲ့ အပေါ်ကိုလည်းတင်လို့မရဘူး စိတ်က ခုချိန်ထိ လုံးဝမပြောင်းဘူး နင်တို့ပါ ဝိုင်းပြောပေးရင်တော့ရမှာပါ။ ဆေးတိုက်တာတောင် မနည်း တိုက်ရတယ်။ လူးလိန့်ခဲနေရတာကိုတောင် မသောက်ဘူး။ ဇွတ်ငြင်းတုန်း ကော့ မျက်နှာပေါ်တွင် မကျေမနပ် အမှုအရာမျိုး မတွေ့ရတော့။ ”

“ သူလည်း မင်းနဲ့တွေ့ရတဲ့ အချိန်လေးမှာ အိပ်ပစ်ရမှာ ”

နပြောတာပေါ့။ အဲ့ဒီဆေးတွေက အနာအကျင့်သက်သာအောင် မိန်းမော သွားစေတဲ့ အာနိသင်ရှိမှန်း သူ့သိမှာပေါ့ ”

သက်ပြင်းယဲ့ယဲ့ရဲ့လည်း။ မျက်ရည်များနှင့် အိပ်စက်နေရာသူကို သူမလို အိပ်မက်ဆိုးများနှင့် ကင်းဝေးပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။ အို... အိပ်မက်ဆိုးတွေမဟုတ်ပါဘူး။

သူမကို တစ်စုံတရာအသိပေးရန်ရောက်သည့် နိမိတ်ပုံများသာ မဟုတ်လား။ သူမကသာ စိတ်အစွဲအလမ်း များနှင့်ခံယူခဲ့ခြင်းကြောင့် အိပ်မက်စကားကို မကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

“ သူလည်း ရူးသွားပြီလို့ အစက ထင်လိုက်မိသေးတယ် ”

‘ကို’ ခုတင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ကိုမင်းနောင်က စကားဆက် သည်။ ကေနှင့် ဆမန်သာက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းစားပွဲတစ်လုံးကို ရှင်းလင်း၍ နောက်စာအတွက် ပြင်ဆင်ပေးနေ၏။

“ သူ့ရောဂါသူ မူးယစ်ဆေးစွဲလို့ အပ်တစ်ချောင်းကနေ ထစ်ဆင့်ရလာတဲ့ အိတ်ချ်အိုင်ဗီလို့ နာမည်ပြောင်းပစ်တယ်။ မငြိမ်းငြိမ်း ထည်း သိမှာပါ။ အိတ်ချ်အိုင်ဗီ မေဂျာအုပ်စုထဲမှာ ‘အီး’ မျိုးစိတ်က နူးယစ်ဆေးစွဲသူတွေမှာဖြစ်တာလေ ”

အိပ်ပျော်နေသူ၏ နဖူးထက်မှ ဆံစများကို သပ်တင်ပေး နေမိ၏။ ‘ကို’ ဆံစများက ညှိမ့်ခြောက်သွေ့နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ ပြီးတော့ အိမ်အနောက်မှာ အုတ်စုတစ်လုံးကိုလည်း ဆောက်ခိုင်းပယ်။ ရက်စွဲကိုလည်း မငြိမ်းငြိမ်းဆီက နောက်ဆုံးစာ ”

ရောက်လာတဲ့ ရက်ထက်စောပြီး ရေးခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာမှ မပြောပေမယ့် သူ့ဦးလေးက ဒီကိစ္စကို လုံးဝငြင်းခဲ့တယ်... ဟုတ်တယ် ငြင်းခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မငြိမ်းငြိမ်းအတွက်မို့ သူ့ဦးလေးက သဘော တူခဲ့ပါတယ်။ သူ့အတွေးနဲ့သူတော့ မှန်နေတာပဲ။ မူးယစ်ဆေးဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ အေးဒိစ်ဆိုတဲ့ နာမည်က မငြိမ်းငြိမ်း သူ့ကို နာကျဉ်းသွားနို့ လုံလောက်တယ်တဲ့လေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့ သူ့ကိုတော့ လွမ်းကျွန်ခဲ့မှာကို မလိုချင်တာ သဘာဝပဲ သူ့စေတနာ မှန်တယ်ထင်လို့ ကျွန်တော်ညာပေးခဲ့တာပါ။”

“ ကျွန်မကလည်း ဘယ်တော့မှ လွမ်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ”

ကော်စီခပ်အေးအေးတစ်ခွက်စီနှင့် မနက်စာကို ပြီးစီးလိုက် ကြသည်။ နောက်... မြေအောက်ခန်းထဲမှ ပစ္စည်းပစ္စယအချို့ကို အပေါ်ခန်းကို တင်ရန်ပြင်ကြ၏။

သိပ်တော့များများစားစားမရှိ။ စားပွဲ တစ်လုံး၊ ထိုင်ခုံတစ်လုံးနှင့် ဗီဒီယိုလေးတစ်လုံးမှလွဲ၍ အသေးအဖွဲ့ အသုံး အဆောင်အချို့သာရှိသည်။ ‘ကို’ ပြန်နိုးမလာခင် ထင်၍ပြီးနိုင်သည်။

“ ငြိမ်း ”

သူမ အောက်မှ လှမ်းပေးသော ပစ္စည်းများကို တံခါးဝမှ အပေါ်ခန်းသို့ တင်ပေးနေရင်း ဆမန်သာက စကားစလာသည်။

“ နင်... မလွမ်းဘူးဆိုတာ တကယ်လား ”

သူမ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ ငါ့အနားမှာ သူ့အမြဲတမ်းရှိနေတယ်လို့ ခံစားနေရရင် လွမ်းစို့ လိုသေးလို့လား စနို့ ”

“ ကိုယ်ကလည်း ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ငြိမ်းအနားမှာပဲ ခိုနေတော့မှာပါ။ ”

သူမ စကားအဆုံးတွင် မထင်မှတ်ဘဲ ‘ကို’ အသံကို ကြားလိုက်ရ သည်။ တိုညင်းဖျော့တော့နေသော်လည်း သူ့အတွက် ငိုသလျက်ရှိသော စကားသံ။

“ ကို... ဘယ်အချိန်ကတည်းက နိုးနေတာလဲ ”

“ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက်ကတည်းကလေ... အဟင်း ”

သူမ ‘ကို’ အနားသို့ ပြန်လျှောက်လာရင်း ပြုံးမိရ၏။ ‘ကို’ က ခေါင်းအုံးအောက်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ယူနေသည်။

သူမ ခုတင် အစွန်းတွင် ဝင်ထိုင်ကာဖြူဖျော့နေသော ခြေဖဝါး လေးများအား ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်၏။

“ ကို... အပေါ်မှာနေတော့နော်။ ဒီမှာ လေဝင်လေထွက် ခကောင်းဘူး မှောင်လည်း မှောင်တယ် ”

“ ရော့ ငြိမ်းကို ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားပေမယ့် မပေးဖြစ်ခဲ့ဘူး ”

ကတ္တီပါအနက်ရောင်အုပ်ထားသည့် အသည်းပုံဘူးကလေး ဖြစ်၏။ သူမ ‘ကို’ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးပြည့်စုံသော အပြုံးသည် မျက်လုံးများက စတင်ခြင်းဟု သိလိုက်ရသလိုပင်။

“ ဟယ် ”

ကတ္တီပါဘူးကလေးအား ဖွင့်အကြည့်တွင် အံ့သြကြည်နူးမှုတို့ လှုပ်ခတ်ထွန်းကားအပြုရောင် ငွေမျှင်စက်ကလေးများတွင် ကျောက်စိမ်း ဖြင့် စီခြယ်ထားသော ရင်ထိုးကလေး။

ယူကလစ်ပင်ဖျားတို့ဆီ လေတိုးသွားသံကို ကြားလိုက်ရသည့် နှယ်။ နိုးတံဖွေးဖွေးနှင့် စိမ်းရင့်ရွက်ချွန်တို့က ဒေါင်းငြိုးကွက်ကလေး တစ်ခုအဖြစ် လွင့်ခတ် ကခုန်နေကြ၏။

ခေါင်းငြိုးကွက် ရင်ထိုးကလေးကို သူမ အင်္ကျီတွင် ဆင်ယင်ချွန် ခေါင်းငုံ့လက်ရွယ်မိပြီးမှ သူမ စိတ်ကူးပြောင်းသွားသည်။

'ကို' မျက်ဝန်းများဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မပျောက်ကွယ် သေးသည့် အပြုံးနှင့်အတူ 'ကို' က လက်ထောက်အားယူ၍ ထလာ၏။

သူမ လက်ထဲမှ ရင်ထိုးကလေးအား လှမ်းယူပြီး တွယ်ချိတ်ကို အသာဟသည်။

“ ငြိမ်းရေ ”

“ ဝေး ”

“ အကုန်လုံးနေရာချပြီးပြီတဲ့ ကေက နင့်လူကိုနေရာချဖို့ ကျွန်တော့တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ နိုးနေပြီလား ”

“ ဟင့်အင်း... သူအိပ်ပျော်နေတုန်းပဲ၊ ပြီးတော့ သူအိပ်ပျော် မက်နေပုံရတယ် စနိုး၊ အိပ်မက်ထဲမှာ နတ်သမီးလေးနဲ့ တွေ့နေတယ်၊ သူက အဲဒီနတ်သမီးကို ရည်းစားစကားပြောဖို့ ကြိုးစားနေတာထေ သူ့နတ်သမီးလေးက ငါလိုပဲ အင်္ကျီပန်းရောင်လေးနဲ့သီလား၊ အခုနီး

လှတာပဲ၊ သူ အိပ်မက်ကနေ ဘယ်နီးချင်ဦးမှာလား ”

“ ကေရေ... နင့်သူငယ်ချင်း ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်း သေီဘူးငါတော့ နားမလည်ဘူး ”

ဆမန်သွားစကားကြောင့် 'ကို' နှင့် သူမ ရယ်ဖြစ်ကြသေးသည်။

“ ငြိမ်းရဲ့ သူငယ်ချင်း အသစ်ထင်တယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ကို... စနို့တဲ့ ကေကတော့ ကိုသိမှာပဲ ”

“ အဟင်း... အင်း သိတာပေါ့ ”

“ ကဲ... ကို အပေါ်တက်ရအောင် ”

“ နေပါစေငြိမ်းရဲ့ ကို ငှလျှက်နိုင်ပါတယ်ကိုက တစ်ယောက် ထည်း နေလာတော့ သွားနိုင်လာနိုင်အောင် ကျင့်ထားပြီးသားဖြစ်နေပြီ တို့ကို မတွဲနဲ့ရတယ် ”

“ ကျွန်မကိုက ရှင့်ကို တွဲချင်နေလို့ပါရှင့် ”

“ ကဲ... ဒါဆိုလည်း တွဲစေချား ”

ရယ်သံက ကျယ်လောင်သွားသဖြင့် အပေါ်မှ သုံးယောက် ကြားသွားပုံရသည်။ ဆမန်သကာ တံခါးဝမှ လှမ်းအော်၏။

“ အိပ်မက်ထဲမှာ နတ်သမီးက ကလီထိုးနေတာလား ”

အခန်း (၂၆)

“ မီးဖိုရှေ့ကြာကြာမရပ်ဘူးတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းလေးတောင် စွပ်ပြုတ် လုပ်တတ်သွားပြီပဲ၊ ကွန်ဂရက်ကျူလေရှင်း ငြိမ်း ”

‘ကို’အတွက် ကိုမင်းနောင်က ခြုံထဲမှ ဝယ်လာပေးသော စွပ်က အေးနေသဖြင့် ဂက်စ်မီးဖိုလေးတွင် ပြန်နှေးပေးမိခြင်းကို ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်မည်။

သည်ကာလများတွင် ‘ကို’ကို တိတ်တဆိတ် စောင့်ရှောက်ခဲ့သူ မှာ ကိုမင်းနောင်ပင်ဖြစ်၏။ ရေသန့်မှအစ ဆေးဝါးအဆုံး သူပဲ ‘ကို’ ဦးပို့ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမတို့ ရောက်သည့်နေ့က ‘ကို’ထံ ဝင်တွေ့ဖို့ အခွင့်အလမ်း သဖြင့် သူတော်တော်စိုးရိမ်ခဲ့ရကြောင်း ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။

‘ကို’က အနေအထိုင် အစားအသောက် ဆင်ခြင်သူမဟုတ်ဘဲ ရောဂါအတွက်ကိုပင် သောက်ရမည့်ဆေးကို မသောက်ဘဲနေထိုင် သည်လေ။

ခုလည်း သူမကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးသည်မို့ စွပ်ပြုတ်နှင့်ဆေးကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူသောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးသောက်ချိန်နှင့် ဝေဒနာ သက်သာချိန်ကို သူမ ယှဉ်တွက်ကြည့်သည်။

မနက်သုံးနာရီခန့်က တိုက်ခဲ့သည့် ဆေးတစ်တွဲ၏ အာနိသင်က ‘ကို’ကို လေးငါးနာရီကြာကြာ မိန်းမောသက်သာစေခဲ့ပုံရ၏။

သို့သော် နီးထလာပြီး သိပ်မကြာမီမှာပင် ဆိုးဆိုးရွားရွား နာကျင်ကိုက်ခဲပြန်သည်။

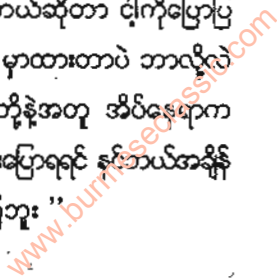
အိပ်မောကျနေရှာသည့် ချစ်သူကို ငေးငေးရီရီကြည့်ရင်း မျက်ရည်စို့ချင်လာ၏။ တကယ့်တမ်း မငိုကြွေးနိုင်တော့။

တစ်ညလုံး ‘ကို’ ရင်ခွင်လုံး ရွဲရွဲနှစ်အောင် ငိုခဲ့ပြီးပြီမို့ သူမတွင် မျက်ရည်မကျန်တော့ သလို ဖြစ်နေရသည်။

“ ငြိမ်း... နင်ဘယ်တုန်းက သတ္တိတွေရှိလာတာလဲဟင်၊ တစ်ယောက်တည်း နင့်ဒီကိုလာရဲတယ်နော် ”

ဆမန်သား အမေးကြောင့် မျက်ရည်သင့်လှလှမှ ပြုံးမဲ့မဲ့ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ ညက နင်ဘာတွေ တွေ့ကြုံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုပြောပြ ခါလား၊ ကေကတော့ အဲ့ဒါတွေမမေးရဘူးလို့ မှာထားတာပဲ ဘာလို့လဲ ဆသိဘူး၊ ခု သူမရှိတုန်း မေးရတာ၊ နင် ငါတို့နဲ့အတူ အိပ်နေရာက ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နင်ဘယ်အချိန် ထွက်သွားမှန်း ငါရော မိကေပါ မသိလိုက်ကြဘူး ”

“ နင်တို့က ခရီးပန်းလာတော့ နစ်နစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော် သွားမှာပေါ့ ”

“ နင်ကဧရာ ခရီးမပန်းလို့လား ”

“ ခြေ... ငါကတော့ ငါ့အပူနဲ့ ငါ့ကိုး ဘယ်အိပ်ပျော်မလဲ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဒီကိုလာချင်တဲ့ ဆန္ဒပြင်းနေခဲ့မှန်းတော့ ငါလည်း မမှတ်မိဘူး ဒါပေမဲ့ နင်တို့ အိပ်ပျော်သွားကြတာ သေချာပြီဆိုတာနဲ့ ငါပြေးဆင်းတော့တာပဲ... အင်း... အစကတည်းက ‘ကို’ သေသွားဦး ဆိုတာကို မယုံလို့ လိုက်လာတာဆိုတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ကိုကို ဒီအိမ်ရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိကိုရှိရမယ်လို့ အလိုလိုသိနေတာ။ နင်ပြောသလို သတ္တိရှိလာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ ”

‘ကို’ အနားမှခွာ၍ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီ ချဉ်းကပ်သွား၏။ ပြင်ပပြင်လွင်သည် သူမကို ကြောက်လှန့်ခဲ့သော အမှောင်များ ကင်းစင်၍ မိုးမြူတိုဖြင့် ဖြူလွလင်းစေနေပြီဖြစ်သည်။

မပျက်မစီးရှိနေသော အုတ်ဂူကလေးကို ကြည့်ငေးရင်း ပြုံးလိုက်မိသလားပဲ။

“ ငါသွေးပျက်သွားမတတ် ကြောက်လန့်ချောက်ချာခဲ့ရတာဆို ဆမန်သာက သူမနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက် အနားထွင်း လာရင်သည်။ ”

“ ဟို အုတ်ဂူလေးကို မြင်လား ”

“ အင်ဟင် ”

“ အဟင်။ ငါညက ဘယ်လိုပြင်ခဲ့ရလဲသိလား။ အမှောင်ထဲမှာ လေ အဲ့ဒီ အုတ်ဂူလေးက ပျက်စီးကြေမွလို့ ငါ့အိပ်မက်တွေနဲ့ တစ်ထပ် တည်းပဲ။ အင်း တစ်ထပ်တည်းဖြစ်မှာပေါ့။ ငါ အမှန်အတိုင်းမှ မမြင်ရဘဲ ငါ့အိပ်မက်ကိုပဲ စိတ်စွဲပြီး အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း မြင်နေတာလေ ”

“ မနေ့က မိုးကြိုးပစ်ချခဲ့တဲ့ နေရာကလည်း အိမ်ရဲ့ အနောက် ဘက်ထဲသို့ ပြောခဲ့ကြတာကိုး ”

သာမန်စိတ်အစွဲအလမ်းတစ်ခုက အာရှကို စိုးမိုးပြောင်းထဲ တစ်နိုင်စွမ်း မရှိသော်လည်း ငှပ်လျှိုးနေသည့် စိတ္တအစွဲတစ်ခုအနေနှင့်သူ လူတို့ ရှုသွင်သွားစေနိုင်သည်။

သူမ အမှောင်အထိပ်ထပ်ကို ဖြတ်ခဲ့သည်။ ရဲရင့်မှုဖြင့် မဟုတ်။ ကြောက်စိတ်၏ တစ်ဘက်စွန်းရှိ ရူးမိုက်မှု အဆင်အခြင်မှုဖြင့်သာ ထိုးဝင်ခဲ့ခြင်းမှန်း သူမကိုသူမသိသည်။

“ ပြီးတော့ အဲ့ဒီမှာ ”

ဆမန်သာက သူမ စကားအတိုင်း ကိုယ်ကို ပြန်လှည့်သည်။ အခန်း၏ ကြမ်းပြင်နှင့် တစ်သားတည်းရှိနေသော မြေအောက်ခန်း ထဲခါဆီ သူက လှည့်ကြည့်နေ၏။

“ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုအခန်းတံခါးကို ပြောတာငါနောက်ဆုံး ဖြတ်သန်းရတဲ့ တံခါးပေါ့ ”

ပြောရင်း တံခါးပေါက်အနီးသို့ လျှောက်သွားခဲ့ပြီ၏။ ထံခါး ခွတ်အပေါ် သော့အိမ်ကို လက်မနှင့် ပွတ်သစ်မိညစ်သုတ်၏။

“ ဒီသော့အိမ်ထဲကနေ သွေးတွေစီးကျနေသလိုမျိုး မြင်ခဲ့ရ
သေးတယ် ”

ခုတော့ သည်သော့အိမ်က သူမကို လှောင်ပြောင်နေသည့်နယ်။
နီစွေးစွေးအစက်အပြောက်ကလေးပင် မတွေ့ရ။

“ နင်... ကြောက်ပြီး ထိုင်ခိုနေမှာပေါ့ ”

“ ဟင့်အင်း ငါ အော်ပြီးရယ်ပစ်မိတယ် ”

“ ဘာရယ် ”

“ အဲ့ဒီနောက်မှာ ကိုကို တွေ့လိုက်ရတာပဲ။ တွေ့ချင်လွန်းလို့
လိုက်ရှာနေတဲ့ သူ့ကို တကယ်လည်း တွေ့လိုက်ရချေ။ ငါဘာကို ခံစား
လိုက်ရမှန်းမသိဘူး။ အများကြီးပဲ စန္ဒီရယ် အသက်ရှူလို့လည်း မရတော့
ဘူး။ ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေအောင် ဆောင့်တက်လာတာ ”

နားထောင်နေသော ဆမန်သုတ်မှ သက်ပြင်းရှိုက်သံသဲ့သဲ့
ကြားရသည်။

“ ငါပြန်သတိရတော့ ကိုကတောင် ငါ့ကိုပြန်ပြီး ပြုစုပေးနေ
တယ်လေ ”

တံခါးရှက်မှလက်ကိုပြန်ရုတ်၍ ကိုအနားသို့ လျှောက်လာမိသည်။
ဆမန်သုတ်က သူမ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ခေါင်းတခါခါနှင်
လှမ်းပြောသည်။

“ ဒါဆို နင် အနားယူသင့်ပြီ ငြိမ်း ကိုထူးဝေကို ငါစောင့်
ပါ့မယ်။ ကေနဲ့ ကိုမင်းနေောင်လည်း ပြန်လာတော့မှာပဲဟာ ”

အိပ်လိုက်နော် ”

“ ရပါတယ်ဟ ငါ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး ”

“ ပြောရင် တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ နားထောင်စမ်းပါ ကလေးရယ် ”

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

အခန်း (၂၇)

မလွမ်းဘူး ဆိုတဲ့ ငြိမ်းရဲ့ စကားကို ကတိတစ်ခုလို မှတ်ယူ လိုက်မယ်နော်။

သူ့ရှေ့မှာ ဘာတွေရှိနေမလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိသေး ပါဘူး။ အသိမပေးဘဲ အလစ်အပိုက်မှာ ရောက်လာတာထက်စာရင် သူ့အဖြစ်က တော်ပါသေးတယ်လို့ဖြေမိတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရောငြိမ်းပါ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခွင့် ရခဲ့တဲ့အတွက် ကျေနပ်လိုက်ပါမယ်။

တကယ်တော့ တမလွန်ဆိုတာ အမှောင်ကန့်လန့်ကာ တစ်ဘက်ခြားမှာရှိနေတာ မဟုတ်မှန်း သူသိလိုက်ပြီ။ ဟောဒီ ရှင်နေသူ ကြားမှာပဲ ရှိနေတဲ့ အရပ်ဒေသတစ်ခု။ လင်းလွန်းလို့ မမြင်နိုင်ဘဲ နေရာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။

သူ့အတွက်၊ ပြီးတော့ သူ့လိုလူမျိုးတွေအတွက် အလင်းက တစ်ဝက်ချင်းလျော့ပါးလို့ လာနေသလို၊ တမလွန်ဟာ မြင်သာရာကို ရောက်လာတတ်တယ်။

သူ့ဘဝမှာ ဘာမှအရေးကြီးမရှိခဲ့ချိန်တုန်းက ဘာလို့ သူ့မ သေခဲ့တာလဲလို့ တွေးကြည့်မိတယ်။ သေခြင်းတရားမှား အဓိပ္ပါယ်တစ်စုံ တစ်ရာရှိနေသလား။

သူ့သာ ငြိမ်းနဲ့ မတွေ့ရင်က ဒီရောဂါဆိုးကို ရှောင် တမလွန် ဆိုတာလည်း သူခရီးမထွက်ဘူးသေးတဲ့ မြို့တစ်မြို့လို့ပဲ သူမှတ်ယူမိမှာ သေချာတယ်။

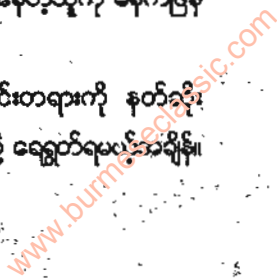
ဘာမှမထူးခြားတဲ့ သွားရိုးသွားစဉ် လှေလာရေးခရီးလို့မျိုးပေါ့။ လေးနက်ဖို့မလိုဘူး။ အဓိပ္ပါယ်သိခြားမရှိဘူး။

သိခြားအဓိပ္ပါယ်။

ဟုတ်တယ်။ သေခြင်းတရားဟာ သူ့ရဲ့သီးခြား အဓိပ္ပါယ်ကို ခော်ဆောင်နိုင်ဖို့ အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့တာ။ ရှင်သန်မှုအပေါ် ခင်တွယ် သွားမယ့်အချိန်။

ဝစ္စကွကိုပဲ ရေလိုက်ငါးလိုက် ဖြတ်သန်းနေတဲ့သူကို မနက်ဖြန် ဆိုတဲ့ နတ်သမီးတွေ ကိုယ်ထင်ပြမယ့်အချိန်။

ဝင်သက် ထွက်သက်တိုင်းမှာ သေခြင်းတရားကို နတ်ဘိုး တစ်ပါးလို ချောက်ချားညီညွတ်မသေပါရစေနဲ့ လို့ ရွှေတင်ရမယ့်အချိန်။

ငြိမ်း၊ အစိပျံ့ယံရှိတဲ့ ပန်းချီရိပ်၊ အိမ်မက်စံအိမ် ပြီးတော့ ငြိမ်း၊
ငြိမ်း၊ ငြိမ်း။

မည်ကာ မတ္တအတိတ်နဲ့ သူ့စိတ်သူ့အကျင့်တွေကို ထိန်းသိမ်းလို့
ဖြစ်တည်နေရခြင်းကို လေးနက်စိတ်နဲ့ ကြည့်ငေးမိချိန်ကျမှ ပျက်သုဉ်းခြင်း
ရဲ့ အစက ခြေဖွဲ့ချွတ်နင်းဝင်လာတယ်။

“ ငါ့ကို အကောက်ကြလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာရေ... ငါ မင်းကို
ဘယ်လိုစောင့်ကြိုနေတယ်ဆိုတာ ကြည့်လိုက် ”

နားရည်မဝခဲ့တဲ့ သွေးကင်ဆာဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို သူ့ကိုယ်တိုင်နဲ့
ဆက်စပ်ပြီး ကြားသိလိုက်ရတဲ့ အချိန်ကတော့ တုန်လှုပ်သွားခဲ့တာကို
ဝန်ခံပါတယ်။

ဒါပေမဲ့

သူ့အစိုးရိမ်၊ သူ့ရင်ထိတ်မှုက သူ့ကိုယ်တိုင်အတွက်မ
မဟုတ်ဘဲ။

ငြိမ်းအတွက်။

သူ့လို လောကထဲမှာ ဖြစ်ရှိနေမှန်းတောင် မသိသာတဲ့
လူတစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်လျော့ပါးသွားတဲ့အတွက်နဲ့တော့ ငြိမ်းတို့
မခံစားစေချင်ဘူး။ ငြိမ်းရဲ့တန်ဖိုး၊ ငြိမ်းရဲ့နေရာကို သူ့နားလည်တယ်။
ငြိမ်းကိုယ်တိုင်တောင် နားလည်ချင်မှ နားလည်လိမ့်မယ်။

“ ကိုယ်လိုကောင်အတွက် ငြိမ်းပျက်ရည်ကျမှာကို မခံယူရပါဘူး
ငြိမ်းရယ် ”

မလွမ်းဘူးဆိုတဲ့ ငြိမ်းရဲ့စကားကို ကတိတစ်ခုလို မှတ်ယူလိုက်
မယ်နော်။

သူ့ကိုသူ နှမြောတွန့်တိုဖို့ မစဉ်းစားမိဘူး။

ငြိမ်းအတွက်သာ မဟုတ်ရင် သူ့က ဘာမှဟုတ်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။
ရည်ရွယ်ချက်တွေ ဆန္ဒတွေ ဘာမှရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအိမ်၊ ဒီဝန်းနဲ့
ဒီဥယျာဉ်၊ ဒီရှခင်းတွေက ငြိမ်းအတွက်။

“ ငြိမ်းသိရဲ့လား ”

ကိုယ်ဟာ ငြိမ်းနဲ့ မတွေ့ခင်အထိ ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှ
ပြီးဆုံးအောင် မဆွဲခဲ့ဘူးဆိုတာ၊ ပြီးတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို
တစ်သက်လုံး ချစ်သွားရမှာ ပျင်းစာယ်၊ ကိုယ်ဖြူဖြူလို့ကို လိုက်ပြောခဲ့တဲ့
စကားတွေမှာ ယုံတူရေးဖို့အကြောင်း တစ်လုံးမှမပါခဲ့ဘူး၊ ငြိမ်းကိုလိမ်ခဲ့တာ၊
ကိုယ်ငြိမ်းကို လိမ်ခဲ့တာတွေ အများကြီးပါပဲ။ အဟင်း အမှန်အတိုင်း
ပြောခဲ့တာဆိုလို့ တစ်ခွန်းတည်းပဲရှိမယ်ထင်တယ်။

စိတ်အလျဉ်က ကာလသုံးပါးဆီ တရွတ်တိုက်လှည့်သည်။
အာရုံထဲမှာ အစိမ်းရောင် ဝဲဝဲယက်တစ်ခုကိုမြင်တယ်။ ဝဲဝဲယက်ရဲ့
တစ်ဘက်မှာ သူ့ဆီကို ဦးတည်လှော်ခတ်လာတဲ့ ကူးတို့ လှေတစ်စင်း။
အလင်းလွင်ပြင်ထဲကနေ တက်ခတ်သံ ကျိုးကျိုးကျည်ကျည်
ပေးလို့ ထွက်ပြုလာပြီ။

“ ငါ... ငြိမ်းကို နှုတ်ဆက်ပါရစေဦး ”

လှေဦးက သူ့ရဲ့ တူရူဆီထောင်မော့၊ လှိုင်းဝင်သံတွေ လျော့ကျ

သွားခဲ့ပြီ။ ဒီအတွက် ရဲရင့်ခဲ့ပြီးမှ တွန့်ဆုတ်လှည့်ပြန်မိတော့မလို ဖြစ်မိတယ်။

မျက်ရည်ကြွသံ မကြားရပါစေနဲ့။ ချစ်သူများနာကို နောက်ဆုံး တစ်ခါ တွေ့မြင်ချင်ပေမယ့် ရောက်ရာအရပ်က လှည့်ပြန်ဖို့ မစွမ်းနိုင် တော့မှန်း သူ့ကိုသူသိနေတာ ဆိုးတယ်။

“ ငြိမ်းကို နှုတ်ဆက်ပါရစေဦး ”

သူ အသင့်မဖြစ်သေးပါလား။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ခါးသက်သက် အရသာတချို့ စီးကျသွားတယ်။ နတ်ဟာသွားတဲ့ ရင်ဘတ် အောက်မှာ ဘာမှမရှိတော့သလို မလာကျင်းလို့၊ သေခြင်းစာရားက သူ့ဆီ ဦးမော့လို့ ဝင်လာပြီလေ။

“ နှုတ်ဆက်ပါရစေဦး ”

ငြိမ်း ငိုနေမလား။

မငိုနဲ့။ မငိုနဲ့။ သူ့ကိုသူ ခဏတာလေး မမှေးအိပ်မယ် သူ့ထို ခံစားယူကြည့်တယ်။ သူ့အိပ်ပျော်နေတာလို့ပဲ ငြိမ်း ယုံစေ့ချင်တယ်။ သူ့အကြာကြီး အိပ်မလို့ပါ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ငြိမ်းကိုတွေ့ပါ့မယ်။ အရင်လိုတော့ မနှိုးပါစေနဲ့။

ဘာလို့ဆို သူတစ်ရေးနိုးချိန်မှာ ငြိမ်းနဲ့ သူ့အကြား အလင်း လွန်တံတိုင်း တစ်ထပ်ခြားပြီးသားဖြစ်နေတော့မှာလေ။

“ ငြိမ်းရေ . . . ကိုယ်အိပ်တော့မယ်ကွယ် ”

အခန်း (၂၈)

“ ဒေါက် . . . ဒေါက်ဒေါက် ”

အချက်ပြသင်္ကေတမဟုတ်။ သူမ လက်တွေ့သလို ဒေါက်လိုက် ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ချက်ထက်တစ်ချက်ပြင်းထန်လာသည့်တိုင် တုံ့ပြန်မှုမရှိ

“ ကို ”

အခန်းထဲမှ ဝုန်းခနဲ ထခုန်လိုက်သံနှင့်အတူ တွန်းတိုက်မိသံ၊ လဲပြီသံအချို့ကိုပါ နောက်ဆက်တွဲကြားလိုက်ရသည်။ မကြာ တံခါးကို ဆတ်ခနဲသွဲဖွင့်လျက် သူမရှေ့သို့ ‘ကို’ ရောက်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တမင် စုပုပ်၍ ခါးထောက်ထားပုံကိုမြင်တော့မှ ‘ကို’ လန့်ဖျပ်ပြီး အိပ်ချင်ပြေသွား ဝံ့ရ၏။

“ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ဘာလို့ခုထိ အိပ်နေရတာလဲ၊ ဒီနေ့ ဘာနေမှန်းရော မှတ်မိချဲ့လား။ မနေ့က ဖုန်းထဲမှာ ဘာပြောခဲ့လဲ ”

တစ်ခွန်းမေးတိုင်း တစ်ချက်တွန့်သွားသော ‘ကို’ မှုအရာကို ကြည့်၍ ရယ်ချင်စိတ်ကို အောင့်အည်းထားရသည်။

“ ဟို... ကိုး ကိုးနာရီ၊ ညက အိပ်ရေးပျက်သွားလို့ တနင်္လာနေ့ အဲဒောက် ပြီးတော့ ”

သူမ မေးခွန်းတိုင်းကို ဆက်တိုက်ဖြေနေပုံကပင် စိတ်ဆိုးပြေချင်စရာ၊ ‘ ကို’က နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို စဉ်းစားရင်းမှ မျက်လုံးများ ဝိုင်းသွားသည်။ သူမလည်း ရယ်ချင်စိတ်ပိုလာလေ မျက်နှာကို ပို၍တင်းမိလေ၏။ ‘ ကို’ထစ်အ ထစ်အနှင့် စဉ်းစားနေဆဲ သူမ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ ငြိမ်း... ငြိမ်း နေဦး၊ ကိုယ်စဉ်းစားလို့ပြီ၊ ဒီနေ့ ဒီနေ့ တနင်္လာလေ ငြိမ်းရဲ့ မွေးနေ့မဟုတ်လား ”

ဣန္ဒြေပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ ရယ်မိလေသည်။ အိပ်မှုနံ့စွဲများနှင့် သူမနေ့ကံမှ ကပ်ပါလာသော ‘ ကို’တစ်ယောက် ယောင်နုရင်ကျန်ခဲ့၏။ သူ့အရူးလုပ်ခံလိုက်ရသည်ကို ရိပ်မိသေးပုံမရ။

“ သမီးတစ်ယောက်ပဲ သူ့ကိုနိုင်တယ် ”

ညှော်ခန်းတွင် စားပွဲတင်ကွန်ပျူတာကလေးတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ထိုင်နေပြီဖြစ်သော ‘ ကို’ဦးလေး သဘောကျဟန်နှင့် လှမ်းပြောသည်။

“ အား... မိငြိမ်း လုပ်ပြန်ပြီကွာ၊ ငါကလည်း အမှတ်ကို မရှိဘူး ”

သူ့နဖူးသူ လက်သီးဆုပ်နှင့် ဖွဖွထုရင်း ညည်းညူနေသည်ကို ကြည့်ကာ သူမနှင့် ဦးလေးတို့နှစ်ယောက် ရယ်ပွဲပွဲမိကြ၏။

“ ငြိမ်း ကိုယ် တကယ် ညက အိပ်ရေးပျက်ထားတာကွာ ပြီးတော့ ”

“ ဟင်း နံလိုက်တာနော်၊ သွားသွား ငြိမ်းကို မျက်နှာမသစ် သွားမတိုက်ဘဲ စကားလာမပြောနဲ့သွား၊ တော်တော်ညစ်ပတ်တယ် ”

“ မဟုတ်ဘူး ”

“ ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ သွား စကားလာမပြောနဲ့လို့ ပြောနေ တယ်လေ နားမထောင်ဘူးနော် ”

‘ ကို’က တညည်းတညူနှင့် ထထွက်သွားသည်။ တကယ် အိပ်ရေးပျက်ထားပုံလည်းရသည်။

‘ သို့သော် အိပ်ချိန်စားချိန်ပုံမှန်မရှိသည့် အကျင့်ကို ပညာပေးရ ဦးမည်လော။

“ ဒီနေ့ တကယ်ပဲ သမီး မွေးနေ့လား ”

“ ဟောကြည့် ဦးလေးကပါ တကယ်ယုံနေတယ် ပြကွာဒီနိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ဒီနေ့ တနင်္လာနေ့တောင်မဟုတ် ဦးတောင် အလုပ်နားပြီး အိမ်မှာနေနေတဲ့ဟာကို ပြီးတော့ ညကလည်း သူနဲ့ဖုန်း မဆက်ပါဘူး သမီးကတမင် ကျပ်ပြီးမေးလိုက်တာလေ ဘာတွေဖြေဖုန်းလည်း သေတုန်း၊ ကိုးနာရီတဲ့ ခုပဲ ဆယ့်ထစ်နာရီခွဲတော့မှာကို ”

“ အိပ်ရာက နိုး နိုးချင်း အမေးခံရတာကိုး နာရီဘယ်ကြည့်ရ ဦးမှာလဲ ”

မျက်နှာသုတ်ပုဝါတစ်ထည်ကို ပခုံးပေါ်တင်လျက် ‘ ကို’ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ ကဲ မျက်နှာသစ်ခွဲပြီ ကျေနပ်ပြီလား၊ ပြော ဘာပြောမလို့ လာတာလဲ၊ ငြိမ်းအသံကြားလို့သာ ကိုယ်ထွက်လာတာနော် ကိုယ် အိပ်ပျော်နေရင် ဦးလေးတောင် မနှိုးရဲဘူး ”

“ ဟေ... မင်းတို့ ပြဿနာထဲ ငါမပါဘူးလေ ”

ဦးလေးက မျက်မှန်ကို ပင့်ကာ ဝင်ပြောသည်။

“ စကားပြောဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ ဒါဆိုဘာလို့ အတင်းနှိုးရတာလဲ ငြိမ်းရယ်၊ ကိုယ် ညက အိပ်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ မနက် အဲ နာရီတောင်မကြည့်မိဘူး၊ ခုထိလည်း အိပ်ရေးမဝသေးဘူးငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်းပြန်ရင် ခဏပြန်မှေ့မို့မှာ ”

“ ဘာ ”

“ ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်း... ဘာလို့ အော်တာလဲ ”

“ အော်မှာပဲ ခုလာတာ ပြောစရာရှိလို့ သက်သက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုပဲ မှာထားတယ်လေ ငြိမ်းကို တစ်ယောက်တည်းဘယ်မှ မသွားရဘူးဆို၊ အဲဒါကြောင့် ကိုကို လာခေါ်တာ ”

“ လာခေါ်တာ ”

“ မနက်ဖြန်ဘာနေ့လဲ ”

“ လုပ်ပြန်ပြီ မနက်ဖြန် အဲ တနင်္လာ ငြိမ်းရဲ့မွေးနေ့လားဟင် ”

“ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေအတွက် ငါးနှစ်ပြည့် ”

“ ဪ ငြိမ်းဖေဖေရဲ့ မွေးနေ့လား ”

“ ကို ”

“ ရွတ်နောက်နောက်လုပ်မနေနဲ့ သွား၊ အဝတ်အစားလဲ ပြန်အိပ်ဖို့လည်း မစဉ်းစားနဲ့တော့ မျက်နှာတောင်သစ်ပြန်နေမှ သွားလေ ဘာလုပ်နေတာလဲ ”

“ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ”

“ ဈေး ”

“ မင်းကောင်က ရုပ်လည်းမရှိ၊ စတိုင်လ်လည်းမရှိ ”

“ အင်း ”

“ အလုပ်အကိုင်လည်းမရှိ ”

“ အင်း ”

“ ဘာရည်ရွယ်ချက်... ဘာရည်မှန်းချက်မှလည်းမရှိ ”

“ အင်း ”

“ ဘာအရည်အချင်းရှိလို့ နင်က ပြန်ကြိုက်ရတာလဲ ”

“ ငါပြောမယ်ကေ ”

“ အင်း ”

“ နောက်တစ်ခါ ကိုအကြောင်းပြောရင် ကောင် ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို မသုံးနဲ့ ”

“ အင် ”

“ အရည်အချင်းမရှိဘူးလို့ မစွပ်စွဲနဲ့ ”

“ ငြီးတော့ ငါကသူ့ကို ပြန်ကြိုက်တယ်ဆိုတာလည်း မှားတယ် ကြိုက်တယ်မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ဘာနဲ့ဆုံးဖြတ်သလဲသိလား။ ဒီခေါင်းနဲ့ ဒီခေါင်းနဲ့ သူ့ကိုပါ ခေါင်းနဲ့ရွှေ့ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကြိုက်ရအောင်လည်း သူက ဟယ်လိုကစ်တီအရုပ်ကလေးမဟုတ်ဘူး။ ဆန်းဒွစ်မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဆီမှာ အလုပ်လာလျှောက်နေတဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ သဘောပေါက်လား။ ”

“ မပေါက်ဘူး ”

“ ငြီးတော့ သူ့မှာ အရည်အချင်းတစ်ခုရှိတယ်။ ငါ့အတွက် ကျန်တာတွေအရေးမကြီးဘူး။ အဲ့ဒီအရည်အချင်းတစ်ခုတည်းနဲ့တွင် လုံလောက်နေပြီ ”

“ ဪ... ဟုတ်... လား ”

“ ဘယ်သူနဲ့မှမတူအောင် ငါ့ကိုချစ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိတယ်ဟဲ့၊ မှတ်ထား ”

“ သွားတော့မယ် ဟုတ်လား ”

သူမ ခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။ ပင့်သက်ရှိုက်သံကို ‘ကို’ မကြား ပါစေနှင့်ဟု-ဆုတောင်းမိ၏။

“ နှုတ်ဆက်တာလား။ အသိပေးတာလား ငြိမ်း ”

တစ်ပြေရပ်ခြားဆီ ကာလရှည်ခရီးထွက်ဖို့ရာ ‘ကို’ ငိုမတိုင်ပင်ခဲ့မိပါ။ ကြိုသိလျှင် တားမြစ်မည်လားဟု စိုးရိမ်ခဲ့၍ဖြစ်၏။

“ ကိုယ်သိပါတယ်။ ကိုယ်က ငြိမ်းအတွက် အရေးတယူ တိုင်ပင် စရာ လူမှမဟုတ်ဘဲ။ ငြိမ်း ဘယ်သွားမလဲ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ သိခွင့်ရတာတောင် လွန်လှပါပြီ... သွားပါငြိမ်း... သွားပါငြိမ်းဘဝအတွက် ငြိမ်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က မှန်ပါတယ်။ သင့်တော်ပါတယ်... ပညာသင်ဖို့ သွားမယ့်သူ့ကို ကိုယ့်ဘက်က ကူညီနိုင်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ငြိမ်းကို အမြဲတမ်း သတိရနေပါ့မယ် ”

ပင့်သက်အချိန်တွင် မျက်ရည်သံကို သူ့ကြားသွားခဲ့သည်။

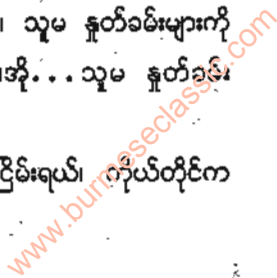
“ မငိုပါနဲ့ ငြိမ်းရယ်။ ကိုယ်အတွက်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့အတွက် ဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်း မျက်ရည်ကျမှာကို ကိုယ်ကြောက်တယ် ”

“ ကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ငြိမ်း ဝိုနေတာကိုကို ခွဲသွားရမှာ မခံစားနိုင်လို့ ဘယ်သူ့အတွက် ဝိုတယ်လို့များထင်နေသလဲ။ ဟင့် ငြိမ်း မတိုင်ပင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး... ကို တစ်ခွန်းလောက်တားလိုက်တာနဲ့ ငြိမ်း သွားဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြိမ်းကိုငြိမ်းသိလို့ မတိုင်ပင်ခဲ့တာ သိရဲ့လား ”

“ ကိုယ်စကား မှားသွားပြန်ပြီ ထင်တယ် ”

မျက်ရည်ထဲတွင် အက်ဆစ်တချို့ပါသည်။ ပါးပြင်တစ်လျှောက် စပ်ဖျဉ်းနာကျင်ကာ ဆတ်ဆတ်တုန်လာရ၏။ သူမ နှုတ်ခမ်းများကို တိုက်စား ဖွဲ့ခြေနေသလို ခံစားနေရသည်။ အို... သူမ နှုတ်ခမ်း ကိုက်ထားမိသည်။

“ ကိုယ်က ဘာလို့ တားရမှာလဲငြိမ်းရယ်။ ကိုယ်တိုင်က

တာကောင်မှ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ် မြင့်သထက် မြင့်စေချင်တာပေါ့... ကဲ၊ မငိုနဲ့တော့နော်၊ ကိုယ်က ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် အမြဲတမ်း သိမ်ငယ်တတ်တဲ့ အခံရှိတော့ စကားတွေမှားကျန်တယ် ငြိမ်းရယ် တိတ်တော့နော် ”

သူမ ကျေနပ်အောင်ပြောသည့် စကားဟု ဘာသာနားလည်သည်။ အငိုတိတ်ဖို့ ပြောနေသူ ကိုယ်တိုင်လည်း တိတ်တဆိတ် ငိုကြွေးနေမည်ပဲဟုသိ၏။ ထာဝရခွဲခွာခြင်းမှ မဟုတ်ဘဲဟု ပြေသိမ့်မိသော်လည်း မျက်ရည်ပဲပြန်သည်။

“ ငြိမ်း မှားသွားပြီထင်တယ် ကို ”

“ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ငြိမ်းရယ် ငြိမ်းက ရည်မှန်းချက်နဲ့ ကြိုးစားနေတဲ့လူ ကိုယ်က ဘာရည်မှန်းချက်မှ မရှိတဲ့ကောင်၊ ငြိမ်းမှာ အနာဂတ်နဲ့ ငြိမ်းကိုယ်တိုင် ပုံဖော်ထားတဲ့ အနာဂတ်နဲ့လေး၊ ကိုယ်က အခုမှ ငြိမ်းကြောင့် အနာဂတ်ဆိုတာရှိလာတဲ့ကောင်ကွ။ အဲဒီကောင် အတွက်နဲ့တော့ ငြိမ်းရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်လေ့ကြီးကို သွန်မှောက် မပစ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ငြိမ်း မမှားပါဘူး။ သွားရမယ့်လမ်းကို သွားရမှာပဲ။ လုပ်ရမည့် အလုပ်ကို လုပ်ရမှာပဲ။ ကျန်ရစ်သူက ကျန်ရစ်မယ်၊ လွမ်းစရာရှိလည်း လွမ်းကြရုံပေါ့ကွယ်၊ တစ်သက်လုံးခွဲသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ ”

‘ကို’ ရင်ထဲမှ မြတ်နိုးမှုကို လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည်။ သူမအထိ တန်ဖိုးထားတတ်သည့်ချစ်သူ။ သူမကသာ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်အတွက်

အနှောင့်အယှက်ဟု ထင်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ လေးနက်နားလည်တတ်သော ‘ကို’ စကားတို့ကြောင့် တောင်းပန်အကြည့်နှင့် ခေါင်းမောလိုက်မိ၏။

‘ကို’က ပွေဖက်ထားသော လက်အခုံးကို ပြေလျှောက် သူမတို့ ပြန်၍ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

နေဝင်တော့မည်လား။

သည်ဆည်းခတာတွင် လထွက်စောသည်ဟု ထင်မိ၏။ အထူး လှိုင်းခပ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ အမြင်အာရုံ၌ ‘ကို’ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း ဝီဝေမှုန်ဝါးလာ၏။

မျက်ရည်များ၏ အသုံးဝယ် သူမ ‘ကို’ ကို ဝံ့ဝံ့စားစားကာလေး ပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။ သူမ အသံကို သူမပြန်ကြားတာ အင်အားသစ်တို့ ဖြစ်တည်စေခဲ့သည့် စကား။ နှုတ်ဖျားမှတစ်လုံးချင်း ချွတ်ဆိုမိန့်နှင့်ပင် ရင်ဝယ်လိုက်လိုက်ကြည့်နူးမိရသော စကား။

“ ငြိမ်းပြန်ရောက်ရင် ”

“ အင်း... ပြောလေ ”

“ ကိုနဲ့ငြိမ်းတို့ရဲ့ ဘဝကို စကြစို့နော် ”

“ ငြိမ်းရယ် ”

“ ငြိမ်း ”

“ ဟင်း ”

“ ငြိမ်း ”

“ ဟင်... ဆမန်သာ ”

အတိတ်ကို အိပ်မက်ဖွဲ့နေမိရာမှ ဗစ္စကွထဲပြန်လည်ဆွဲချခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် တဒင်္ဂဒင်္ဂကြောင်နေမိသည်။ ဆမန်သာ၏ မျက်နှာနှင့် အခန်းမျက်နှာကြက်ကိုပြင်တော့မှ သူမ သတိပြန်ဝင်လာ၏။ ‘ကို’ နီးနေပြီ ထင်သည်။ ‘ကို’ တစ်ရေးနီးလျှင် သူမကိုလည်းနီးဖို့ ဆမန်သာကို ပြောထားသည်လေ။

“ ကို... နီးနေပြီလား ”

သူမ အလူးအလဲခေါင်းထောင်လိုက်ချိန်တွင် ခုတင်နံဘေး၌ ကေနှင့်ကိုမင်းနောင်တို့ နှစ်ဦးရပ်နေသည်လို မြင်လိုက်ရ၏။

“ ခြောက် သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်နေလို့ နှီးတာလား ”

ကိုမင်းနောင်က သူမကိုကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ သူမကို လှုပ်နှိုးခဲ့သည့် ဆမန်သာက ကေ့ကိုလှမ်းကြည့်နေ၏။ သူမ အမေးတိုင်းအတွက် အဖြေတစ်စုံတစ်ရာပြန်မရ။ အသံမဲ့တိတ်ဆိတ် နေခြင်းက စက္ကန့်များစွာကြာသည်။

“ သူ... တကယ် အိပ်ပျော်သွားပြီ ငြိမ်း ”

“ သူ တစ်ရေးနီးတော့မှာမဟုတ်ဘူး... ဘယ်တော့မှ ”

အိပ်မက်တစ်ခုထဲမှ လန်အနီးတွင် အခြားအိပ်မက်သိုးတစ်ခုထဲ ပြတ်ကျသွားခြင်းလား။ စက္ကန့်များစွာ မိနစ်များစွာ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ် သွားခဲ့ပြီ။ တိတ်ဆိတ်မှု။

သူမ နှလုံးခုန်သံကိုပင် သူမ ပြန်မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ် သွား၏။

ထွက်သက်ကို မှုတ်ထုတ်မိသော်လည်း ပြန်လည်ရှုမြင်ရန် မေ့လျော့နေမိ၏။

အာရုံတွင် ထွက်ခွာသွားသောသူတစ်ယောက်၏ နောက်တော့ ကိုမြင်သည်။ သူမကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ရသော ဆည်းခာတွင် ‘ကို’ ဘယ်လို ခံစားခဲ့ရပါလိမ့်။

“ သွားရမယ့်လမ်းကို သွားရမှာပဲ ကျန်ရစ်သူက ကျန်ရစ်မယ် ”

‘ကို’ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောခဲ့သည်လဲ။

ထိုင်ခုံဘက်မှ ‘ကို’ ရှိရာ ခုတင်အနီးသို့ ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့ သည်ပင် မမှတ်မိတော့။ မျော့တော့သော မျက်ဝန်းအစုံကိုမှေ့မှိတ်လျက် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည့် ‘ကို’ ကိုအညီမဲ့စေရန်ကြည့်နေမိသည့် ‘ကို’ လိမ်ညာဟန်ဆောင်လို့နေပြန်ပြီထင်သည်။

“ ကို... တကယ် မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လားကို ”

“ ငြိမ်း ”

“ ကို အဲ့ဒီလောက် အိပ်ပျော်မကြီးနဲ့ကွာ ”

“ မငြိမ်းငြိမ်း ”

“ ကို... ငြိမ်း နှီးနေတာလေ ထပါတော့ ”

“ သတိထားစမ်းငြိမ်း ”

“ ဖယ်စမ်းပါဦးဟယ်... ကိုကိုငါနှိုးပါဦးမယ်၊ သူက ငါနှိုးမှ ထတာဟ ကို... ကို ”

အေးစက်စက် ကို လက်များတို့အား ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းမိသည်။ သူ့ကို တစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ရှုပ်နှောင်ခွဲကိုင်လာသူများအား တောင်ဆန် ရှန်းကန်လိုက်မိ၏။

“ ကိုက ငါနှိုးရင် စိတ်မဆိုးပါဘူးဟ ”

“ ငြိမ်းရယ် ”

“ ဟဲ့ နင်တို့က ဘာလို့ငိုတာလဲ၊ ကိုအတွက်လား ကိုက သူ့အတွက် ဘယ်သူမှ မျက်ရည်ကျတာ မကြိုက်ဘူး... ငါ့ကိုတောင် မငိုဖို့မှာခဲ့တာ သိရက်သားနဲ့ ”

“ နင်မငိုလို့မရဘူး ငြိမ်း၊ စိတ်ကိုတင်းမထားစမ်းနဲ့ ငြိမ်း... ငြိမ်း ”

ဆမန်သာက သူမ မနိုးသေးဘူးဟုများထင်နေသလားမသိ။ နံဘေးမှ အတင်းတွန်းထိုး၍ ခေါ်နေသည်။ ဖောက်ကြန့်ခိုင်းမှုမရှိတော့ သည် ‘ကိုရင်အုံကိုကြည့်ရင်း သူမ စကားတစ်ခွန်းကို သတိရသွားသည်။

“ ဟဲ့... ငါနိုးနေပါပြီ စန္ဒီရဲ့ ဘာလို့ အတင်းတွန်းထိုးနေတာထဲ ဖယ်ဦး ငါ့လက်ကိုလွှတ်ဦး... ငါလည်း ကိုကို နှိုးရဦးမယ် ”

လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်များကြားမှ ဆောင့်ရှန်းထွက်၍ ခုတင်အနီးသို့ ပြန်လည်တိုးကာလာခဲ့သည်။

“ ကို ”

သူမ လည်တိုင်ဆီမှ ဆွဲကြိုးကိုလက်နှင့်စမ်း၍ ခြုတ်ထုလိုက်သည်။

“ ကိုက ငြိမ်းကို ခေါင်းရင်ထိုးလေး ဆင်ပေးခဲ့သလို ငြိမ်းလည်း ကိုကို ဖိဆွဲကြိုးလေးဆွဲပေးမယ်နော်... ငြိမ်းတို့လက်ထပ်ပွဲရဲ့ အမှတ်တရ အလဲအလှယ်ပေါ့ ”

‘ကိုရင်ဘတ်ပေါ် လျှော့တီလျှော့ရဲ တင်နေသည့် ကြိတ်ဆွဲကြား လေးအား တင်းရင်းတည့်မတ်ပေးလိုက်၏။ သည့်နောက် ခုတင်အနားမှ ဖယ်ခွာ၍ အခန်းနံရံတွင် ကျောက်မိသည်အထိ ဆုတ်သွားမိသည်။

လက်ငါးနှစ်ဘက်ထဲ မျက်နှာကို ငုံ့ချမိအပ်လိုက်သည်။ စတုဂံ ခွဲနှစ်နေသော မျက်ရည်စများ၏ အထိအတွေ့ကို ခံစားသိရှိလိုက်ရင်း သူမ ငိုကြွေးနေမိပြီလား။

“ ငါ... ငါ ရူးချင်လိုက်တာ... ငါရူးချင်လိုက်တာ ”

အခန်း (၂၉)

အိပ်မက်ထက် ပို၍ ထင်ရှားပြတ်သားနေသောကြောင့်သာလျှင် အဖြစ်မှန်ဟု ယုံကြည်လိုက်ရသည်။ ဆိုနင်းဖြင့် ထုံကျဉ်အေးစက်နေသည့် ရင်အစုံက ခံစားရာမဲ့ မှုန်ရီနေရ၏။

အဝေးမှ တောင်ထွတ်များတို့က ပို၍ မှုန်ပြာနေသည့်နယ်၊ သူမရပ်တည်နေသည့် ဝန်းကျင်မှ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့သည်ပင် အမြင်၌ အရှိထက်ပို၍ ဝေးကွာနေသယောင်ထင်မိသည်။

အုတ်ဂူထက်မှလက်ကိုပြန်ရှုတ်လိုက်၏။ ကမ္ဘည်းကျောက်ပြား ဝေါ်မှ အကွရာတို့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်မိသည်။

အဖြူရောင်အုတ်ဂူအဖြူရောင်ကြွပြား၊ သည်အရောင်များကို သူမလို မှန်းတီးတတ်သူတစ်ယောက် ရှင်သန်နေသူများကြားမှ ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့လေပြီ။

“ ငြိမ်း... သွားကြရအောင် ”

မကြည့်နဲ့

ကေ့ အသံကြောင့် သူမ သတိပြန်ဝင်လာသည်။ စိတ်မှတ်၍ ငေးရီလွင်ရှားနေမှုကို ရပ်တန့်ကာ ကေ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ ကားက ငါးနာရီလောက်ဆို ရောက်လာတော့မှာ အခု လေးနာရီကျော်သွားပြီ ငြိမ်း ”

မပြန်ချင်သော်လည်း ပြန်ရမည့်ခရီးကို ပြန်ရည်ဝင်၊ ကိုမင်းနောင်က လက်မှတ်စီစဉ်ပေးသည်။ ကေနှင့် ဆန်သားတစ် တွတ်တွတ်နားချသည်။ သူမတစ်ခုတော့ တောင်းဆိုခွင့်ရခဲ့သည်။ တစ်လပြည့်သောနေ့တွင် သူမ တစ်ခေါက်လာနိုင်ရန် ဘိုးဘိုထံတို့တို့ ပြောပေးရမည်ဟု။

“ ကေ... နင်ကတိပေးပါလား ”

“ ငါမင်းကို ညာဖူးလိုလား ငြိမ်း... မင်းပြန်လာရမှာ မှုန်နဲ့ ”

‘ကို’ အုတ်ဂူလေးမှာ နေရာဟောင်းတွင် အသစ်တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အုတ်ဂူပြီးစီးသည်အထိနေဖို့ရန်ပင် သူမ အတိုက်အခံပြောယူထားရ၏။

အိမ်ကလေးနံဘေးမှ ဖြတ်၍ ရှေ့သို့အထွက်တွင် ‘ကို’ နောက်ဆုံး နေထိုင်သွားသော အခန်းလေးအား မှန်ပြတင်းများမှ ကြည့်နိုင်စေ အတွင်းသို့ လှမ်းမမြင်ရသော်လည်း မြင်ရသလိုထင်မိသည်။

အခန်းထဲတွင် ‘ကို’ ရှိနေသေးသည်။ သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း ရှိနေသည်။

“ နင်လည်း နင့်ကတိကို နင်တည်မှာပေါ့ ”

ဆမန်သာက အမှတ်မထင်ပြောလာ၏။

“ ဘာလဲ စန္ဒီ ”

“ ဟော မေ့နေပြီကြည့်... နင်ပဲ မလွမ်းဘူးဆို ”

ပေါ့ပါးစေရန်ဆိုသော စကားဟုသိ၏။ သူမ အပြုံးက နှမ်းနေမည်ဟု ထင်မိသည်။ အကြည့်ကိုလွှဲဖယ်၍ ရနိုင်သော်လည်း အာရုံကို လွှဲနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းမှန်း ဘာသာသိနေ၏။

အပြန်လမ်းတွင် ကားကို ဆမန်သာကမောင်းပေးသည်။ ကေက သူမလက်အစုံကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှမလွတ်။ သူတို့ရှိနေသည်ဆိုသော အသိဖြင့်သာ ရင်ငွေခွေးခွေးကျန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ဘက်သို့ လည်ပြန် မင်းဖြစ်အောင် ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်အတွက်

“ ကို စိတ်မဆိုးလောက်ပါဘူးနော် ”

“ ဘာကိုလဲ ငြိမ်း ”

“ ငါ သူ့အနားမှာ မနေပေးနိုင်လို့လေ ”

ကေက လက်ဖျားကို ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ကိုင်ဆုပ်၍ ပြုံးသည်။

“ မင်းနေပေးဖို့မှမလိုဘဲ ငြိမ်းရယ် ”

လာစဉ်ကလို မိုးမြူရားနှင့် ဝန်းကျင်ကိုမတွေ့ရတော့ဘဲ တောင်တန်းတို့က ဆည်ဆာထဲ ပျင်းရိတိုင်းခိုင်းစွာ လဲလျောင်းနေကြဟန် မျိုးဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်လျက်။

လမ်းဘေးချောက်ကမ်းပါး၏ တစ်ဘက်ရှိ တောင်စွယ်တစ်ခုမှာ အမွှေးပွအိမ်မွှေးရွေးလေးတစ်ကောင်ဝပ်ဆင်းနေသည့်နှယ်။

“ သူက မင်းအနားရှိနေမှာပဲ မဟုတ်လား ”

“ ကိုက ခွေးလေးတွေကိုလည်း ချစ်တတ်တယ် ”

“ အင်း ”

“ ငါ့ကိုလည်း တစ်ခါတလေ တယ်ရီယာငြိမ်းလို့ နာမည်လေး တတ်တယ် ”

“ တကယ် ”

ဆမန်သာက ရှေ့ခန်းမှ နောက်သို့လှည့်၍ ပြုံးစေ့စေ့ထုတ်နေ၏။

“ စန္ဒီ လမ်းကို ကြည့်မောင်းပါ။ ဒါမြေပြန်မဟုတ်ဘူး ”

“ ပြီးတော့ ကိုက ‘ခွေးနဲ့လည်း စကားပြောချင်နေတာ ’ ”

“ နင့်လူက ခွေးစကားနားလည်တာပေါ့ ”

“ စန္ဒီ နောက်မလှည့်ပါနဲ့ဆို ”

“ အို ”

“ စန့်... စန္ဒီ ”

“ အမလေး ”

“ ကျီး... ”

သုံးယောက်သား မင်သက်မိကာ ဆွံ့အသွားကြသည်။ ဆမန်သာ နောက်သို့လှည့်မိသည့်နေရာမှာ တောင်မှန်ချိုး အတွေ့ထင်ပုံ ဖြစ်၏။ အကယ်၍

“ နင်တို့မြင်လိုက်ရလား ”

ဆမန်သာက ကားစက်ကို ပြန်မနှိုးနိုင်သေးဘဲ သူမနှင့်ကော့ကို လှည့်ပေးသည်။

“ မြင်... မြင်လိုက်တယ် ”

“ တိုက်... တိုက်မိသွားပြီလားမသိဘူး အဲဒီလူ ”

ရုတ်တရက် ကားရှေ့သို့ ဖြတ်ဝင်လာသည့် လူရိုက်ကို သူမတို့ သုံးယောက်လုံး မြင်လိုက်ရသည်။ ဆမန်သာက ထိတ်လန့်တကြား ဘာရိုက်ကို နင်းလိုက်သော်လည်း ထိုလူမှာလွတ်ပုံမရ။ သုံးယောက်သား သတိဝင်လာသည်နှင့် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး၍ ကြည့်မိကြသည်။

“ ဟူး... တော်ပါသေးတယ် ”

ဆမန်သာက ကားရှေ့တွင် မည်သူမျှရှိမနေသည်ကိုမြင်မှ သက်မချနိုင်သည်။

သူမကမူ လူကိုတိုက်မိသည် မတိုက်မိသည်ထက် လမ်းကွေ့ချောက်ကမ်းပါးသို့ ကာဦးတည့်နေပုံကိုသာ ရင်တမမနှင့် တွက်ဆနေမိသည်။

ကေနှင့် ဆမန်သာလည်း သူမဘာကိုကြည့်နေမှန်း ရိပ်မိသွားကြ၏။ သူတစ်ပါးကို တိုက်မိသည်ထက် သူတို့သုံးယောက်လုံး၏ အသက်အန္တရာယ်က ပို၍စိုးရိမ်ဖွယ်ရာဖြစ်နေသည်။

“ ငါတို့ကားရှေ့ဖြတ်ပြေးသွားတဲ့လူက ဘယ်ကပေါ်လာတာလဲ ”

“ ဘယ်ကိုရောက်သွားပြီလဲဆိုတာက ပိုအတွေးရ ခက်နေတယ်ဟ ”

မကြည့်နဲ့

“ တော်ပါသေးရဲ့ဟာ ဝူး ”

ဒုတိယမြောက် ‘တော်ပါသေးရဲ့’မှာ ဆမန်သာ၏ အကြံပေးတော်ကောက မလှည့်ပါနှင့်ဟု သတိပေးနေသည့်ကြားမှ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်နေ၍ဖြစ်ရခြင်းသာ။ အကယ်၍သာ ဘာရိုက်ကိုအမှတ်တမဲ့ နောင်မိခဲ့လျှင်။

“ မိစန္ဒီ... သွား နောက်ခန်းကို ငါတို့ရိုးရိုးလမ်းကပဲ ဆင်းချင်တယ် မင်းက ဖြတ်လမ်းတော်တော်သုံးချင်နေတယ် ဟုတ်လား ”

ကားပြန်ထွက်တော့ သူမအနားကို ဆမန်သာ ရောက်လာ၏။

“ လူဖြတ်ပြေးသလိုမြင်လိုက်ရလို့ ငါဘာရိုက်နင်းမိတာ အတွေ့ရောက်နေမှန်းတောင် သတိမထားမိလိုက်ဘူး။ ကောင်းထိတယ် ငါမမောင်းတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ သေလို့မဖြစ်သေးဘူး ငယ်ငယ်လေး နို့သေးတာ... တို့က သူများတွေလို ယောက်ျားတောင် ရသေးတာ မဟုတ်ဘူးနော် ကေ ”

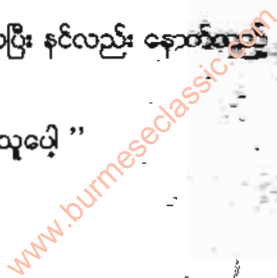
“ ဘယ်သူက ယောက်ျားရနေလို့လဲ စန္ဒီရဲ့ ”

စကားဦးက ဘယ်ကိုသမ်းလာပြီမှန်း သိလိုက်သည်နှင့် သူမရှက်ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် ဝင်အော်မိသည်။

“ မိကေနော်၊ သူများကိုကျပြောပြီး နင်လည်း နောက်တည့် စကားမပြောနဲ့လေ ”

“ ဘယ်သူရှိရမှာလဲ ကေရယ် သူပေါ့ ”

“ ဟင်းနော် မိန်းမတွေ ”

ကြည့်နူးပူဖြင့် ရယ်မောမိချိန်တွင် ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ဒေါင်းရင် ထိုးကလေးကို ပွင့်သင်္ကေတင်တွယ်မိ၏။

ကိုမင်းနောင်က အဝေးပြေးလမ်းပေါ်မှ ကားမှတ်တိုင်တွင် ရောက်နှင့်နေ၏။ နာရီကို တကြည့်ကြည့်နှင့် လမ်းမဘက်သို့ မျှော်လိုက် သူမတို့ရောက်လာမည့် လမ်းဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်နှင့် ထိုင်မင် မထိုင်နိုင်သေး။

“ ကားမလာသေးဘူးမဟုတ်လား ”

“ မလာတော့ မလာသေးဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မငြိမ်းငြိမ်းတို့က ပေါ်မလာသေးတော့ စိတ်ပူနေတာ ”

မှတ်တိုင်က ကားလာမည့်လမ်းကို ခပ်လှမ်းလှမ်းအထိ စီးပြင် နေရသည်မို့ ကျောက်ထိုင်ခုံလေးတွင် အေးအေးလူလူ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“ ခြေ မငြိမ်းငြိမ်းကိုပေးဖို့ ယူလာတာ ”

“ ဟယ် ”

ကိုမင်းနောင်က ကျောက်ထိုင်ခုံနောက်တွင် ချထားသော ငှက်လှောင်အိမ်လေးကို မြှောက်ပြသည်။ အစက ကွယ်နေသည်မို့ သူမ သတိမထားမိလိုက်။

“ ညိုညို နင့်ကို ငါမေ့စောင်မေ့နေမိတယ်၊ နေကောင်းလား ”

“ ဟိုင်း... ဟိုင်း ”

ထာလိကာမလေးအသံက ပီပီသသ မသဲကွဲသော်လည်း နှုတ်ဆက်နေမှန်း နားလည်နိုင်သည်။

“ ညိုညို... နင်ဘယ်သွားနေတာလဲ ”

“ ဟိုင်း... ဟိုင်း ”

“ ဟဲ့ သူက နင့်ကို ဝိုင်းလို့ခေါ်တာလား ငြိမ်း ”

“ မဟုတ်ဘူး သူ နှုတ်ဆက်နေတာ ”

“ ညိုညို တစ်ခွန်းလောက် ထပ်ပြောပြလိုက်ပါဦး ဆွေဒီ ဝေတီ ”

“ ဟိုင်း... တီး ”

“ တစ်ခုကျန်သေးတယ်ဗျ ”

ကိုမင်းနောင်က သူမလက်ထဲသို့ တစ်စုံတရာ ထည့်ပေးလိုက် သည်။

“ ဒါက ”

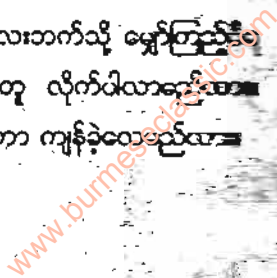
“ မငြိမ်းငြိမ်းရဲ့အိမ်ကို အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်သွားတာ နိုင်အောင်လို့ပါ၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ဦးစိုင်းကို ပြန်ခေါ်ပေးထားတယ်၊ အပင်တွေ ရေလောင်းမယ့်သူ မရှိမှာစိုးလို့ ”

“ အို... ဒီသော့တွဲကို ကိုမင်းနောင်ပဲ ယူထားပါ ”

“ ကျွန်တော့်အတွက် မလိုပါဘူး၊ ဦးစိုင်းဆီမှာ တစ်တွဲ ရှိတယ်လေ ”

သော့တွဲကို ဆုပ်ကိုင်၍ မြို့ကလေးဘက်သို့ မျှော်ကြည့်စဉ် ပြန်သည်။ ‘ကို’တစ်ယောက် သူမနှင့်အတူ လိုက်ပါလာတော့မိ၏။ အိမ်ကလေး၏ အခန်းတစ်ခုခုတွင် ပီပီမိကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ ငြိမ်းကိုချစ်တယ် ”

“ အမေ့... ဪ... ညိုညိုကလည်း အလန်တကြားနဲ့ကွာ ”
 “ ငြိမ်းကိုချစ်တယ်... ငြိမ်းကိုချစ်တယ်၊ ငြိမ်းကိုချစ်တယ် ”
 “ မင်းတောင် ဒါမျိုးတွေတတ်နေပြီ ဟုတ်လား ”
 “ ငြိမ်း... ကို... ချစ်... တယ် ”

အခန်း (၃၀)

“ ဘွားဘွား... ညိုညိုကိုတွေ့မိလား ”

“ ဟဲ့မတွေ့မိဘူး သမီးလေးရဲ့ သမီး သူ့အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးထားလို့လား ”

“ လျှောင်အိမ်လေးပါ သမီးအခန်းထဲမှာ မရှိတော့တာ ”

“ ခြံထဲ ဆင်းကြည့်ပါဦးကွယ် ”

“ ဟုတ် ”

ဘွားဘွားအနားမှ ပြေးထွက်ခဲ့စဉ်က ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသော ခြေအစုံမှာ မီးဖိုခန်းထဲမှာပင် တုံ့ခနဲရပ်သွားရသည်။

“ ကြားရလား ဘွားဘွား ”

“ ဟေ... ဘာလဲ ”

“ ညိုညိုအသံလေ ”

“ ဘွားဘွားပြောသားပဲ ခြံထဲမှာရှိမှာပါလို့ ”

“ ခြံထဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘွားဘွားရဲ့ မီးဖိုခန်း၊ ဟိုဘက်က ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ ”

သူမ ခြေထောက်တို့ ပြန်လည်သွက်လက်သွား၏။ အိမ်ရှေ့ ပေါက်မှထွက်၍ ဂိုဒေါင်ဘက် ပြေးခဲ့မိသည်။ ဂိုဒေါင်တံခါးက ပိတ်လျက်သာ။

ညိုညိုဘယ်ကိုများရောက်နေလဲဟု မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်သွား၏။ သူမ မနီးခင် ဘိုးဘိုးက ခေါ်သွားပုံရသည်။

အိမ်တံခါးဝရှိ ဖိနပ်စင်တွင် ဘိုးဘိုး၏ တုတ်ကောက်ကို မတွေ့ ခဲ့ရ။ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်မည်။

သူမကို ကိုစယ်ချင်၍ သက်သက်မဲ့ ညိုညိုကို ဖွက်ထားခြင်းဟု သူမအတည်သိလိုက်၏။

“ အိပ်ပျော်နေတယ် ”

ဂိုဒေါင်တံခါးကိုဖွင့်ရန် လက်ကိုင်ကွင်းနှစ်ခုအား ဆွဲမိစဉ် ကြားလိုက်ရသော ညိုညိုအသံကြောင့် သူမ ကြောင်သွားရ၏။

“ ညိုညို ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ ”

“ ဟော လိုက်လာပြီ လိုက်လာပြီ၊ အဲ့ဒီမှာပဲရပ်နေ၊ သူ့လန့် မသွားစေရဘူး ”

ကလေးတစ်ယောက်နီးပါး စကားတတ်နေသည့် ညိုညို အသံကြောင့် ပို၍ အံ့ဩလာရ၏။ ညိုညိုသည်မျှ စကားတတ်နေမှန်း ခုမှသိလိုက်ခြင်းပင်။

“ ရှော ”

တံခါးကို မ ဖွင့်ပြီး ခြေဖျားထောက်၍ တန်းတွင်ချိတ်လိုက်သည်။

“ ညိုညို ”

ဂိုဒေါင်ထောင့်စွန်းမှ ထင်းရှူးသေတ္တာဟောင်းတစ်လုံးပေါ်တွင် လှောင်အိမ်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လှောင်အိမ်အနီးမှ အခြား သေတ္တာအခွဲတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေသူတစ်ဦးကိုလည်း မြင်လိုက်ရ၏။

ကိုယ်တစ်ပိုင်းက မှောင်ရိပ်ထဲကျနေသဖြင့် ခြေထောက်များ ကိုသာ ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရသည်။

“ ညိုညို ဘယ်သူနဲ့ စကားပြော ”

ကတ္တီပါ ဖိနပ်အနက်ကလေး။

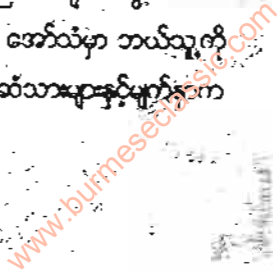
“ ထူးထူး . . . ထူးထူး ”

“ ဟင် ”

ဖြတ်ခနဲ မျက်လုံးအဖွင့်တွင် နေခြည်နုကိုမြင်သည်။ အိမ်မက်ဟု သိလိုက်သော်လည်း အမှောင်ထဲမှ သူမကို မျှော်နေနေသည့် မျက်လုံးများက အာရုံမှမပျောက်။

သာလိကာမလေး၏ အော်သံကလည်း မပျောက်ကွယ်။

သည်ငှက်ကလေး၏ ထူးထူးဆိုသော အော်သံမှာ ဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်းလိုက်မှန်းသိလိုက်ရချိန်၌ ဖြူလှလှမျက်ဆံသားများနှင့်မျက်နှာက အာရုံတွင် ရှပ်လုံးကြွလာသည်။

“ ကို ”

“ ထူးထူး... ထူးထူး ”

သူမ အိပ်ရာထဲမှ ဆတ်ခနဲထ၍ နားစွင့်ကြည့်သည်။ အာရုံ
လွင့်သွားမည်စိုး၍ အသက်ပင်အောင်လိုက်မိသလားပဲ။

ငှက်ကလေး၏ အော်သံက ထင်းထင်းပြက်ပြက်။

ပြတင်းပေါက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော လှောင်အိမ်ငယ်ဆီ ချာခနဲ
လှည့်ကြည့်မိလေသည်။

“ ထူးထူး... ထူးထူး ”

“ ဟင် ”

သူမဘက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ပြင်ပသို့ လည်မော့
မေးတိုးကာ အော်မြည်နေသည့်ငှက်ငယ်ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်
ကြောင်ငေးကြည့်နေမိ၏။

ညိုညို။

“ နင်ဘာသာ လွမ်းလို့အော်နေတာလား... နှုတ်စွဲရာကို
အသံထွက်နေတာလား ”

“ ထူးထူး... ထူးထူး ”

သို့မဟုတ်လျှင်

